

BİRİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn Yukarı Adalar'ın kıyısında durup okyanusa bakarken, dehşet içinde dönerek bebeğini içine çeken sise kilitlenmişti. Guwayne'in ondan gittikçe daha uzağa ilerleyerek ufukta sisin içinde kaybolmasını izlerken kalbi sanki ortadan ikiye kırılıyormuş gibi hissediyordu. Gelgit onu kim bilir nereye götürüyordu, geçen her saniyeyle ona erişmesinin giderek imkânsızlaştığı bir uzaklığa açılıyordu.

Bu sahneyi izlerken Gwendolyn'in yanaklarından yaşlar süzülüyordu, kendini

bundan kopartamıyordu ve tüm dünyaya karşı hissizdi. Zaman ve mekan duyusunu tamamiyle kaybetmişti ve artık vücudunu hissedemiyordu. Dünya üzerinde en çok sevdiği kişinin bir okyanus dalgasıyla çekilmesini izlerken içinde bir yanı ölüyordu. Sanki bir yanı onunla birlikte denizde kayboluyordu.

Gwen yaptığından dolayı kendinden nefret ediyordu fakat aynı zamanda dünyada çocuğunu kurtarabilecek tek işeyin bu olduğunu biliyordu. Gwen arkasında kalan ufukta, kükreme ve şimşekleri duyuyordu; yakında tüm adanın alevler tarafından yutulacağını ve yeryüzünde hiç bir şeyin onları koruyamayacağını biliyordu. Mevcut şekilde çaresiz bir durumda bulunan Argon onları kurtaramazdı, Ruhbanlar diyarında onlardan fersah uzaklıkta olan Thorgrin kurtaramazdı, Alistair ya da Erec desen, onlar da bambaşka bir diyarda Güney Adalar'daydı. Kendrick ya da Gümüş veya bu yerdeki diğer cesur adamların hiç biri bir ejderhayla savaşabilecek her hangi bir araca sahip değildi. İhtiyaçları olan şey sihirdi- ve ellerinde bulunmayan tek şey buydu.

Halka'dan kaçtıkları için bile şanslılardı, şimdi ise kaderin onları yakaladığını hissediyordu. Daha fazla kaçacakları,

saklanacakları bir yer kalmamıştı. Onları kovalayan ölümle karşılaşma vakitleri artık gelmişti.

Gwen döndü ve karşı ufka baktı, buradan bile ejderhaların kara gölgelerinin ona doğru yaklaştığını görebiliyordu. Çok az vakti vardı, burada, bu kıyılarda yalnız başına ölmek istemiyordu; halkıyla birlikte onları en iyi şekilde koruyarak V can vermeliydi.

Gwen dönüp okyanusa son kez bakarak Guwayne'i bir kez olsun görmek istedi.

Ancak görünürde hiç bir şey yoktu. Guwayne artık ondan uzakta, ufukta bir yerlerde, Gwen'in asla bilemeyeceği bir dünyaya doğru yol almaya başlamıştı bile.

Lütfen, Tanrım, diye dua etti Gwen. Onunla ol. Benim hayatımı al. Her şeyi yaparım. Guwayne'i güvende tut. Onu tekrar kucaklamama izin ver. Sana yalvarıyorum. Lütfen.

Gwendolyn gözlerini açarak bir işaret belki gökte bir gökkuşağı - ya da her ne olursa- görmeyi umdu.

Fakat gök boştu. Yukarıda kara, öfkeli bulutlardan başka bir şey yoktu; sanki tüm evren yaptığı için ona öfkeliydi.

Gwen hıçkırarak sırtını okyanusa dönüp içinde kalan tüm gücüyle koşmaya başladı, attığı her adım halkının yanında geçireceği son zamanlara onu yaklaştırıyordu.

*

Gwen, Tirus'un kalesinin yukarıdaki siperlerinde Kendrick, Reece, Godfrey, kuzenleri Matus, Stara; Steffen, Aberthol,

Srog, Brandt, Atme ve tüm Lejyon'un da aralarında bulunduğu

halkından onlarca insan tarafından çevrilmişti. Hepsi sessiz ve ciddi bir tavırla başlarına gelecekleri bilerek göğe bakıyorlardı.

Yeri sallayarak uzaktan gelen ejderha seslerini dinlerken orada çaresice durup Ralibar'ın onlar adına savaşmasını izlediler. Bu yalnız ejderha elinden gelenin en iyisini yaparak düşman ejderha grubunu durdurmaya gayret ediyordu.

Ralibar öyle cesur ve korkusuzca savaşıyordu ki onu izlerken Gwen'in kalbi titriyordu, tek bir ejderha onlarcasına karşı duruyor hiçbirine aman vermiyordu. Ralibar ejderhaların üzerine ateşini püskürttü, devasa pençelerini kaldırıp başkalarını çizdi ve onları tutup boğazlarına dişlerini geçirdi. Diğerlerinden sadece daha güçlü değil aynı zamanda daha hızlıydı. Tam bir seyirlikti.

Gwen bu görüntü karşısında kalbinin son bir umut dalgasıyla kaplandığını hissetti, bir yanı belki Ralibar'ın onları yeneceğine inanmaya cüret etti. Üç ejderha yüzüne ateşlerini püskürtünce Ralibar'ın alçalıp aşağı daldığını ve onu kıl payı kaçırdıklarını gördü. Sonrasında ise Ralibar öne atıldı ve ejderhalardan birinin göğsüne pençelerini geçirdi, hızından yardım alarak onu okyanusa doğru çekti.

O aşağı inerken çok sayıda ejderha Ralibar'ın sırtına ateş püskürttüler, Ralibar ve diğer ejderhanın denize doğru düşerken oluşturduğu alev topunu Gwen dehşet içinde izledi. Diğer ejderha direndiyse de Ralibar onu dalgara boğmak için tüm gücünü kullandı ve kısa süre sonra ikisi de okyanusa düştüler.

Ateş suyla buluşunca muazzam bir sönme sesi çıktı ve beraberinde bir buhar bulutu oluştu. Gwen, RalibarTn acısını hissederek iyi olduğunu umdu ve kısa bir an sonra Ralibar tek başına su yüzüne çıktı. Diğer ejderha da su üstündeydi fakat

Ralibar hiç tereddüt etmeden ona doğru aşağı gelen onlarca diğer ejderhaya doğru ateş açtı. Onlar çeneleri açık halde onu hedef alarak aşağı inerken Ralibar saldırıya geçti: koca pençelerini kaldırıp, geriye gitti, kanatlarını açarak ikisini yakaladı, döndü ve onları suya doğru batırmaya başladı.

Onları su altında tutarken, açıkta kalan sırtına onlarca ejderha çullandı. Hepsi okyanusa doğru geçiş yaparken Ralibar'ı da beraberlerinde götürdüler. Ne kadar savaşırsa savaşsın sayıca Ralibar’dan üstünlerdi. Onlarca ejderhanın zapt etmeye çalıştığı Ralibar çırpınıp tiz sesler çıkararak suya daldı.

Ralibar'ın tek başına tüm hepsine karşı verdiği bu mücadeleyi izlerken Gwen’in kalbi kırıldı ve zar zor yutkundu; ona yardım edebilmeyi her şeyden çok istiyordu. Okyanusun yüzeyini gözleriyle aradı, Ralibar'dan bir işaret görmeyi, yüzeye çıkmasını umdu.

Fakat ne korkunçtur ki Ralibar hiç çıkmadı.

Diğer ejderhalar su üstündeydi ve hepsi uçarak yeniden gruplandılar ardından gözlerini Yukarı Adalar'a diktiler. Doğruca Gwendolyn'e bakarken muazzam kükreyişleriyle beraber kanatlarını çırptılar.

Gwen kalbinin kırıldığını hissetti. Sevgili dostu Ralibar, onun son umudu, ayakta kalan tek kaleleri ölmüştü.

Gwen şoka uğramış adamlarına döndü. Sonrasında ne olacağını hepsi biliyorlardı: durdurulamaz bir yıkım onlara geliyordu.

Gwen üstünde bir ağırlık hissetti, konuşmak için ağzını 19/301

açtığında kelimeler boğazında düğümlendi.

"Çanları çalın," dedi nihayet, sesi kaskatıydı. "Halkımıza güvenli yerlere geçmeleri emredilsin. Toprak üstündeki herkes derhal yer altına. Mağaralara, mahzenlere- burası dışında her hangi bir yere. Emredilsin— derhal!"

"Çanları çalın!" diye bağırdı Steffen, kalenin kenarına gidip avluya bağırarak. Kısa süre sonra meydanda çanlar duyuldu. Gwen'in halkından yüzlerce insan, Halka'dan kurtulanlar, şimdi şehrin yamaçlarındaki mağaralara yer altındaki sığınaklara koşar adımlarla giderek üstlerine yağacak olan kaçınılmaz ateş dalgasından kendilerini korumaya hazırlandılar.

"Kraliçem," dedi Srog ona dönerek, "belki hepimiz bu kalede sığınabiliriz. Neticede taştan yapılmadır."

Gwen kafasını salladı.

"Ejderhaların öfkesini bilmiyorsun," dedi. "Yer üstündeki hiç bir şey ama hiç bir şey güvenli değil."

"Fakat leydim belki bu kalede daha güvende oluruz," diye ısrar etti. "Zamana karşı dayandı. Bu taştan duvarlar bir adım kalınlığında. Toprak altında olmaktansa burada olmayı tercih etmez misiniz?"

Gwen kafasını salladı. Birden kükremeler duyulunca Gwen ufka baktı ve ejderhaların yaklaştıklarını gördü. Uzakta ejderhaların güney limanındaki gemilerine açtığı ateş duvarını görünce Gwen'in kalbi kırıldı. Bu adanın can damarı olan, yapılması on yıllar alan bu güzel ve değerli gemilerin sadece bir aleve dönmesini izledi. Bunun olacağını öngördüğü için kendini şanslı hissetti, bir kaç gemiyi adanın diğer

tarafına gizlemişti. Eğer hayatta kalırlarsa onları kullanabilirlerdi.

"Tartışacak vaktimiz yok. Hepimiz burayı hemen terk ediyoruz. Beni takip edin."

Çatıdan aşağı dönen merdivenlere doğru aceleyle koşarken hepsi onu takip ettiler, en hızlı şekilde aşağı inerken Gwen içgüdüsel olarak Guwayne'i kollarında tutmaya çalıştı ve sonra kalbi onun gittiğini fark edince bir kez daha kırıldı. Basamakları inerken bir yanının ondan ayrıldığını hissetti, arkasından ikişer ikişer inen ayak seslerini duyarken hepsi güvenli bir yere varmak için acele ediyorlardı. Gwen uzaktaki ejderha kükreyişlerinin yakınlaştığını duyuyordu, yeri sarsmaya başlamışlardı ve sadece Guwayne'in güvende

olması için dua etti.

Hemen kaleden çıkarak diğerleriyle beraber avluda koşuşturdu, hepsi zindanların girişine doğru koşuyordu; buralar uzun zamandır mahpuslardan arınmış halde duruyordu. Askerlerinden çoğu çelik kapıların önünde bekliyor, yer altına inen yoldan basamakları açıyorlardı. Onlar girmeden önce Gwen durdu ve halkına döndü.

Avluda hala aceleyle koşuşturan, korkuyla çığlık atıp kendini kaybetmiş ve nereye gideceğini bilmeyen çok sayıda insan gördü.

"Buraya gelin!" diye bağırdı. "Yer altına gelin! Hepiniz!"

Gwen yana çekilerek önce onların güvenli bir yere ulaştıklarından emin oldu ve halkı tek tek onu geçerek karanlığa yol alan taş basamaklardan aşağı indiler.

Durup yanında son kalan kişiler ise Steffen'la beraber erkek 21/301

kardeşleri Kendrick, Reece ve Godfrey'di. Beşi döndü ve yeri yırtarcasına sarsan bir kükreme daha duyarken gökleri incelediler.

Ejderha grubu artık o kadar yakındı ki Gwen muazzam genişlikte kanatları, her zamankinden cüretkâr halleri ve öfkeli yüzlerinin neredeyse elli metre uzakta olduğunu gördü. Devasa çeneleri sanki onları ortadan ikiye bölmeyi bekler gibi kocaman açılmıştı ve dişlerinin her biri Gwedolyn kadardı.

Demek, diye düşündü Gwendolyn, ölüm böyle bir şeymiş.

Son bir bakış attığında halkından yüzlerce kişinin yer üstündeki yeni evlerinde saklanarak yer altına girmeyi ret ettiklerini gördü.

"Onlara yer altına inmelerini söylemiştim!" diye bağırdı.

"Halkımızın bazısı dinledi," diye üzgün bir ifadeyle söz aldı Kendrick kafasını sallayarak, "fakat çoğu bunu yapmadı."

Gwen içinin kül olduğunu hissetti. Yer üstüne kalan halkına ne olacağını gayet iyi biliyordu. Halkı neden her zaman bu kadar inatçı olmak zorundaydı?

Sonra olanlar oldu-- ilk ejderha ateşi onlara doğru püskürerek geldi, onları

yakmayacak uzaklıkta ancak yüzünde sıcaklığını hissedecek kadar yakındaydı. Avlunun diğer ucunda yer üstünde kalıp evlerine ya da Tirus'un kalesine sığınan insanların attığı çığlıkların yükselmesini dehşetle izledi. Sadece bir an önce nüfuz edilemez görünen taştan kale artık ateşlerce yutulmuştu, önden ve arkadan gelen alevler yüzünden ateşten bir eve dönüşmüştü, taşları çok kısa bir süre içinde kömüre ve küle döndü. Gwen güçlükle yutkundu, eğer kalede beklemeye çalışsalardı öleceklerini biliyordu.

Diğerleri o kadar şanslı değildi, alevler arasında çığlık atarak yere çökmeden önce sokaklarda koştular. Yanmış derilerin korkunç kokusu havayı doldurdu.

"Leydim," dedi Steffen, "artık aşağı inmeliyiz. Hemen!"

Gwen buradan ayrılmaya dayanamasa da yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu biliyordu. Bir ateş dalgası ona doğru gelirken, kendini diğerleri tarafından yönlendirilerek kapılardan aşağıya sürüklenmeye, basamakları inerek karanlığa doğru ilerlemeye bıraktı. Çelik kapılar alevler ona ulaşmadan tam bir saniye önce kapandı ve arkasından gelen yankıları duydu sanki kalbinde çarparak kapanan kapılar gibi hissettirdi.

İKİNCİ BÖLÜM

Alistair, Erec'in bedeninin yanında çömelmiş, hıçkırıyor, onu sıkıca tutuyordu, gelinliği Erec'in kanıyla bulanmıştı. Onu sararken, tüm dünya etrafında dönüyordu, Erec'in canının yavaşça onu terk ettiğini hissediyordu. Bıçak yaralarıyla kalbura dönen Erec inlerken, Alistair nabız atışlarından hissettiği kadarıyla onun öldüğünü anlıyordu.

"HAYIR!" diye haykırdı Alistair, onu kollarında sarıp sallanarak. Onu tutarken kalbinin ikiye bölündüğünü hissetti, sanki kendisi can veriyordu. Evlenmek üzere olduğu, bir an önce ona büyük bir aşkla bakan bu adam şimdi kollarında neredeyse cansız yatıyordu. Bunu anlamakta zorluk çekiyordu. Darbe hiç şüphelenmediği bir anda aşk ve neşe doluyken inmişti, Alistair yüzünden hazırlıksız yakalanmıştı. Ona gelinliğiyle yaklaşırken gözlerini kapamasını istediği o aptal oyun yüzünden olmuştu olanlar. Alistair suçluluk duygusu altında eziliyordu, tüm bunların kendi suçu olduğunu hissediyordu.

"Alistair," diye inledi.

Alistair ona bakıp yarı açık gözlerinin artık donuklaştığını, içlerinden hayatın çekilmeye başladığını gördü.

"Bil ki bu senin hatan değil," diye fısıldadı. "Bil ki seni çok seviyorum."

Alistair onu göğsünde tutarak, soğuğunu hissederek ağladı. Bununla beraber içinde bir şeyler atağa geçti, tüm bunların ne kadar adaletsiz olduğunu ve onu ölüme terk etmeyi kesinlikle reddeden eden bir şeylerin ortaya çıktığını hissetti.

Alistair birden sanki parmak uçlarına batan binlerce iğne, onu titreten tanıdık bir his duydu ve tüm vücudu baştan aşağı ateş kesilmişti. Garip bir güç onu teslim aldı, güçlü ve ilkeldi, bunu anlayamıyordu. Hayatı boyunca duyumsadığı tüm güçlerden çok daha kuvvetli bir biçimde işliyordu, sanki yabancı bir ruh bedenini ele geçiriyordu. Elleri ve kollarının yandığını hissederken içgüdüsel olarak ellerini Erec'in göğsüne ve alnına götürdü.

Orada tuttu, daha da ısımyorlarken gözlerini kapattı. Zihninde belli başlı resimler çakıyordu. Erec'i gençlik haliyle, Güney Adalar'ı terk ederken gördü, gururlu ve asil duruşuyla büyük bir gemide; Lejyon'a girerken; Gümüş'e katılırken, mızrağıyla dövüşüp şampiyonluğunu ilan ederken; düşmanlarını yenerken ve Halka'yı savunurken gördü. Atında dimdik otururken aldığı silueti, parlayan gümüş zırhıyla asalet ve cesaretin vücuda gelmiş haliydi. Onun ölmesine izin veremeyeceğini biliyordu; dünya onun ölmesine müsaade etmeyecekti.

Alistair'in elleri hala daha çok ısınıyordu ve gözlerini açtığında Erec'in gözlerinin kapandığını gördü. Avuçlarından çıkan beyaz bir ışığın Erec'i çevrelediğini de gördü, etrafını sarmış bir hare ile onu sarmalıyordu. Yaralarına, damlayan kana bakarken bunların yavaşça kapandığını gördü.

Erec'in gözleri aniden açıldı, ışıkla dolmuştu ve onda bir şeylerin değiştiğini hissetti. Anlar önce öylesine soğuk olan vücudu ısınmaya başlamıştı. Hayat gücünün geri döndüğünü hissetti.

Erec şaşkınlık ve hayretle ona baktı ve bunu yaparken Alistair gücünü ona aktarırken kendi enerjisinin tükendiğini, kendi yaşam gücünün azaldığını hissetti.

Gözleri kapandı ve Erec derin bir uykuya daldı. Alistair'in elleri soğudu, Erec'in nabzına bakınca normale döndüğünü gördü.

Rahatlayarak içini çekti, onu geri getirdiğini biliyordu. Avuçları titredi, deneyim onu öylesine tüketmişti ki bitkin düşmüştü ancak sevinçliydi.

Teşekkür ederim, Tanrım, diye düşündü öne doğru eğilirken, yüzünü göğsüne koyup sevinç göz yaşları dökerek ona sarıldı. Benden kocamı almadığın için teşekkür ederim.

Alistair ağlamayı kesti ve kafasını kaldırıp bakınca Bowyer'ın kılıcının taş zeminin üstünde durduğunu, kabza ve kılıcının kanla kaplı olduğunu gördü. Bowyer'dan daha önce hiç deneyimlemediği bir tutkuyla nefret ediyordu ve Erec'in intikamını almaya kararlıydı.

Alistair yere eğildi ve kanlı kılıcı aldı, tutarken avuçları kan içinde kalırken onu inceledi. Fırlatmaya ve odanın diğer ucuna doğru atmaya hazırlanırken bir anda kapı ardına kadar açıldı.

Alistair döndü, kanlı kılıç elindeyken düzinelerce askerle birlikte Erec'in ailesinin odaya doluştuğunu gördü. Yaklaşırken, bakışlarını bir Erec’e bir ona çevirdiklerinde yüzlerindeki endişe yerini dehşete bıraktı.

"Ne yaptın?" diye bağırdı Dauphine.

Alistair hiç anlayamadan ona baktı.

"Ben mi?" diye sordu. "Hiç bir şey yapmadım."

Dauphine ona doğru fırtına gibi yaklaşırken dik dik suratına baktı.

"Yapmadın mı?" diye sordu. "En iyi ve en büyük şövalyemizi öldürdün!"

Alistair, hepsinin sanki katil oymuş gibi ona baktıklarını görünce korkuyla onları izledi.

Aşağiya bakınca elindeki kanlı kılıcı, avucunda ve gelinliğindeki kan izlerini gördü ve hepsinin onun yaptığını düşündüklerini anladı.

"Fakat onu ben bıçaklamadım!" diye çıkıştı Alistair.

"Öyle mi?" diye suçladı onu Dauphine. "O zaman elindeki kılıç sihirli bir şekilde mi ortaya çıktı?"

Etrafında toplanırken Alistair odaya baktı.

"Bunu yapan bir adamdı. Savaş alanında ona meydan okuyan bir adam: Bowyer."

Diğerleri şüpheyle birbirlerine baktı.

"Bir adam demek?" diye karşılık verdi Dauphine. "Nerede bu adam o zaman?" diye sordu odaya bakarak.

Alistair adamla ilgili hiç bir iz göremeyince, yalan söylediğini düşündüklerini anladı.

"Kaçtı, "dedi. "Onu bıçakladıktan sonra."

"Kanlı kılıcı nasıl oldu da elinde duruyor?" diye cevapladı Dauphine.

Alistair elindeki kılıca dehşetle baktı, elinden bıraktı, yere 27 / 301

tıngırdayarak düşürdü.

"Neden müstakbel kocamı öldüreyim?" diye sordu.

"Sen bir büyücüsün," dedi Dauphine, başında durarak. "Senin türüne güven olmaz. Ah, kardeşim!" dedi Daupine, öne atılıp Erec'in yanında dizlerinin üstüne çöktü ve Alistair'le arasına girdi. Dauphine Erec'i sıkı sıkı tutarak sardı.

"Ne yaptın? "diye inledi Dauphine gözyaşlarına boğulurken.

"Fakat ben masumum!" diye haykırdı Alistair.

Dauphine yüzünde bir nefret ifadesiyle önce Alistair'e sonra tüm askerlerine döndü.

"Tutuklayın onu!" diye emretti.

Alistair ellerini arkasından bağlayan elleri hissederken ayakları üstüne düşmesi için ittirildi. Enerjisi azalmıştı ve muhafızlar bileklerini sırtından bağlarken karşı koyamadı, onu sürüklemeye başladılar. Ona ne olduğuyla kesinlikle ilgilenmiyordu ancak onu sürüklerlerken Erec'ten ayrı olma fikrine katlanamıyordu. Şimdi, ona en çok ihtiyaç duyduğu anda bu olamazdı. Ona

verdiği şifa geçiciydi ve biraz daha almaya ihtiyacı vardı, eğer bu şifayı ona veremezse ölebilirdi.

"HAYIR!" diye bağırdı. "Bırakın beni!"

Fakat onu sıradan bir suçlu gibi zincirleyip sürüklerken, çığlıkları sağır kulaklara hiç işlemedi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Thor, annesinin kalesinin altın kapıları ardına kadar parlayarak açılınca gözlerini kör edici ışıktan dolayı korunmak için ellerini gözlerine götürdü; ışık o kadar yoğundu ki neredeyse önünü göremiyordu. Ona doğru gelen bir gölge vardı, bir kadın olduğunu hissetti ve her hücresiyle bu kadının annesi olduğunu duyumsadı. Orada kolları yanında dururken ona baktığını görünce Thor'un kalbi hızlandı.

Yavaşça ışığın yoğunluğu, ellerini indirip annesine bakmasını sağlayacak kadar azalmaya başladı. Tüm hayatı boyunca, beklediği, rüyalarında hiç peşini bırakmayan an bu andı. Buna inanmıyordu: bu gerçekten oydu, annesiydi. Uçurumun üstüne tüneyen bu kalenin içindeydi. Thor gözlerini tam olarak açtı ve ilk kez ona baktı, sadece bir kaç adım ötede durup Thor'a bakıyordu. İlk kez olarak yüzünü gördü.

Thor, bugüne kadar gördüğü en güzel kadına bakarken nutku tutuldu. Zamana meydan okuyan görüntüsüyle hem yaşlı hem gençti, derisi şeffaftı ve yüzü parlıyordu. Ona tatlı tatlı gülümsedi, uzun sarı saçları belini biraz geçiyordu, büyük parlak şeffaf gri gözleri, çıkık elmacık kemikleri ve çene hattı onunkiyle aynıydı. Thor annesine bakarken onu en çok şaşırtan ise, annesinin yüzüyle kendi yüzündeki hatların çok benzediğini fark etmesiydi çene kıvrımı, dudakları, gri gözlerinin tonu hatta gururlu duran alm bile. Bazı yönlerden Thor kendine bakıyor gibiydi. Aynı zamanda şaşırtıcı derecede Alistair’e benziyordu.

Thor’un annesi, beyaz ipek bir elbise ve pelerin giymişti, başlığı gerideydi ve avuçları iki yanında hiç mücevher takılmamış halde duruyordu; avuçları yumuşaktı ve cildi bebek gibiydi Thor daha önce hiç hissetmediği şekilde ondan yayılan yoğun bir enerji hissediyordu sanki bir güneş onu sarıyordu. Bu anın keyfini çıkarırken ona yöneltilen şefkat dalgaları hissetti. Daha önce hiç böylesi şartsız bir aşk ve kabulleniş hissetmemişti. Kendini ait hissetti.

Şimdi burada, onun karşısında dikilirken Thor nihayet bir yanının tamamlandığını sanki dünyadaki her şeyin yoluna girdiğini hissetti.

“Thorgrin, oğlum,” dedi.

Bu duyduğu en güzel sesti, yumuşaktı, kalenin antik taş duvarlarında yankılanıyordu, sanki cennetten sesleniyor gibiydi. Thor şaşkınlıkla orada durdu, ne yapacağını, ne diyeceğini bilemiyordu. Tüm bunlar gerçek miydi? Kısa bir an için bunun da Ruhbanlar Diyarı’nda başka bir yaratım, başka bir rüya olup olmadığını ya da zihninin ona oyun oynayıp oynamadığını merak etti. Kendini bildi bileli annesine sarılmak istemişti ve öne bir adım atarken onun bir hayalet olup olmadığını anlamaya kararlıydı.

Thor sarılmak için ona uzanınca, kollarının havadan başka hiç bir şeye dokunmayacağından, tüm bunların bir yanılsamadan başka bir şey olmamasından korktu, fakat uzanınca ve kollarını etrafına dolayınca, gerçek bir insanı kucakladığını hissetti. Annesi de ona sarıldı. Bu dünyadaki en harika duyguydu.

Annesi Thor’u sıkıca sararken Thor tüm bunların gerçek olduğunu bildiğinden dolayı havalara uçuyordu. Hepsi gerçekti, bir annesi vardı, gerçekten vardı, ete kemiğe bürünmüş halde bu yanılsama ve fantezi dünyasında duruyordu ve onu gerçekten önemsiyordu.

Uzun bir süreden sonra çekildiklerinde Thor ona baktı,

gözlerinde yaşlar vardı annesinde de gözyaşlarını gördü.

“Seninle gurur duyuyorum, oğlum/’ dedi.

Annesine baktı, ne diyeceğini bilemiyordu.

“Yolculuğunu tamamladın,” diye ekledi. “Burada olmayı hak ettin. Her zaman olacağını bildiğim adama dönüştün.”

Thor ona baktı, tüm hatlarını inceledi, onun var olmasına hala hayret ederken ne diyeceğini bilemiyordu. Tüm hayatı boyunca ona sormak istediği çok soru olmuştu fakat şimdi onu karşısında görünce kafası bomboş olmuştu. Nereden başlayacağından emin değildi.

“Benimle gel,” dedi dönerek, “sana burayı, doğduğun yeri göstereceğim.”

Gülümsedi ve elini Thor’a uzatınca Thor tuttu.

Yan yana kalenin içine girdiler, annesi önden giderken, ışığını yayıyor ve duvardan geri sekiyordu. Thor tüm bunlara hayretle bakıyordu: burası gördüğü en muhteşem yerdi, duvarlar parlak altından yapılmıştı, gördüğü her şey parıldarken mükemmel ve gerçek üstü görünüyordu. Sanki cennetin içinde sihirli bir kaleye adımını atmıştı.

Kemerli tavanlara sahip uzun bir koridordan geçtiler, her şeyin üstünden ışık sekiyordu. Thor yere baktı ve zeminin mücevherlerle kaplı olduğunu gördü. Pürüzsüzdü ve ışık bin bir noktada parlıyordu.

“Neden beni terk ettin?” diye sordu Thor aniden.

Bunlar Thor’un ağzından çıkan ilk kelimelerdi ve kendisini 31/301

bile şaşırttı. Ona sormak istediği onca şeyin arasından bir nedenle ilk olarak bunlar çıkmıştı ve daha nazik bir şey söylemediği için utanmış kızarmıştı. Bu kadar bodoslama olmak değildi niyeti.

Fakat annesinin şefkatli gülümsemesi hiç silinmedi. Yanında yürürken ona saf bir aşkla bakıyordu, ondan salt sevgi ve kabulleniş gördüğünü hissediyordu, onu her ne derse desin yargılamıyordu.

uBana kızgın olmakta haklısın,” dedi. “Beni bağışlamanı istemeliyim senden . Sen ve kardeşin bu dünyada her şeyden daha fazla önemlisiniz. Sizi burada yetiştirmek istedim ama yapamadım. Şüpheciydiniz. Her ikiniz de.

Bir başka koridora daha girdiklerinde annesi durdu ve Thor’a döndü.

“Sen sadece bir Ruhban değilsin, Thorgin, sadece bir savaşçı da değilsin. Sen ezeli ve ebedi zamanların en iyi savaşçısısın ve en iyi Ruhbansın da. Özel bir kaderin var, hayatın bu yerden çok daha büyük olması için tasarlanmış. Bu hayatın ve kaderin tüm dünyayla paylaşılması gerekli. O nedenle seni serbest bıraktım. Şu an olduğun adam olabilmen, edindiğin tecrübeleri edinebilmen ve kaderinde yazılı olan savaşçı olabilmen için dünyaya açılmana izin vermeliydim.

Derin bir nefes aldı.

“Anlıyorsun ya Thorgrin, bir savaşçıyı savaşçı yapan herkesten ayrılması ve ayrıcalıkları değildir, zahmet ve çok çalışma, acı çekme ve ıstıraplarıdır. Acı çekerken seni izlemek beni öldürüyordu ancak çelişkili bir biçimde dönüştüğün bu adam olabilmek için bunlara ihtiyacın vardı. Anlıyor musun, Thorgrin?”

Thor gerçekten, hayatında ilk kez anlıyordu. İlk defa tüm bunlar mantıklı geliyordu. Hayatı boyunca karşılaştığı zorlukları düşündü, annesiz büyütülmesini, kardeşlerine hizmet ederken arka plana itilmesini, ondan nefret eden babasını, küçük ve boğucu bir köyde herkes tarafından hiç kimse olarak görülmesini düşündü. Çocukluğu hayatı boyunca başına gelen meşakkat silsilesinin başlangıcı olmuştu.

Fakat şimdi buna ihtiyacı olduğunu, tüm bu zorlukların ve karmaşanın olması gerektiği için olduğunu anlıyordu.

“Karşılaştığın tüm güçlükler, ayakta durabilmen, kendi yolunu bulmak için verdiğin mücadele,” diye ekledi annesi, “sana verdiğim bir hediyeydi. Seni daha güçlü yapmak için verdiğim armağandı.”

Bir hediye, diye düşündü Thorgrin kendi kendine. Daha önce bu şekilde düşünmemişti. Yaşadığı o anları hediye olarak asla düşünemezdi fakat şimdi geriye dönüp bakınca o anların tam olarak birer hediye olduğunu biliyordu. Bu sözlerden sonra annesinin haklı olduğunu fark etti. Hayatında karşılaştığı zorlukların hepsi dönüşeceği kişi olması için onu yoğuran bir hediyeydi.

Annesi döndü ve ikisi kalenin içinde yan yana yürümeye devam ettiler. Thor’un zihni ona sormak istediği milyonlarca soruyla doluydu.

“Gerçek misin?” diye sordu Thor.

Bir kez daha patavatsızlığından dolayı utandı, bir kez daha kendinden bile beklemediği bir soruyu sorarken buldu kendini. Fakat bunu bilmek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu.

“Burası gerçek mi?” diye ekledi Thor. “Yoksa hepsi bir yanılsama, bu ülkenin geri kalanı gibi kendi hayal gücümün bir ürünü mü?”

Annesi ona gülümsedi.

“Senin kadar gerçeğim,” diye cevap verdi.

Thor kafasını salladı, cevabına güven duymuştu.

“Ruhbanlar Diyarının bir yanılsama yeri, senin içindeki bir sihir ülkesi olduğu konusunda haklısın,” diye ekledi. “Cidden gerçeğim ama aynı zamanda tıpkı senin gibi ben bir Ruhbanım. Ruhbanlar fiziksel mekanlara insanlar kadar bağlı değillerdir. Yani bir yanım burada yaşarken, diğer yanım bir başka yerdedir. Bu nedenle beni göremesen bile hep seninleyim. Ruhbanlar her yerde aynı anda olabilirler. Diğerlerinin bağdaştıramadığı iki dünyayı birbirine bağlarız biz.”

“Argon gibi,” diye cevap verdi Thor, Argon’un uzaktan görünmelerini, bir görünüp bir kaybolmasını, aynı anda her yerde olmasını hatırladı.

Kafasını salladı annesi.

“Evet,” diye cevap verdi. “Kardeşim gibi.”

Thor hayretler içinde nefessiz kalmıştı.

“Kardeşin mi?” diye tekrarladı.

Kafasını salladı.

“Argon senin dayın,” dedi. “Seni çok seviyor. Hep sevdi. Alistair de.”

Thor bunlara kafa yorarken düşüncelerin altında eziliyordu.

Bunları düşünürken kaşları çatıldı.

“Fakat benim için farklı, “dedi Thor. “Ben senin gibi hissetmiyorum. Ben bir yere sana kıyasla daha fazla bağlı hissediyorum. Argon gibi diğer yerlere istediğim gibi gidemiyorum.”

“Bunun sebebi yarı insan olman,” diye cevapladı.

Thor bunu düşündü.

“Şimdi burada, kalemde, evimdeyim,” dedi. “Burası benim evim, değil mi?”

“Evet,” diye cevapladı. “Öyle. Gerçek evin. Dünyadaki diğer evlerin gibi. Fakat Ruhbanlar ev kavramına o kadar bağlı değillerdir.”

“Eğer burada yaşamak istersem yaşabilir miyim?” diye sordu Thor.

Annesi kafasını salladı.

“Hayır,” dedi. “Çünkü burada, Ruhbanlar Diyarı’ndaki zamanın kısıtlı. Buraya gelişin kaderinde vardı ve fakat Ruhbanlar Diyarı’m sadece bir kez ziyaret edebilirsin. Buradan gidersen asla geri dönemezsin. Bu yer, bu kale, burada gördüğün ve bildiğin her şey, yıllardır rüyalarına giren bu yerle ilgili her şey son bulacak. Aynı nehre iki kere girilemeyeceği gibi.”

“Ya sen?” diye sordu Thor korkarak.

Annesi tatlı tatlı kafasını salladı.

“Beni de bir daha göremeyeceksin. Bu şekilde değil. Ancak hep seninle olacağım.”

Thor’un kalbi bu düşünceyle sıkıştı.

“ “Fakat anlayamıyorum,” dedi Thor. “Nihayet seni ve bu yeri, evimi buldum. Sadece bir defalığına olduğunu söylüyorsun şimdi de bana.”

Annesi içini çekti.

“Bir savaşçının evi dışarıdadır,” dedi. “Dışarıya çıkmak, diğerlerine yardım etmek ve onları korumak ve her zaman daha iyi bir savaşçı olmak senin görevin. Her zaman daha iyisi olabilirsin. Savaşçılar tek bir yerde durmazlarözellikle de senin gibi büyük bir kadere sahip olanlar. Hayatında çok daha büyük şeylerle, büyük kaleler, büyük şehirler ve büyük insanlarla karşılaşacaksın. Fakat hiç bir şeye tutunmamalısın. Hayatta büyük dalgalar vardır, seni nereye götürmesi gerekiyorsa ona izin vermelisin.

Thor kaşlarını kaldırdı, anlamaya çalışıyordu. Bir anda hepsini hazmetmek zordu.

“Her zaman seni bir kere bulunca yolculuğumun biteceğini düşünürdüm.”

Annesi ona gülümsedi.

‘Hayatın doğası,” diye cevap verdi. “Zorlu yolculuklar verildi 36/301

bize ya da onları kendimiz seçebilir ve başarmak için yola çıkabiliriz. Onları başarabileceğimizi hiç düşünemesek de bir şekilde bir yolunu buluruz. Başarınca, bir görevimiz bitince bir şekilde hayatımızın sona ereceğini düşünürüz. Fakat hayatımız daha yeni başlıyor. Bir zirveye tırmanmak başlı başına bir başarıdır ancak bir diğerine, daha yüksek bir zirveye yol açar. Bir görevi başarmak bir diğerine, daha büyüğüne yol almana izin verir.

Thor hayretler içinde ona baktı.

“Doğru,” dedi zihnini okuyarak. “Beni bulman bir başka-daha büyük- bir yolculuğa çıkaracak seni.”

“Başka ne yolculuğu olabilir ki?” diye sordu Thor. “Seni bulmaktan daha büyük ne olabilir?”

Annesi ona gözlerinde bilgelikle baktı.

“Önünde seni bekleyen görevleri hayal etmeye başlayamazsın bile,” dedi. “Bazı insanlar sadece bir yolculuğa çıkar. Bazıları hiç çıkmaz. Ama sen Thorgrinon iki göreve sahip bir kaderle doğdun.

“On iki mi?” diye tekrar etti Thor, şaşkınlıkla.

Kafasını salladı.

“Kader Kılıcı bir tanesiydi. Müthiş bir ustalıkla üstesinden geldin. Bir diğeri beni bulmandı. İkisini başardın, geriye kaldı on. Bu ikisinden bile çok daha büyük on yolculuğun var.”

“On daha mı?” diye sordu. “Daha mı büyük? Bu nasıl olabilir?”

37/301

“Sana göstermeme izin ver,” dedi, yanma gelip bir kolunu beline koyup nazikçe koridora doğru yönlendirirken. Onu parlak safir kaplı bir kapıya ve tamamen parlak yeşil renge sahip safirden yapılma bir odaya geçirdi.

Odadan geçerek kocaman, kristalden yapılma kemerli bir pencereye yöneldiler. Thor annesinin yanında durup uzandı ve avucunu kristalin üstüne koydu, bunu yapması gerektiğini hissettiği için. Ve bunu yapar yapmaz pencerenin iki kanadı nazikçe açıldı.

Buradan nefes kesici bir manzaraya sahip okyanusa baktı Thor; kör edici bir sis ve bulutla kaplanmıştı, her şeyin üstünden beyaz bir ışık yansıyordu ve sanki cennetin ta içindelermiş hissi veriyordu.

“Bak,” dedi. “Ne gördüğünü söyle.”

Thor önüne baktı, başlangıçta okyanus ve sisten başka bir şey göremedi. Kısa süre sonra ise sis daha parlak olmaya, okyanus da görüntüden kaybolmaya başlarken, gözlerinin önünde imgeler belirdi.

Thor’un gördüğü ilk görüntü oğlu Guwayne’e aitti, küçük bir kayıkla denizde süzülüyordu.

Thor’un kalbi panik içinde attı.

“Guwayne,” dedi. “Bu doğru mu?”

“Şu anda denizde kayıp,” dedi. “Sana ihtiyacı var. Onu bulmak hayatının en büyük görevlerinden biri olacak.”

Thor, Guwayne’in sularda ilerlemesini izlerken bu yeri hemen terk edip okyanusa koşuşturma hissiyle doldu.

“Ona gitmeliyimhemen!”

Annesi bileğine sakince elini koydu.

“Başka ne görmen gerekliyse onlara bak,” dedi.

Thor bakınca Gwendolyn ve halkını gördü, kayalıklı adada oturmuş ve gökten inerek onları örten bir ejderha duvarına karşı kendilerini hazırlamaya çalışıyorlardı. Bir ateş duvarı gördü, bedenlerin alev aldığını ve insanların acıyla haykırdıklarını gördü.

Durumun aciliyetiyle kalbi hızla atmaya başladı.

“Gwendolyn,” diye bağırdı Thor. “Ona gitmeliyim.”

Annesi kafasını salladı.

“Sana ihtiyacı var Thorgrin. Hepsinin sana ihtiyacı var ayrıca yeni bir eve de ihtiyaçları var.”

Thor izlemeye devam ederken, yeryüzünün değiştiğini, tüm Halka’nın yıkıma uğradığını ve küle dönerek karardığını gördü, Romulus’un milyonlarca adamı her bir santimini işgal ediyordu.

“Halka,” dedi dehşetle. “Yok olmuş.”

Thor acilen buradan çıkıp hepsini hemen şimdi kurtarma hissiyle doldu.

Annesi uzandı ve pencerenin kanatlarını kapayarak dönüp ona baktı.

“Bu önünde yatan görevlerden sadece bir kaçı,” dedi. “Çocuğunu sana ihtiyacı var, Gwendolyn’in sana ihtiyacı var, halkının sana ihtiyacı var ve bunların hepsinin ötesinde Kral olacağın gün için kendini hazırlaman gerekli.”

Thor’un gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Ben mi? Kral olmak mı?”

Annesi kafasını salladı.

“Bu senin kaderin, Thorgrin. Son çare sensin. Ruhbanların Kralı olması gereken kişi sensin.”

“Ruhbanların Kralı mı?” diye sordu anlamaya çalışarak. “Ama anlayamıyorum. Ruhbanların Diyarı’nda olduğumu sanıyordum.”

“Ruhbanlar artık burada yaşamıyor,” diye açıkladı annesi. “Bizler sürgün edilmiş bir ulusuz. Artık uzak bir krallıkta yaşamlarını sürdürüyorlar, împaratorluk’un erişemeyeceği kadar uzakta ve çok büyük tehlike altındalar. Onların Kralı olmak alnında yazılı. Sana ihtiyaçları var, senin de onlara ihtiyacın var. Birlik olarak, bugüne kadar bildiğimiz en büyük güçle savaşmak için gücüne ihtiyaç duyulacak. Ejderhalardan çok daha büyük bir tehdit.

Thor hayretle annesine baktı.

“Aklım öyle karıştı ki anne,” diye kabul etti.

“Bunun sebebi eğitimini henüz tamamlamamış olman. Çok büyük bir ilerleme kaydettin fakat büyük bir savaşçı olmak için ihtiyaç duyacağın seviyelere yaklaşmaya başlamadın bile. Sana rehberlik edecek, hayalinin ötesinden bile büyük

seviyelere seni taşıyacak olan yeni öğretmenlerle tanışacaksın. Henüz dönüşeceğin savaşçıyı görmeye başlamadın bile.”

“Buna, eğitimlerinin hepsine ihtiyacın olacak,” diye devam etti. “Korkunç imparatorluklara, şimdiye dek gördüklerinden çok daha büyük krallıklarla karşılaşacaksın. Yanlarında Andronicus’un devede kulak kalacağı zalim hükümdarlar göreceksin.

Annesi onu incelerken gözleri bilgelik ve şefkat doluydu.

“Hayat hayalinden daha büyük Thorgrin,” diye devam etti. “Her zaman daha büyüktür. Halka senin gözlerinde, büyük bir krallık ve dünyanın merkeziydi. Fakat orası dünyanın diğer yerlerine kıyasla küçük bir krallık, İmparatorluğun içinde bir zerre. Dünyalar var Thorgrin, hayalinin ötesinde, gördüklerinin hepsinden daha büyük. Henüz yaşamaya başlamadın bile.” Duraksadı. “Buna ihtiyacın olacak.”

Thor bileğinde bir şey hissedince kafasını eğdi ve annesinin bir bileklik taktığını gördü. Bu kolunu yarısına kadar kaplayan kalın bir bileklikti, parlak altından yapılmaydı ve ortasında tek bir tane siyah elmas duruyordu. Gördüğü en güzel ve en güçlü bu şey tam bileğinde dururken, yayılan gücün nabız gibi atarak ona nüfuz ettiğini hissediyordu.

“Bunu taktığın sürece,” dedi “bir kadından doğma hiç bir adam sana zarar veremez.”

Thor ona baktı ve zihninde, Kristal pencereler ardında gördüğü imgeler belirdi, Guwayne, Gwendolyn ve halkına acele olarak ulaşması gerektiği hissi yenilendi.

Fakat bir yanı burayı, bir daha asla dönemeyeceği rüyalarına

giren bu yeri ve annesini bırakmak istemiyordu.

Bilekliğe bakarken gücünü hissediyor ve altında eziliyordu. Annesinden bir parça taşıyor gibi hissediyordu.

“Buluşmamızın amacı bu muydu?” diye sordu Thor. “Bunu alabileyim diye mi?”

Kafasını salladı.

“Daha da önemlisi,” dedi, “sevgimi alman. Bir savaşçı olarak nefret etmeyi öğrenmelisin. Fakat eş değerde olan bir başka şey ise sevmeyi öğrenmektir. Aşk bu ikisi arasında daha güçlü olandır. Nefret bir adamı öldürebilir ama aşk onu diriltir ve öldürmekten çok daha fazla irade gerektirir. Nefreti bilmelisin ama sevmeyi de bilmelisin ve her birini seçeceğin yerin farkında olmalısın. Sadece sevmeyi değil hatta daha önemlisi bu duyguyu almaya izin vermeyi öğrenmelisin. Yemek yemeye ihtiyacımız olduğu gibi sevmeye de ihtiyacımız var. Seni ne kadar çok sevdiğimi, ne denli kabul ettiğimi ve şenle ne kadar gurur duyduğumu bilmelisin. Her zaman seninleyim bunu böylece bil. Tekrar buluşacağımızdan şüphen olmasın. O zaman gelene kadar sevgimin seni taşımasına izin ver. Daha da önemlisi sevmeye ve kendini kabul etmeye izin ver.”

Thor’un annesi öne gelip onu kucakladı, Thor da ona sarıldı. Onu tutmak, bir annesinin gerçek bir annesinin bu dünyada var olduğunu bilmek çok iyi geliyordu. Onu tutarken, kendini sevgiyle dolmuş hissetti, bu hisle birlikte yenilemiş ve yeniden doğmuş hissetti, her türlüsüyle yüzleşmeye hazırdı.

Thor öne eğilip gözlerine baktı. Kendi gözleriydi, parlayan gri gözlerdi bunlar.

Kafasına avucunu koydu, öne eğildi ve Thor’u alnından öptü. 42 / 301

Thor birden kollarında serin bir esinti duyumsadı ve çarpan dalgaların sesini duydu, nemli okyanus havasını hissetti. Gözlerini açtı ve hayretle baktı.

Şaşırmıştı çünkü annesi gitmişti. Kalesi yoktu. Uçurum yoktu. Etrafına baktı, bir sahilde, Ruhbanlar Diyarı’na girişi sağlayan kırmızı bir sahilde durduğunu gördü. Bir şekilde Ruhbanlar Diyarından çıkmıştı ve şu an yapayalnızdı.

Annesi ortadan kaybolmuştu.

Thor bileğine, ortasında bir elmasın durduğu yeni altın bilekliğine baktı ve dönüşmüş hissetti. Annesini içinde hissetti, ona olan sevgisini hissederken tüm dünyayı fethedebilir olduğunu duyumsadı. Hiç olmadığı kadar güçlüydü. Her hangi bir düşmana karşı savaş vermeye, karısını ve çocuğunu kurtarmaya hazırdı.

Bir mırıltı duydu, dönüp bakınca Mycoples'in biraz ötede oturup yavaşça kanatlarını kaldırdığını görünce sevinçten uçtu. Mırıldayarak ona doğru geldi ve Thor onun da hazır olduğunu hissetti.

Ona yaklaşırken Thor önüne baktı sahilde duran ve Mycoples'in altından çıkan bir şey olduğunu görünce şaşırdı. Bu büyük, yuvarlak ve beyaz bir şekle sahipti. Daha yakından bakınca bunun bir yumurta olduğunu gördü.

Bir ejderha yumurtasıydı.

Mycoples Thor'a baktı, Thor da gözlerini hayretle ona dikti. Mycoples üzgün bir ifadeyle yumurtaya çevirdi bakışlarını sanki onu bırakmak istemese de bıralanak zorunda olduğunu

biliyor gibiydi. Thor hayretle yumurtaya bakarken Ralibar ve Mycoples'ten çıkacak ejderhanın nasıl olacağını merak etti. , Bugüne kadar insanlığın karşılaştığı en büyük ejderha olacağını hissetti.

Thor Mycoples'e tırmandı ve ikisi dönüp Ruhbanlar DiyarTna, Thor'u buyur edip de onu içinden atan bu gizemli yere son kez v ve uzun bir bakış attılar. Thor bu yere hayran kalmıştı, hiç bir şekilde anlamayacağı bir yer olmuştu burası.

Thor dönüp önlerinde uzanan devasa okyanusa baktı.

"Savaşma vakti, dostum," diye emretti Thor, sesi kendine güvenle kükrer gibi çıkmıştı, bir adamın, bir savaşçının, müstakbel bir Kralın sesiydi.

Mycoples tiz bir çığlık atıp koca kanatlarını kaldırdı ve ikisini de okyanusun üstünden göğe taşıyarak bu dünyadan uzaklaşıp Guwayne'e, Gwendolyn'e, Romulus'a, ejderhalarına ve Thor'un hayatının savaşma doğru yola çıktı.

Romulus donanmanın öncü gemisindeki pruvada, arkasında binlerce İmparatorluk gemisiyle duruyor ve ufka büyük bir tatmin duygusuyla bakıyordu. Tepesinde, ejderha grubu uçuyordu, tiz çığlıkları havayı dolduruyor

Ralibar’la savaşıyorlardı. Romulus bu sahneyi izlerken tırabzanı sıkı sıkı kavrıyor, hayvanları Ralibar’a saldırıp onu okyanusa doğru çekip yeniden ve tekrar suyun altında tutarken uzun tırnaklarını tahtaya geçiriyordu.

Romulus keyiften çığlık attı ve ejderhalar okyanustan zaferle Ralibar’dan hiç bir iz olmadan çıkınca tırabzanı öyle sıktı ki tahtalar parçalandı. Romulus ellerini kafasının üstüne kaldırıp öne eğildi avucunda gücün yandığını hissediyordu.

“Gidin ejderhalarım,” diye fısıldadı gözleri parlayarak.

“Gidin.”

Kelimeler ağzından dökülür dökülmez ejderhalar döndü ve gözlerini Yukarı Adalar’a diktiler; öne tiz çığlıklar atıp atıldılar, kanatlarını yükseğe kaldırdılar. Romulus onları kontrol ettiğini, yenilmez olduğunu ve evrendeki her şeyi yönetebileceğini hissediyordu. Ne de olsa hala onun ay vaktiydi. Gücü yakında son bulacaktı ama şimdilik dünyada hiç bir şey onu durduramazdı.

Ejderhalar Yukarı Adalar’ı hedef alırken Romulus’un gözleri parıldıyordu, uzakta çığlık çığlığa yollarından kaçışan adamları, erkekleri ve çocukları görüyordu. Alevler aşağı yuvarlanarak inerken, insanlar canlı canlı yakılıyor, tüm ada

tek bir alev ve yıkım topu tarafından yutuluyordu; Romulus tüm bunları zevkle izliyordu. Aynı Halka’nın yıkımını izlerken hissettiği gibi bunun da tadını çıkarıyordu.

Gwendolyn ondan kaçmayı başarmıştıfakat bu sefer kaçacak bir yer yoktu. Nihayet son MacGil de yumruğunun altında sonsuza kadar ezilecekti. Nihayet evrenin en ücra köşelerinde bile zapt altına almadığı bir yer kalmamış olacaktı.

Romulus dönüp omzunun üstünden ufku dolduran devasa donanmasına, binlerce gemisine baktı ve derin bir nefes alıp geriye yaslanırken yüzünü göğe çevirdi, avuçlarını yana doğru havaya kaldırıp zafer çığlığı attı.

Gwendolyn koca taştan hapishanenin içinde, halkından onlarca kişiyle beraber duruyor, üstündeki sarsıntıyı ve yangını dinliyordu. Gelen her sesle irkiliyordu. Yer bazen düşmelerine sebep olacak kadar çok sarsılıyordu ve dışarıda koca

enkaz parçaları ejderhaların oyuncakları gibi yere fırlatılıyordu. Gümbürtü sesleri ve yansımaları Gwen'in kulaklarında hiç bitmeyecekmiş gibi çınlıyor, sanki tüm dünya yok oluyor hissi veriyordu.

Yer altında hissettikleri ısı ejderhalar sanki nerede saklandıklarını biliyormuş gibi hiç durmadan çelik kapılara ateş püskürürken gittikçe artıyordu. Neyse ki ateşler çelikten geri dönüyordu fakat odaya kara duman yayılıyor nefes almayı daha zor hale getirirken hepsini öksürüğe boğuyordu.

Birden taşın çeliğe çarpmasıyla ortaya çıkan korkunç bir ses duyuldu, Gwen üstteki çelik kapıların bükülüp sallandığını ve neredeyse içeriye kıvrıldığını gördü. Ejderhalar burada olduklarını biliyorlar ve içeri girmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

"Kapılar ne kadar dayanır?" diye sordu Gwen yanında duran Matus'a.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Matus. "Babam bu yer altı sığınağını düşmanlara karşı koymak için yapmıştı-ejderhalara değil. Çok uzun süre dayanacağını sanmam."

Gwendolyn odanın ısısı gittikçe artarken ölümün yaklaştığını hissetti sanki yanıp kavrulan bir dünyanın üstünde

duruyordu. Dumandan dolayı görmek de zorlaşıyordu ve gümbürtüler tekrar tekrar tepelerinde koparken yer sarsılıyordu, küçük kaya ve toz parçaları kafasından aşağı ufalanıyordu.

Gwen, odayı dolduran insanların korkmuş yüzlerine baktı ve buraya çekilerek kendilerine yavaş bir ölümün kapılarını açmış olup olmadıklarını merak etti. Belki de yukarıda kalıp hemen can veren insanlar daha mı şanslılardı diye düşündü.

Birden bir duraksama oldu, ejderhalar başka yere uçtular. Gwen şaşırdı ve nereye gittiklerini merak etti. Dakikalar sonra, muazzam bir gümbürtü duyuldu ve yer o denli sarsıldı ki herkes yere düştü. Gümbürtü uzaktan gelmişti ve sarsıntıları devam ediyordu sanki kayalar yerlerinden fırlatılıyordu.

"Tirus'un kalesi," dedi Kendrick yanma gelerek. "Onu yok etmiş olmalılar."

Gwen tavana baktı ve muhtemelen haklı olduğunu anladı. Başka ne kayaların kayarak bir çığ gibi ilerlemesine sebep olabilirdi ki? Ejderhalar belli ki öfkelenmişlerdi ve adadaki her şeyi yok etmeye kararlılardı. Gwen, sıranın bu odaya gelmesinin an meselesi olduğunu da biliyordu.

Birden gelen sessizliğin ortasında havayı kesen bir bebek ağlaması duyduğunda Gwen şok oldu. Ses sanki göğsüne bıçak saplanmış gibi içini yardı. Elinde olmadan hemen Guwayne aklına geldi, ağlama yukarıda bir yerlerde giderek artarken aklını kaçırmış olan bir yanı Guwayne'in yukarıda onun için ağladığına ikna oldu. Bunun imkansız olduğunu mantığıyla kavrıyordu, oğlu buradan uzakta okyanustaydı. Fakat kalbi yukarıda olmasını diledi.

"Bebeğim!" diye çığlık attı. "Yukarıda. Onu kurtarmalıyım!"

Gwen basamaklara koşarken elinde güçlü bir el hissetti.

Dönüp baktığında kardeşi Reece'in onu tuttuğunu gördü.

"Leydim," dedi. "Guwayne buradan çok uzakta. Bu başka bir bebeğin ağlaması."

Gwen bunun doğru olmamasını istiyordu.

"Yine de bir bebek," dedi. "Orada yalnız başına. Ölmesine izin veremem."

"Eğer yukarı çıkarsan," dedi Kendrick öne gelerek duman arasında öksürüp, "arkandan kapıyı kapatmamız gerekir ve orada yalnız başına olursun. Tek başına orada ölürsün."

Gwen düzgün düşünemiyordu. Zihninde orada hala hayatta olan bir bebek vardı, yalnız başınaydı ve tek bildiği her şeyden öte onu kurtarmak zorunda olduğuydu bedeli her ne olursa olsun.

Gwen, elini Reece'ten kurtardı ve basamaklara doğru atıldı. Üçer üçer çıkarken kimse ona yetişemeden kapıları kilitleyen metal sopaları geri çekti ve omuz verip avuçlarını kullanarak tüm gücüyle yukarı itti.

Gwen acıyla bağırdı, metal o kadar sıcaktı ki avuçları yanmıştı hemen ellerini çekti, kararlı bir biçimde yenleriyle avuçlarını kapattı ve kapıları ardına kadar itti.

Gwendolyn gün ışığına doğru çıkarken deliler gibi öksürdü, onunla birlikte yer altından kara bir duman çıktı. Yeryüzüne tökezleyerek vardığında, ışığa karşı atıldı ve ellerini gözüne

götürüp etrafına baktı. Gördüğü yıkım manzarası karşısında şoka girdi. Sadece bir kaç dakika önce sapasağlam ayakta duran ne varsa tarumar edilmiş, dumanı tüten harap edilmiş bir yığıntıya dönmüştü.

Bebeğin ağlaması tekrar duyuldu, buradan ses daha yüksek geliyordu. Gwen etrafa baktı, kara dumanın dağılmasını bekledi. İşte o sırada avlunun diğer ucunda yerde battaniyeye sarılı olarak yatan bebeği gördü. Yanında ailesi yatıyordu, diri diri yanmışlardı. Bir şekilde bebek kurtulmuştu. Belki de diye düşündü Gwen, mucizevi bir şekilde annesi onu alevlerden korurken öldü.

Aniden Kendrick, Reece, Godfrey ve Steffen yanı başında belirdi.

“Leydim, artık geri dönmelisiniz!” diye yalvardı Steffen. “Burada öleceksiniz!”

“Bebek,” dedi Gwen. “Onu kurtarmalıyım.”

“Kurtaramazsın,” diye ısrar etti Godrey. “Canlı olarak geri dönemeyeceksin.”

Gwen’in artık umuru değildi. Zihni bir şekilde öylesine odaklanmıştı ki tek görebildiği, tek düşünebildiği o çocuktu. Dünyanın geri kalanıyla iletişimini kesmişti ve nefes alması ne kadar gerekli ise bu çocuğu kurtarmasının da o kadar gerekli olduğunu biliyordu.

Diğerleri onu tutmaya çalıştılar ama çok kararlıydı, onlardan kurtuldu ve bebeğe doğru atıldı.

Gwen tüm gücüyle kara duman dalgalarının arasında koşarken, kalbinin göğsünde attığını hissetti, alevler etrafını

sarıyordu. Kara duman bir kalkan görevi görüyordu ve şansına ejderhalar onu henüz gör emiyordu. Avluyu dumanların arasından geçerken sadece bebeği görüyor, ağlamasını duyuyordu.

Hiç durmadan koşarken ciğerleri patlayacak gibi oluyordu, ama nihayet bebeğe

ulaştı. Uzandı ve bebeği kucakladı. Yüzünü incelerken bazı hatlarını Guwayne'inkine benzetmeye çalıştı.

Guwayne olmadığını görünce kalbi sıkıştı, bu bir kızdı. Koca, güzel ve mavi gözleri titreyip çığlık atarken yaşlarla dolmuştu, ellerini yumruk yapmıştı. Gwen yine de bir başka bebeği tuttuğu için sevinçliydi, Guwayne'i uzağa göndermesini bir şekilde telafi ediyor gibiydi. Bebeğin gözlerine kısacık bir bakış attıktan sonra ise parladıklarını ve çok güzel olduklarını gördü.

Duman bulutu kalktı ve Gwendolyn kendini aniden avlunun öte ucunda ağlayan bebekle birlikte açıkta buldu. Yukarı baktı ve neredeyse yüz metre ötede, onlarca vahşi ejderhanın, parlayan koca gözlerini çevirip ona diktiklerini görüyordu. Keyif ve öfkeyle bakışlarını ona sabitlemişlerdi ve Gwendolyn onu öldürmeye hazırlandıklarını görebiliyordu.

Ejderhalar koca kanatlarını çırparak havaya uçtular, bu mesafeden devasa görünürlerken ona doğru gelmeye başladılar. Gwen, orada bebeği tutarak ve asla vaktinde geri dönemeyeceğini bilerek kendini hazırlamaya çalıştı.

Aniden, kılıçların çekilme sesi geldi ve Gwen döndüğünde kardeşleri Reece, Kendrick, Godfrey ile beraber Steffen, Brandt, Atme ve diğer Lejyon üyelerini yanı başında kılıçlarını ve kalkanlarını çekerek onu korumaya geldiklerini gördü. Etrafında bir daire oluştup kalkanlarını yukarı kaldırdılar

hepsi onunla birlikte ölmeye hazırdı. Gwen cesaretlerinden dolayı çok duygulanmış ve etkilenmişti.

Ejderhalar üstlerine geldiler, devasa çenelerini açtılar. Hepsini öldürecek o kaçınılmaz ateşe kendilerini hazırlamaya çalıştı Gwen ve yanındakiler. Gwen gözlerini kapattı, babasını gördü, hayatında onun için önemli olan herkesi gördü, onlarla karşılaşmaya hazırdı.

Birden korkunç bir çığlık geldi ve Gwen irkildi, bunun ilk saldırı olduğunu düşündü.

Fakat farklı bir çığlık olduğunu, hatta bunu tanıdığını fark etti, eski bir dostun sesiydi.

Gwen kafasını kaldırınca gökte yalnız başına süzülerek ilerleyen yalnız bir ejderha gördü, ona yaklaşan ejderhalarla savaşmak için acele ediyordu. Bir de üstüne sırtında, dünyadaki her şeyden daha çok sevdiği adamı görünce havalara uçtu:

Thorgrin.

Dönmüştü.

- ALTINCI BÖLÜM
- YEDİNCİ BÖLÜM
- DOKUZUNCU BOLUM
- ONUNCU BÖLÜM
- ON BİRİNCİ BÖLÜM
- ON ALTINCI BÖLÜM
- ON YEDİNCİ BÖLÜM
- YİRMİNCİ BÖLÜM
- YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
- YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
- YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

Thor, Mycoples’in sırtındayken bulutlar yüzünü kırbaçlıyor, ejderhalar grubuyla girecekleri savaş için acele ederken o denli hızlı ilerliyorlardı ki zar zor nefes alabiliyordu. Thor’un bilekliği bileğinde bir nabız gibi atıyor ve anlamakta zorlandığı yeni bir güçle annesinin onu doldurduğunu hissediyordu. Thor yolculuğu neredeyse hatırlamıyordu, Ruhbanlar Diyarı’nda başlayan seyahatinde kendini aniden burada, Yukarı AdalarTn üstünde, ejderhaların yuvalarına uçarken bulmuştu. Sanki buraya sihirli bir şekilde ışınlanmıştı, sanki zaman ve mekan aralığından geçerek yolculuk etmişti sanki annesi onları buraya indirmiş ve imkansızı başarmalarına izin vererek daha önce hiç olmadığı kadar hızlı ve uzağa uçurmuştu. Annesinin ona hız hediye ederek buraya gönderdiğini hissetmişti.

Thor bulutların arasından gözlerini kısarak baktığında devasa ejderhaları gördü, Yukarı Adalar üstünde daireler çizerek dalmaya ve ateş püskürtmeye hazırlanıyorlardı. Thor aşağı baktığında adanın hali hazırda alevlerce yutularak yerle bir edildiğini gördüğünde kalbi sızladı. Hayatta kalmayı başaran birilerinin olup olmadığını merak ederken bunun nasıl başarılabileceğinden emin olamadı. Çok mu geç kalmıştı?

Fakat Mycoples alçaldığında ve daha yakma inerken Thor’un gözleri tek bir kişiye takıldı, onu bir mıknatıs gibi çekerek bu kargaşanın ortasında öne çıkan biri: Gwendolyn.

İşte oradaydı, müstakbel karısı, gururla avluda korkusuzca duruyor, bir bebeği tutuyordu, etrafı Thor’un sevdiği insanlarla çevrildiydi, hepsi onu kuşatmış, ejderhalar

saldırıya geçmek için alçalırken kalkanlarını göğe kaldırmışlardı. Thor ejderhalar koca çenelerini açıp da alevlerini püskürtmeye hazırlanırken Thor görüntüyü dehşetle izledi sadece bir an sonra alevler Gwendolyn’i ve sevdiği tüm dostlarını yutacaktı.

“AŞAĞI DAL!” diye bağırdı Thor Mycoples’e.

Mycoples’in cesaretlendirilmeye ihtiyacı yoktu, Thor’un hayal edebildiğinden bile daha hızlı daldı aşağıya; o denli hızlıydı ki nefes alamadı ve neredeyse tepe taklak aşağı inerken hayatı buna bağlıymış gibi Thor Mycoples’e tutundu. Kısa süre sonra Gwendolyn’e saldırmak üzere olan üç ejderhaya yetişti ve koca bir kükremeyle çenesini ardına kadar açtı, pençelerini önüne alıp hazırlıksız yakalanan yaratıklara saldırdı.

Mycoples ejderhalara çarpınca onu taşıyan alçalma hızıyla sırtlarına atladı; birini pençeledi, diğerini ısırdı ve üçüncüsünü de kanatlarıyla itti. Onları ateşlerini püskürtmeden tam önce durdurdu ve yüzü koyun yere fırlattı.

Hepsi beraber yere çarptıklarında kocaman bir gümbürtü koptu ve Mycoples onları yüzü koyun yere fırlatırken toz bulutları havalandı; o kadar derine gömülmüşlerdi ki sadece arka pençeleri açıkta kalmıştı. Yere değdiklerinde Thor döndü ve Gwendolyn’in şok olmuş yüzünü gördü işte o anda Tanrıya onu tam zamanında kurtarabildiği için dua etti.

Büyük bir kükreme duyuldu ve Thor dönüp göğe baktı ve saldırıya geçmek için saldıran diğer ejderhaları gördü.

Mycoples çoktan dönüp havalanmıştı bile, korkusuzca ejderhalara doğru yönelerek saldırısına başlamak üzereydi. Thor silahsız olsa bile hayatı boyunca girdiği savaşlardan çok farklı hissediyordu: hayatında ilk kez silahlara ihtiyacı

olmadığını hissediyordu. İçindeki gücü çağırıp ona güvenebileceğini biliyordu. Gerçek güce. Annesinin içine saldığı güce.

Ona yaklaşırlarken Thor bileğini kaldırdı, altın bilekliğini hedef gösterdi ve ortasındaki siyah elmastan bir ışık yayıldı. Grubun tam ortasında, onlara en yakın olan ejderha sarı bir ışıkla çevrelendi ve ışık onu geriye fırlattı, ejderha havada yukarıya doğru uçarak diğerlerine şiddetle çarptı.

Mycoples öfkeyle en büyük zararı vermeye kararlı bir halde ejderhaların ortasına korkusuzca dalarak önüne çıkanlarla savaştı; onları pençeledi, birine dişlerini geçirip, diğerini fırlattı ve aralarından kendine bir yol açarak bir çoğuna da arkalarından saldırdı. Birine cansız bir halde yere düşene kadar kesinlikle göz açtırmadı; ejderha sanki gökten düşen koca bir kaya gibi zemine düştü ve yere çarparak sarsıntıya sebep oldu. Thor durduğu yerden bile darbeyi duyabiliyordu ne de olsa ardından bir sarsıntı daha yaratmıştı.

Thor aşağı bakınca Gwen’in ve diğerlerinin saklanmaya koştuklarını gördü, ejderhaların tümünü bu adadan, Gwendolyn’den uzağa sürerek onlara kaçışları için alan açması gerektiğini biliyordu. Eğer ejderhaları okyanusa sürebilirse onları yönlendirebilir ve savaşa orada devam edebilirdi.

“Açık denize!” diye bağırdı Thor.

Mycoples emrini yerine getirdi, döndüler ve ejderhaların yuvalarına doğru denizin diğer tarafına geçtiler.

Thor, kükreme sesini duyunca döndü ve alevler ona yetişmekte iken uzaktan sıcaklığını hissetti. Planının işe yaradığını gördüğü için memnundu: tüm ejderhalar Yukarı

Adalar’ı terk etmişler ve açık denizde onu takip ediyorlardı. Thor uzaktan aşağıda Romulus’un donanmasının denizi bir battaniye gibi örttüğünü gördü artık ejderhalarla verdiği bu savaştan hayatta kalarak çıksa bile daha karşılaşması gereken milyonlarca adama sahip bir orduya direnmesi gerekeceğini biliyordu. Fakat en azından onlara biraz zaman kazandıracaktı.

En azından Gwenoldyn kaçmayı başarabilecekti.

*

Gwen tarumar edilmiş alev alev yanan avlunun, Tirus’un avlusundan geriye kalanların arasında bebeği hala tutarak duruyor, göğe şaşkınlık, rahatlama ve üzüntü duygularıyla birlikte bakıyordu. Kalbi Thor’u, hayatının aşkını, canlı olarak ve üstelik de Mycoples’le beraber yeniden gördüğü için heyecanla atıyordu. O burada olunca, bir yanının yeniden doğduğunu hissetti, sanki her şey mümkündü. Uzun zamandır hissetmediği bir şeyi hissediyordu: yeniden yaşama isteği.

Ejderhalar dönüp geriye uçmaya başlayınca Gwendolyn’in adamları yavaşça kalkanlarını indirdiler, nihayet Adalar’ı terk ederek açık denize yöneliyorlardı. Gwen etrafına baktı ve bıraktıkları yıkımı, koca enkaz yığınlarını, etrafı saran alevleri ve geriye yatan cansız ejderhaları gördü. Sanki savaşla tarumar edilmiş bir ada gibiydi.

Gwen bir de yakında cansız yatan ve muhtemelen bebeğin ailesi olan kişileri gördü, tam olarak Gwen’in bebeği bulduğu yerdelerdi. Gwen bebeğin gözlerine

baktı ve dünyada ona kalan tek şeyin bu bebek olduğunu fark etti. Ona sıkıca sarıldı.

“İşte fırsat bu, leydim!” dedi Kendrick. “Hemen burayı boşaltmalıyız!”

56/301

“Ejderhaların aklı meşgul,” diye ekledi Godfrey. “En azından şimdilik. Kim bilir ne zaman dönerler, bu yeri hemen terk etmeliyiz.”

“Fakat Halka yıkıldı,” dedi Aberthol. “Nereye gideceğiz?”

“Burası hariç her hangi bir yere,” diye cevapladı Kendrick.

Gwen söylediklerini duyuyordu ve fakat zihni sanki burada değildi bunun yerine döndü ve göğe bakarak uzakta savaşan Thor’a özlemle baktı.

“Thorgrin’e ne olacak?” diye sordu. “Onu burada yalnız mı bırakalım?”

Kendrick ve diğerleri yüzlerini ekşittiler, yüzleri hayal kırıklığıyla doluydu. Bu düşüncenin onları da rahatsız ettiği belliydi.

“Eğer elimizden gelse Thorgrin ile birlikte ölümüne savaşırız leydim,” dedi Reece. “Ama bunu yapamayız. O göklerde, denizin üstünde ve buradan uzakta. Hiçbirimizin ejderhası yok. Onun gücüne de sahip değiliz. Ona yardım edemeyiz. Şimdi sadece yardım edebileceklerimize yardım etmeliyiz. Thor bunun için her şeyini feda etti. Thor bunun için canını riske attı. Bize verdiği bu fırsatı kullanmalıyız.”

“Gemilerimizden kalanlar hala adanın diğer ucunda duruyor,” diye ekledi Srog. “O gemileri oraya saklamak çok akıllıcaydı. Şimdi onları kullanmalıyız. Halkımızdan geriye kim kaldıysa, bu yeri ejderhalar dönmeden onlarla birlikte terk etmeliyiz.”

Gwendolyn’in aklı karmaşık hislerle doluydu. Gidip Thor’u 57 / 301

kurtarmayı deli gibi istiyordu ama aynı zamanda, burada tüm bu insanlarla onu beklemek ona yardımcı olmayacaktı. Diğerleri haklıydı: Thor güvenli bir yere çıkmaları için hayatını tehlikeye atmıştı. Eğer henüz vakti varken Gwendolyn bu insanları kurtarmak için elinden geleni yapmazsa Thor’un tüm eylemleri boşa

çıkacaktı.

Gwen’in zihninde bir düşünce daha kara kara dolanıyordu. Eğer şimdi buradan ayrılıp da açık denize giderlerse, belki ve bir ihtimal onu bulabilirlerdi. Oğlunu yeniden görebilme düşüncesi onu yeni bir yaşama iradesiyle doldurdu.

Nihayet, Gwen kafasını salladı, bebeği tutarak hareket etmeye hazırlandı.

“Tamam,” dedi. “Gidip oğlumu bulalım.”

Ejderhaların kükreyişleri Thor’un arkasında gittikçe artıyordu, Thor ve Mycoples denizde daha uzağa açılırken bir grup onları kovalayarak daha yakma geliyorlardı. Thor sırtına doğru bir alev dalgasının onları kuşatmak üzere olduğunu hissetti ve eğer hemen bir şeyler yapmazsa öleceklerini anladı.

Thor gözlerini kapattı, artık içindeki gücü çağırmaktan korkmuyordu, fiziksel silahlara bel bağlaması gerekliliği hissi artık yoktu. Gözlerini kapatınca Ruhbanlar DiyarTndaki zamanını, ne kadar güçlü olduğunu, zihniyle etrafındaki her şeye nasıl etki edebildiğini hatırladı. İçindeki gücü ve fiziksel evrenin sadece zihninin bir uzantısı olduğunu anımsadı.

Thor zihin gücünün yüzeye çıkmasını emretti ve arkasında ateşe karşı kalkan oluşturup onu koruyacak koca bir buz

duvarı olduğunu hayal etti. Tamamen koruyucu bir balonun içerisinde olduğunu, onun ve Mycoples’in, ejderhaların ateş duvarına karşı emniyette olduklarını imgeledi.

Thor gözlerini açtı, soğuğun onu çevrelediğini ve etrafındaki devasa buz duvarını görünce şaşkına döndü, tam hayal ettiği gibi üç adım kalınlığında parlak maviydi. Döndü ve ejderhaların ateşlerinin yaklaşmasını ve buz duvarında durarak bir tıslama sesiyle koca buhar bulutları oluşturmasını izledi. Ejderhalar öfkelenmişti.

Thor, buz duvarı eriyince etrafında dolandı ve ileride uzanan ejderhaların tam ortalarına yönelmeye karar verdi. Mycoples korkusuzca ejderhaların arasına daldı, saldırmasını beklemedikleri belli oluyordu.

Mycoples öne atıldı, pençelerini uzattı, çenesiyle bir ejderhayı tuttu, döndürüp fırlattı; ejderha döne döne kontrolden çıktı ve tam okyanusun ortasına aşağı doğru büyük bir hızla savrularak düştü.

Yeniden toparlanamadan Mycoples çenesini yan tarafına geçiren başka bir ejderha tarafından saldırıya uğradı. Mycoples çığlık attı ve Thor hemen davranarak Mycoples'in sırtından zıplayıp diğer ejderhanın burnuna geçti ve kafası üstünde koşarak sırtına kendini yerleştirdi. Ejderha Mycoples'e saldırmaya devam ederken Thor'u deliler gibi sırtından atmak için debeleniyordu ve Thor bu vahşi ejderhayı kontrol etmeye çalışırken hayatı pahasına tutunuyordu.

Mycoples öne atıldı ve çenesiyle diğer ejderhanın kuyruğunu sıkıştırarak onu bedeninden ayırdı. Ejderha çığlık atarak okyanusa düşmeye başladı fakat bunu yapar yapmaz Mycoples'in üstüne çok sayıda başka ejderha daha çullandı ve

Bu arada Thor onu kontrol etmeye kararlı halde hayatı pahasına ejderhaya tutunuyordu. Sakin kalmaya ve her şeyin sadece zihin meselesi olduğunu kendine hatırlatmaya çalıştı. Bu antik ve kadim canavarın damarlarında dolaşan öfkesini ve muazzam gücünü hissediyordu. Gözlerini kapayınca, direnmeyi bıraktı ve onunla uyumlandığım hissetti. Kalbini ve nabzını zihninde duyumsadı. Onunla bir olduğunu hissetti.

Thor gözlerini açtı, ejderha da açtı artık farklı bir renkle parıldıyorlardı. Thor dünyayı ejderhanın gözlerinden görüyordu. Bu ejderha, bu vahşi yaratık Thor'un bir uzantısı haline gelmişti. Gördüklerini Thor da görüyordu, Thor emretti o da dinledi.

Ejderha, Thor'un emriyle Mycoples'i bıraktı ve kükreyip öne atılarak dişlerini Mycoples'e saldıran üç ejderhaya geçirdi ve onları parçaladı.

Diğer ejderha hazırlıksız yakalanmıştı, elbette ki kendilerinden birinin ona saldırmasını hiç beklemiyordu. Kendilerine henüz gelemeden Thor altındaki ejderhayı kullanıp enselerine saldırtarak yarım düzine kadar ejderhanın canına okumuştu bile. Onları hiç farkında olmadan sırasıyla yaralıyordu. Thor üçüne daha saldırdı ve ejderha kanatlarını ısırıp enselerinden hasar vererek denize düşmelerini sağladı.

Thor aniden yandan saldırıya uğradığında bunun olacağını görmemişti, ejderha çenesini açtı ve dişlerini Thor'a sapladı.

Thor uzun ve tırtıklı dişler kaburgasını delip ejderhanın üstünden atarak havada uçmasını sağlayarak düşürdü. Okyanusa doğru yaralı bir şekilde bodoslama düştüğünü hissederken ölmek üzere olduğunu fark ediyordu.

60 / 301

Gözünün ucuyla Thor, Mycoples'in alta doğru alçaldığını fark etti, sonrasında tek hatırladığı Mycoples'in sırtında olduğu ve eski dostu tarafından kurtarıldığıydı. İkisi yeninden birlikteydi ve ikisi de yaralıydı.

Thor batan kaburgasıyla zor nefes alarak verdikleri zararı v kontrol etti: onlarca ejderha artık ölü ya da yaralı halde okyanusun üstünde yüzüyordu. İki başlarına iyi iş çıkarmışlardı, hayal ettiklerinden bile iyiydi.

Fakat Thor bir başka korkunç çığlık daha duyunca kafasını kaldırdı ve onlarca ejderhanın hala hayatta olduğunu gördü. Nefes almaya çalışırken Thor mertçe bir savaş verdiklerini ama kazanma şanslarının çok az olduğunu fark etti. Yine de hiç tereddüt etmeden korkusuzca yukarı çıkarak onlara meydan okumak için karşılarına çıktı.

Mycoples tiz bir ses çıkarıp, Thor'a alevlerini püskürtenlere karşılık verdi. Thor ise yeniden güçlerini kullanıp ejderha alevlerinin ona ulaşmasını engellemek için yeni bir buz duvarı dikti. Gruba hamlesini yaparken ejderhalara saldırıp, onları pençeleyen ve hayatı pahasına savaşan Mycoples'e tutundu. Mycoples yaralandı ama bu onu yavaşlatmadı ne de olsa etrafındaki tüm ejderhaları sakatlıyordu. Thor ona katılarak bilekliğini kaldırdı ve sırasıyla ejderhaları hedef alırken beyaz bir ışık topu ileri atıldı, Mycoples savaşını verirken bir bir tüm ejderhaları yere serdi.

Thor ve Mycoples durmadan her tarafları yara bere içinde, kana bulanmış ve bitkin halde savaştılar.

Yine de geriye onlarca ejderha kalmıştı.

Thor bilekliğini kaldırdığında, gücün azaldığını ve hatta kendi 61 / 301

gücünün çekildiğini hissetti. Kuvveti vardı biliyordu ama henüz yeterli değildi, maalesef sonuna kadar savaşa devam edemeyeceğini biliyordu.

Thor yukarı bakınca yüzündeki koca kanatları ve onları takip eden uzun ve

keskin pençeleri gördü, Mycoples’in boğazını delmelerini çaresizce izledi. Ejderha Mycoples’i kavradığında, kuyruğuna çenesini geçirerek onu bir tur döndürüp fırlatırken Thor hayatı pahasına tutunuyordu.

Thor, havada Mycoples’le beraber savrulurken dayandı, Mycoples döne döne uçarken kontrolsüz bir biçimde okyanusa doğru diklemesine inişe geçtiler.

Suya düştüklerinde Thor hala tutunuyordu, ikisi suyun yüzünden dibine doğru çakıldılar. Thor su altında debelendi ve sonra hızı durdu. Mycoples dönüp yukarıya, güneş ışığına doğru yüzmeye başladı.

Yüzeye çıktıklarında Thor nefes nefese kalmıştı, buz gibi sularda çırpınırken hala Mycoples’e tutunuyordu. İkisi su yüzünde debelenirken Thor yanma baktı ve asla unutamayacağı bir görüntüyle karşılaştı: su üstünde,hemen yanı başında, gözleri açık ve cansız bedeniyle çok sevdiği bir ejderha yatıyordu: Ralibar.

Mycoples aynı anda gördü, içinde bir şey ona galip geldi, Thor’un daha önce hiç görmediği bir şey: korkunç bir keder çığlığı atarak, kanatlarını yükseğe kaldırıp sonuna kadar gerdi. Korkunç bir inlemeyle haykırırken bütün vücudu sallandı ve evreni titretti. Thor gözlerinin değiştiğini, hep farklı renklerde parlayarak nihayetinde parlak, sarı ve beyaz renklere döndüğünü gördü.

Mycoples döndü, farklı bir ejderha olarak onlara gelen 62 / 301

ejderhalar grubuna doğru kafasını kaldırıp baktı. Thor, Mycoples'in içinde bir şeylerin harekete geçtiğini hissetti.

Yası öfkeye dönüştü ve yerini Thor'un daha önce hiç görmediği bir güce bıraktı. Ruhu ele geçirilmiş bir ejderhaydı.

Mycoples göğe aceleyle çıktı, yaraları kanıyordu ama bunu hiç umursamıyordu. Thor da içinde yeni bir enerji patlaması ve intikam arzusu hissetti. Ralibar yakın arkadaşı olmuştu, hepsi için hayatını tehlikeye atmıştı ve Thor yanlışları düzeltmeye kararlı hissediyordu.

Onlara doğru giderken Thor, Mycoples’ten atladı ve en yakın ejderhanın burnuna inerek ona sarıldı ve etrafından dolanarak çenesini tuttu ve sıkı sıkı kapattı. İçinde kalan tüm gücü çağırarak ejderhayı havada döndürüp tüm gücüyle fırlattı. Ejderha uçtu ve havadaki diğer iki ejderhayı da önüne katıp üçü birlikte aşağıdaki okyanusa kükreyerek düştüler.

Mycoples döndü ve Thor düşerken onu tuttu, kalan ejderhalara doğru uçarken Thor Mycoples'in sırtına indi. Kükremelerini kendininkiyle karşılarken daha güçlü ısırıyor, daha hızlı uçuyor ve daha derinden yaralıyordu.
Ejderhalar Mycoples'i ne kadar yaralarlarsa o kadar az farkına varıyordu. Bir yıkım dalgası haline gelmişti, Thor da öyleydi ve işleri bittiğinde Thor gökyüzünde onları karşılayacak başka ejderhanın kalmadığın fark etti: hepsi gökten okyanusa ya yaralı ya ölü halde düşmüştü.

Thor Mycoples'le havada yalnız başına uçarken buldu kendini, düşmüş ejderhaların üstünde daire çizip sonuca bakıyorlardı. İkisi de zor nefes alırken her taraflarından kan damlıyordu. Thor, Mycoples'in ölmek üzere olan bir ejderhanın nefes alıp verişine şahit olduğunu biliyordu- ağzından akan damlaları görebiliyordu, her nefesi ona ölümü tattıran bir acıydı.

"Hayır arkadaşım," dedi Thor göz yaşlarına hakim olarak. "Ölemezsin."

Zamanım geldi, dediğini duydu Thor. En azından haysiyetlimle ölüyorum.

"Hayır," diye ısrar etti Thor. "Ölemezsin!"

Mycoples kan kustu, kanat çırpışları zayıflarken okyanusa doğru batarak yol almaya başladı.

İçimde son bir mücadele gücü daha kaldı, dedi Mycoples. Son anlarımın kahramanca olmasını istiyorum.

Mycoples yukarı baktı ve Thor bakışlarını takip edince Romulus'un ufukta uzanan gemi donanmasını gördü.

Thor kederle başını salladı. Mycoples'in ne istediğini biliyordu. Son nefesini son bir büyük savaşta vermek istiyordu.

Kötü yaralı olan Thor zor nefes alıyordu sanki o da buradan sağ çıkamayacak gibi hissediyor ama o yöne doğru gitmek istiyordu.Annesinin kehanetlerinin doğru çıkıp çıkmayacağını merak etti. Kendi kaderini değiştirebileceğini söylemişti. Değiştirmiş miydi? Şimdi ölecek miydi?

"O zaman gidelim dostum," dedi Thorgrin.

Mycoples korkunç bir çığlık attı ve ikisi Romulus'un donanmasına doğru

ilerleyerek aşağıya yöneldiler.

Thor rüzgarı, saçları ve yüzünden geçen bulutları hissederken bir savaş çığlığı patlattı. Mycoples öfkesine eş bir çığlık attı ve ikisi aşağı daldılar. Mycoples koca çenesini açtı ve sırayla bir

Kısa süre sonra denizler üstüne bir ateş duvarı yayıldı, gemiler sırayla alevler tarafından yutuldu. Önlerinde binlerce gemi duruyordu ancak Mycoples durmak bilmeden çenesini açıyor ve birbiri ardına alev bulutları gönderiyordu. Alevler sanki birbirinden kopmadan devam eden bir zincir gibiydi, adamların çığlıkları yukarıya taşınıyordu.

Mycoples'in alev gücü azalmaya başlamıştı, kısa süre sonra nefes verdiğinde sadece küçük bir ateş çıkıyordu. Thor altında Mycoples'in öldüğünü biliyordu. İyice aşağı indi, artık alev püskürtemeyecek kadar zayıftı fakat vücudunu bir silah olarak kullanmak için güçten henüz düşmemişti. Alev püskürtmek yerine katı pullarıyla hedef alıp gökten düşen bir meteor gibi gemilere doğru alçaldı.

Mycoples gemilere inerken Thor kendini güçlendirerek tüm kuvvetiyle ona tutundu, çatırdayan tahta sesleri havayı doldurdu. Bir gemiden diğerine, öne arkaya ilerleyerek donanmayı yok ediyordu. Thor her yönden ona doğru gelen, parçalanan tahtalardan kendini sakınmaya çalışıyordu.

Nihayet Mycoples'in daha fazla gidecek gücü kalmamıştı. Donanmanın tam ortasında durup suların üstüne indi. Bir çok gemiyi yok etmiş olsa da etrafı binlercesiyle hala çevriliydi. Thor su üstünde sırt üstü süzülürken cılız nefes alıyordu.

Kalan gemiler yönlerini onlara çevirdi. Kısa süre sonra gök kardardı ve Thor büyük bir ıslık sesi duydu, yukarı baktığında ona doğru gelen oklardan oluşan bir gökkuşağı gördü. Aniden saklanacak bir yeri olmadığı için oklar tarafından delik deşik edildiğinden korkunç bir acı duydu. Mycoples de oklarla delinmişti ve dalgaların arasında hayatlarının savaşını vermiş olan bu büyük iki kahraman batmaya başlamıştı.

Ejderhaları ve İmparatorluk donanmasının çoğunu yok etmişlerdi. Bir ordunun yapabileceğinden fazlasını gerçekleştirmişlerdi.

Fakat şimdi geriye bir şey kalmamıştı, öleceklerdi. Thor art arda oklarla delinirken gittikçe daha derine batıyordu ve ölmeye hazırlanmaktan başka yapacak bir şeyi olmadığını biliyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Alistair aşağı baktığında havada yürüdüğünü ve geçerken uzakta aşağıya baktığında okyanusun kayalara çarptığını gördü, sesi kulaklarını dolduruyordu. Güçlü bir rüzgar onu dengesinden etti ve Alistair yukarıya baktığında hayatı boyunca bir çok defa rüyasında gördüğü gibi bir uçurumun üzerine tünemiş ve parlak altın kapıyla çevrilmiş kaleyi gördü. Önünde bir tek gölge, sanki onu kucaklamak istercesine ellerini öne uzatmış bir siluet duruyordu fakat Alistair yüzünü göremiyordu.

“Kızım,” dedi kadın.

Ona doğru bir adım atmaya çalıştı ancak bacakları hareket etmiyordu, yere bakınca ayaklarından zincirlendiğini gördü. Denese de Alistair hareket edemiyordu.

Ellerini annesine uzatıp çaresizce haykırdı: "Anne, kurtar beni!"

Alistair aniden dünyasının yanı başından kaydığını sanki bodoslama dibe çakıldığını hissederken döndü ve gök zeminin altında çöktüğünü hissetti. Düşerken, zincirleri arkasından şıngırdadı ve okyanusa doğru düşerek bulunduğu gök zeminin tamamını alaşağı etti.

Alistair, vücudu buz gibi soğuk okyanusa battığında hissizleşti, hala zincirliydi. Kendini batarken hissetti ve yukarı baktığında tepesindeki gün ışığının giderek belirsizleştiğini gördü.

Alistair gözlerini açtığında küçük, taştan bir hücrede, tanımadığı bir yerde otururken buldu kendini.Önünde tek bir gölge duruyordu, kim olduğunu zar zor çıkarttı: Erec'in babasıydı. Kaşlarını çatarak ona bakıyordu.

"Oğlumu öldürdün," dedi. "Neden?"

"Öldürmedim!" diye karşı çıktı cılız sesiyle.

Dudak büktü.

"Ölümle cezalandırılmalısın," diye ekledi.

"Erec'i ben öldürmedim!" diye karşı koydu Alistair. Durdu ve ona doğru koşmak istedi ama bir kez daha kendini duvara zincirlenmiş halde buldu.

Erec'in babasının ardında, hepsi siyah zırhla kuşanmış, heybetli miğferleri olan ve mahmuzlarının sesi odayı dolduran onlarca muhafız göründü. Ona yaklaşıp uzandılar ve tutarak duvardan çektiler. Bilekleri hala zincirliydi ve vücudu git gide esnedi.

Alistair "Hayır!" diye bağırırken vücudu ikiye ayrılıyordu.

Alistair soğuk terler içinde uyandı, etrafına bakıp nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Aklı karışmıştı, içinde oturduğu küçük loş hücreyi, antik taştan duvarları, pencerelerdeki metal parmaklıkları tanıyamadı. Döndü, yürümeye çalışınca şangırtıları duydu ve yere bakıp duvara zincirlenmiş olduğunu gördü. Zincirleri gevşetmeye çalıştı ama başaramadı, soğuk demir bileklerini kesiyordu.

Etrafına bakınca kısmen yer altında olan, tek ışık kaynağının taşa yerleştirilmiş önü parmaklıklı küçük bir pencere olduğu ufak bir tutuk hücresinde bulunduğunu fark etti.Uzaktan bir tezahürat sesi gelince Alistair merakla pencereye doğru zincirlerinin elverdiği ölçüde gitti, öne eğilip dışarı bakarak gün ışığını görmeye ve nerede olduğunu anlamaya çalıştı.

Alistair kalabalık bir grup gördü, başında Bowyer duruyordu, kendini beğenmiş bir zafer edasına sahipti.

"O büyücü Kraliçe müstakbel kocasını öldürmeye çalıştı!" diye kükredi Bowyer kalabalığa doğru. "Bana, Erec'i öldürüp benimle evlenme planları yaparak geldi. Fakat planları suya düştü!"

Kalabalıktan öfkeli bir tezahürat yükseldi ve Bowyer sakinleşmelerini bekledi. Avuçlarını kaldırıp yeniden söz aldı.

"Artık hepiniz Güney Adalar'ın, Alistair'in ya da ben hariç başka her hangi birinin yönetiminde olmayacağından emin olabilirsiniz. Erec öldüğüne göre, sizi koruyacak kişi ben Bowyer'ım; ben, oyunların sonraki en iyi şampiyonu."

Onaylama tezahüratları yükseldi ve kalabalık hep bir ağızdan:

"Kral Bowyer, Kral Bowyer!" diye seslendi.

Alistair bu sahneyi dehşet içinde izledi. Etrafında her şey çok hızlı olup bitiyordu, hepsini anlamakta zorluk çekiyordu. Bu canavar, Bowyer, sadece görüntüsüyle bile onu öfkeyle dolduruyordu. Gözlerinin önünde sevgili kocasını öldürmeye çalışan bu adam masum olduğunu iddia ederek onu suçlamaya çalışıyordu. En kötüsü de Kral ünvanım alacak olmasıydı. Hiç adalet yok muydu?

Fakat ona olanlar, hasta yatağında can çekişen ve Alistair'in şifasına ihtiyaç duyan Erec'i düşündüğü zamanki kadar onu

rahatsız etmiyordu. Eğer kısa sürede ona şifa veremezse orada öleceğini biliyordu. Bu zindanda hayatını sonsuza kadar işlemediği bir suç için harcasa bile umurunda değildi, tek istediği Erec'in şifayı aldığından emin olmaktı.

Hücresinin kapısı aniden ardına kadar açıldı ve Alistair koca grup bir insanın içeri doluştuğunu gördü, ortalarında Dauphine, onun iki yanında Erec'in kardeşi Strom'la beraber annesi vardı. Arkalarında çok sayıda kraliyet muhafızı duruyordu.

Alistair onları karşılamak için ayağa kalktı fakat zincirler şangırdayarak bileğine battı ve bacaklarına korkunç bir acı dalgası gönderdi.

"Erec iyi mi?" diye sordu Alistair çaresizce. "Lütfen söyleyin. Yaşıyor mu?"

"Yaşayıp yaşamadığını hangi cüretle soruyorsun," diye yüzüne patladı Dauphine.

Alistair merhamet göstermesini umarak Erec'in annesine döndü.

"Lütfen, sadece yaşadığını bilmeme izin verin," diye yalvarırken kalbi kırılıyordu.

Annesi kederle başını salladı, hayal kırıklığıyla ona bakıyordu.

"Yaşıyor," dedi titrek sesiyle. "Ancak ölümcül yaraları var."

"Beni ona götürün!" diye ısrar etti Alistair. "Lütfen, onu iyileştirmem gerek!"

"Seni ona mı götürelim?" diye tekrar etti Dauphine. "Bu ne 70 / 301

cüret. Kardeşimle aynı odada bile olamazsın aslına bakarsan bir yere gittiğin

filan da yok. İdamından önce son bir kez sana bakmaya geldik."

Alistair'in kalbi sıkıştı.

"İdam mı?" diye sordu. "Bu adada adalet yok mu? Burada adalet sistemi denen hiç mi bir şey yok?"

"Adalet mi?" dedi Dauphine kıpkırmızı suratıyla öne gelerek. "Adalet istemeye nasıl cüret edersin? Kanlı kılıcı senin elinde, can çekişen ağabeyimi kollarında bulduk sen hala adaletten bahsetmeye cüret ediyorsun. Adalet yerini buldu."

"Ama size söylüyorum, onu ben öldürmedim!" diye yalvardı Alistair.

"Doğru dedi," Dauphine, sesi alay doluydu, "gizemli bir adam mucizevi bir biçimde odaya girdi, onu öldürdü sonra da kaybolarak eline silahını tutuşturdu."

"Gizemli bir adam değildi," diye ısrar etti Alistair. "Bowyer'dı. Kendi gözlerimle gördüm. Erec'i öldürdü."

Dauphine kaşlarını çattı.

"Bowyer ona yazdığın mektubu gösterdi bize. Onunla hayatını birleştirmek istediğini, Erec'i öldürerek yerine onunla evlenmek istediğini yazmışsın. Sen hasta bir kadınsın. Kardeşimle evlenip Kraliçe olmak neyine yetmedi?"

Dauphine, Alistair'e mektubu verince kalbi okurken ağrıdı:

Erec öldüğünde, hayatımızı birlikte geçireceğiz.

"Ama bu benim yazım değil!" diye karşı çıktı Alistair. "Bu mektup sahte!"

"Eminim öyledir," dedi Dauphine. "Eminim kendine göre her şey için makul bir açıklaman vardır."

"Ben böyle bir mektup yazmadım!" diye ısrar etti Alistair. "Ağzınızdan çıkanı kulağınız duyuyor mu? Bu hiç mantıklı değil. Neden Erec'i öldüreyim? Onu tüm kalbimle seviyorum. Neredeyse evleniyorduk."

"Tanrıya şükür evlenmediniz," dedi Dauphine.

"Bana inanmak zorundasınız!" diye ısrar etti Alistair Erec'in annesine dönerek.

"Bowyer Erec'i öldürmeye çalıştı. Tahta geçmek isteyen odur. Kraliçe olmak gibi bir derdim yok. Hiç olmadı."

"Endişelenme," dedi Dauphine. "Asla olamayacaksın zaten. Hatta yaşamayacaksın bile. Biz burada, Güney Adalar'da adaleti hemen teslim ederiz. Yarın idam edileceksin."

Alistair mantıkla ikna olmayacaklarını fark edince kafasını salladı. İçini çekerken, kalbi ağırlaşmıştı.

"Buraya bunun için mi geldiniz?" diye sordu zayıf bir sesle. "Bunu söylemek için mi?"

Dauphine sessizce alay eder gibi gülümsedi, Alistair bakışlarındaki nefreti hissedebiliyordu.

"Hayır," diye cevap verdi Dauphine uzun ve ağır sessizliğin sonunda. "Buraya cezanı telafuz etmeye ve cehenneme gitmeden önce sana son kez bakmaya geldik. Tıpkı kardeşimizin yaşadığı gibi, sen de acı çektirilerek öleceksin."

Birden kıpkırmızı olan Dauphine öne atılarak tırnaklarını çıkardı ve Alistair'in saçlarını yakaladı. Her şey çok çabuk olmuştu. Alistair karşılık verecek zamanı bulamamıştı. Dauphine gırtlaktan gelen sesiyle çığlık atarken Alistair'in yüzünü tırmaladı. Alistair engellemek isterken ellerini kaldırdı, diğerleri de Dauphine'yi geri çekmek için öne geldiler.

"Bırakın beni!" diye bağırdı Dauphine. "Onu şimdi öldürmek istiyorum!"

"Adalet yarın yerini bulacak," dedi Strom.

"Onu buradan çıkartın," diye emretti Erec'in annesi.

Muhafızlar öne gelip Dauphine'i odadan çekiştirdiklerinde karşı çıkarak tekmeledi ve bağırdı. Strom onlara katıldı ve kısa süre sonra odada Alistair ve Erec'in annesi dışında kimse kalmadı. Kapıda durdu, yavaşça dönüp Alistair'e baktı. Alistair nezaket veya şefkat kırıntısı görmek içim yüzünü taradı.

"Lütfen bana inanmalısınız," dedi Alistair ciddiyetle. "Diğerlerinin hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Ama sizi umursuyorum. Bana, tanıştığımız andan itibaren nazik oldunuz. Oğlunuzu ne kadar sevdiğimi biliyorsunuz.

Bunu kesinlikle yapmış olamaycağımı biliyorsunuz."

Erec'in annesini onu inceledi, gözleri sulandı, bocalar gibiydi.

"Bu nedenle burada kaldınız öyle değil mi? " diye ısrar etti Alistair. "Bu yüzden oyalandınız. Çünkü bana inanmak istiyorsunuz. Çünkü haklı olduğumu biliyorsunuz."

Uzun bir sessizlikten sonra annesi nihayet kafasını salladı. Bir 73/301

karar vermiş gibi ona doğru bir kaç adım attı. Alistair, Erec'in annesinin gerçekten ona inandığını görebiliyordu, bu onu bir nebze rahatlatmıştı.

Annesi öne atılıp ona sarıldı, Alistair de onu kucakladı ve omuzu üzerinde ağladı. Erec'in annesi de göz yaşlarına hakim olamadı ve sonunda geri çekildi.

"Beni dinlemelisiniz," dedi Alistair aceleyle." Bana ne olacağı, ya da diğerlerinin hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Ama Erec'e ulaşmak zorundayım. Hemen. O ölüyor. Sadece kısmen şifa verdim ve tamamlamam gerekli. Eğer tamamlayamazsam ölecek."

Annesi onu süzdü, nihayet gerçeği söylediğini fark ediyor gibiydi.

"Tüm olanlardan sonra," dedi,"tek umurumda olan oğlum. Ona gerçekten değer verdiğini ve böyle bir şeyi asla yapamayacağını artık görebiliyorum."

"Elbette yapmam," dedi Alistair. "O barbar Bowyer tarafından tuzağa düşürüldüm."

"Seni Erec'e götüreceğim," dedi. "Bu hayatımıza bile mal olsa, bu uğurda ölürüz. Beni takip et."

Annesi zincirlerini çözdü ve Alistair hücreden çıkarken onu aceleyle takip etti, ardından zindanlardan geçerek Erec için her şeylerini feda etmek üzere ilerlediler.

karar vermiş gibi ona doğru bir kaç adım attı. Alistair, Erec'in annesinin gerçekten ona inandığını görebiliyordu, bu onu bir nebze rahatlatmıştı.

Annesi öne atılıp ona sarıldı, Alistair de onu kucakladı ve omuzu üzerinde

ağladı. Erec'in annesi de göz yaşlarına hakim olamadı ve sonunda geri çekildi.

"Beni dinlemelisiniz," dedi Alistair aceleyle." Bana ne olacağı, ya da diğerlerinin hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Ama Erec'e ulaşmak zorundayım. Hemen. O ölüyor. Sadece kısmen şifa verdim ve tamamlamam gerekli. Eğer tamamlayamazsam ölecek."

Annesi onu süzdü, nihayet gerçeği söylediğini fark ediyor gibiydi.

"Tüm olanlardan sonra," dedi,"tek umurumda olan oğlum. Ona gerçekten değer verdiğini ve böyle bir şeyi asla yapamayacağını artık görebiliyorum."

"Elbette yapmam," dedi Alistair. "O barbar Bowyer tarafından tuzağa düşürüldüm."

"Seni Erec'e götüreceğim," dedi. "Bu hayatımıza bile mal olsa, bu uğurda ölürüz. Beni takip et."

Annesi zincirlerini çözdü ve Alistair hücreden çıkarken onu aceleyle takip etti, ardından zindanlardan geçerek Erec için her şeylerini feda etmek üzere ilerlediler.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn geminin pruvasında dururken okyanus yüzünü okşuyordu, etrafında halkıyla çevrili halde kucağında kurtarılan bebeği tutuyordu. Denizde yol alırken Yukarı Adalar'dan çoktan uzaklaşmışlardı ve hepsi şok içinde suları seyrediyorlardı,. İki gemi onlara katılmıştı ve Halka'dan yola çıkan muazzam donanmadan geriye kalan tek şey bunlardı. Gwen'in halkı, ulusu, Halka'nın gururlu vatandaşları hayatta kalan bir kaç yüz insan, sürgünde, denize açılmış, evsiz ve yeniden başlamak için bir yer arayan bir ulusa dönmüştü. Hepsi de onlara liderlik etmesini bekliyordu.

Gwen saatlerdir olduğu gibi denize dikkatli gözlerle bakıyordu, okyanus sisinin püskürttüğü soğuğa bağışıklık kazanmıştı. Sisin içerisine bakarken kalbinin kırılmasını hissetmemeye çalışıyordu. Kollarındaki bebek nihayet uykuya dalmıştı, Gwen'in tek düşünebildiği ise Guwayne'di. Kendinden nefret ediyordu, onu denize bırakmakla o kadar aptallık etmişti ki. O sırada en iyisi buymuş gibi gelmişti, sanki yanı başlarındaki kesin ölümden onu kurtarmanın

tek yolu bu gibi hissetmişti. Olayların bu şekilde yön değiştireceğini, ejderhalara bu şekilde hükmedileceğim kim öngörebilirdi? Eğer Thor, o an görünmeseydi şu an hepsi ölmüş olacaklardı ki Gwen bunu asla tahmin edemezdi.

En azından halkının ve donanmasının bir kısmını ve bu bebeği kurtarmayı başarmış ve en azından hepsi bu adadan hayatta kalarak çıkmayı başarabilmişlerdi. Fakat Gwen, ileriye yol alırken artık daha uzaktan gelen ejderhaların kükremesi ne zaman havayı delse ürperiyordu. Gözlerini kapatıp yüzünü buruşturdu; orada devam eden destansı bir savaşın olduğunu biliyordu, Thor bu savaşın tam ortasındaydı. Her şeyden çok orada, onun yanı başında olmak istiyordu. Fakat aynı

zamanda bunun boşuna bir çaba olacağının farkındaydı. Thor o ejderhalarla savaşırken bir işe yaramayacaktı ve bunu yaparak sadece halkını öldürmeleri için ejderhalara maruz bırakmış olurdu.

Gwen durmadan Thor'un yüzünü görüyordu ve onu tekrar görmek Gwen'i parçalara bölüyordu, hiç konuşma şansı bulamadan, onu ne kadar özlediğini ve ne kadar sevdiğini söyleyecek bir an bile yaratamadan çabucak uçtuğunu görmek zorunda kalmıştı.

"Leydim, bir rotayı takip etmiyoruz."

Gwendolyn döndü ve yanı başında duran Kendrick'i gördü, onun yanında Reece, Godfrey ve Steffen duruyor hepsi ona bakıyorlardı. Kendrick'in bir süreden beri onunla konuşmak istediğini fark etmişti ama sözlerini duymamıştı bile. Döndü ve ellerinin yumrularına baktı, ahşabı sıkmaktan beyazlaşmalardı, sonra okyanusa baktı, Guwayne'i bulduğunu düşündüğü her bir dalgayı dikkatle incelerken bu zalim ve acımasız denizde sadece başka bir yanılsama olduğunu fark ediyordu.

"Leydim," diye devam etti Kendrick sabırla, "halkınız onlara yön belirlemenize ihtiyaç duyuyor. Kaybolduk. Gidecek bir yer bulmalıyız."

Gwen üzgün bir şekilde ona baktı.

"Gideceğiniz yer bebeğimin yanı," diye cevapladı, dönüp tırabzanlardan bakarken kederden ağırlaşmış ses tonuyla.

"Leydim, oğlunuzu bulmayı herkesten çok istiyorum," diye ekledi Reece, "ancak

nereye açıldığımızı bilmiyoruz. Hepimiz Guwayne için hayatımızı tehlikeye atarız ancak şunu

bilmelisiniz ki nerede olduğunu bilmiyorum. Yarım gündür kuzeye yol alıyoruz fakat dalgalar ya onu güneye taşıdıysa? Ya da doğuya? Belki batıya? Ya gemilerimiz ondan şu an daha da uzaklaşıyorlarsa?"

"Bunu bilemezsin," diye cevap verdi Gwen savunmaya geçerek.

"Kesinlikle," dedi Godfrey. "Bilmiyoruz — Konu tam olarak bu. Hiç bir şey bilmiyoruz. Eğer bu engin okyanusta daha ilerlersek Guwayne'i asla bulamayabiliriz. Halkımızı da evden çok daha uzağa götürmüş oluruz."

Gwendolyn döndü, katı ve soğuk gözlerle ona baktı.

"Bir daha asla böyle konuşma," dedi. "Guwayne'i bulacağım. Yapacağım son şey bu olsa da, son nefesimi veriyor olsam bile onu bulacağım."

Godfrey gözlerini eğdi ve Gwen hepsinin yüzüne bakarken her birinde keder, sabır ve anlayış gördü. Öfke dalgası dinince, fark etmeye başladı. Aslında onu seviyorlardı. Elbette Guwayne'i de seviyorlardı ve endişelerinde haklıydılar.

Gwen, göz yaşını silip içini çekti ve dönüp suya baktı.

Guwayne acaba dalgalar tarafından yutulmuş muydu? Ya da bir köpekbalığı tarafından? Soğuktan ölmüş olabilir miydi? Kafasını salladı, en kötü ihtimaller onu dehşete düşürüyordu.

Bir de hepsinin haklı olup olmadıklarını merak ediyordu: halkını gerçekten hiç bir yere yönlendiremiyor muydu? Guwayne'i bulmak için çaresiz kaldığı için muhakemesi bulanık mıydı? Tüm bildiği, ondan daha uzağa
gitmiş olabilecekleriydi. Şimdi darmadağın olma vakti değildi, her ne kadar buna son derece meyilli olsa da, artık diğerlerini

düşünme vaktiydi, kendini güçlü olmaya zorladı.

Guwayne bana gelecek, dedi kendi kendine. Eğer onu şimdi bulamazsam, başka bir şekilde bulacağım.

Gwen düşüncelerine inanmaya kendini zorladı, kendini bir kader anma hazırladı, aksi halde yaşamaya devam edemeyecekti.

"Tamam," dedi onlara dönüp kederle iç çekerek. "Rotamızı değiştiriyoruz." Ses tonu değişmişti, şimdi bir kumandanın, çok şey kaybetmiş ve katılaşmış bir Kraliçe'nin sesi duyuluyordu.

Adamları bu kararla rahat bir nefes aldılar.

"Rotamızı nereye çevirelim, leydim?" diye sordu Srog.

"Yukarı Adalar'a kesinlikle dönemeyiz," diye ekledi Aberthol. "Adalar yok edildi ve ejderhalar geri dönebilirler."

"Halka'ya da dönemeyiz," diye ekledi Kendrick. "O da yok edildi ve Romulus'un milyonları orayı işgal ediyor."

Gwendolyn uzun süre ve sıkı bir şekilde düşündü, haklı olduklarını fark ederken hiç olmadığı kadar evsiz hissetti kendini.

"Yeni bir yere çıkmalı ve halkımız için yeni bir ev bulmalıyız," diye cevap verdi sonunda. "Olduğumuz yere dönemeyiz. Fakat bundan önce Thorgrin için geri dönmeliyiz."

Hepsi şaşkınlıkla ona baktılar.

"Thorgrin mi?" diye sordu Srog. "Fakat leydim, Thor 79/301

ejderhalarla ve Romulus'un ordusuyla savaşta. Onu bulmak savaşın tam ortasına dönmek anlamına gelir."

"Kesinlikle," diye cevap verdi Gwendolyn, sesi başka bir kararlılıkla doluydu. "Eğer çocuğumu bulamıyorsam en azından Thorgrin'in bulurum. Onsuz hareket etmeyeceğim."

Thorgrin'e dönme düşüncesi, ne kadar mantıksız olsa da bu zihninde Guwayne'i aramayı bırakarak rota değiştirmesine izin veren tek şeydi. Aksi halde hissettiği ağırlığa daha fazla dayanamayacaktı.

Adamları arasında uzun bir sessizlik oldu, hepsi suçlu gibi birbirlerine baktılar,

sanki ona bir şey söylemeye gönülsüzlerdi.

"Leydim," dedi Srog nihayet boğazını temizleyip bir adım öne gelerek. "Hepimiz Thor'u kendimizi sevdiğimiz gibi sever ve ona hayranlık duyarız. Bildiğimiz en harika savaşçı odur. Bununla beraber korkarım tüm ejderhalara ve İmparatorluk'un milyonluk adamlarına karşı hayatta kalamayız. Thorgrin bizler uğruna kendini feda ederek bize zaman kazandırdı ve kaçmamıza fırsat verdi. Bu hediyesini kabul etmeli ve vaktimiz varken kendimizi kurtarmalıyız- bunun yerine kendimizi öldürmemeliyiz. Buradaki herkes Thorgrin için hayatını verir ama korkarım onun için döndüğümüzde hayatta olmayabilir."

Gwen Srog'a uzun ve dik dik baktı, içinde bir şey katılaşmıştı; sadece okyanus sularında oluşan dalgacıkların sesi geliyordu.

Sonunda gözlerinde yepyeni bir kararlılıkla bir karar verdi.

"Thorgrin'imi bulana kadar hiç bir yere gitmiyoruz," dedi. "Onsuz bir evim olamaz. Bu bizi savaşın tam ortasına, cehennemin derinliklerine sokacak olsa bile gitmemiz gereken yer orasıdır. Bize hayatını verdi, kendimizinkini ona borçluyuz."

Gwen cevaplarını beklemeden bebeği göğsünde tutarak döndü ve konuşmanın sona erdiğini anlatmak istercesine gözlerini suya dikti. Adamları dağılırken arkasından gelen ayak seslerini duydu, verilen emirler neticesinde tam da talebini yerine getirecek şekilde gemiyi döndürdüklerini fark etti.

Dönüşü tamamlamadan önce Gwen son bir kez kalın sis tabakasına baktı, ufku göremiyordu bile. Önünde , eğer bir şey varsa bile, ne olduğunu merak ediyordu. Guwayne orada bir yerde, ötede miydi? Yoksa burası engin ve boş bir okyanustan başka bir şey değil miydi? Gwen gözlerini suya dikerken, sisin ortasından çıkan bir gökkuşağı gördü ve bu görüntü kalbini kırdı. Sanki Guwayne onunla birlikteymiş gibi, sanki ona bir işaret veriyormuş gibi hissetti. Onu bulana kadar aramaya son vermeyeceğini çok iyi biliyordu.

Gwen arkasında, palamarların çözüldüğünü, yelkenlerin şiştiğini duydu ve geminin yavaşça dönerek aksi istikamete yol almaya başladığını hissetti. Onu diğer yöne gitmeye zorlayan bu anda kalbi ilerleyemediği diğer istikamette kaldı. Geriye baktı ve tüm zaman boyunca omzunun üstünden gökkuşağına bakarak merak etti: Guwayne bu suların ötesinde bir yerde miydi?

*

Guwayne engin denizde küçük kayığın içinde ilerliyor dalgalar tarafından saatlerdir olduğu gibi bir aşağı bir yukarı taşınıyordu, okyanus akımı onu belirsiz bir yöne sürüklüyordu. Yukarıda rüzgardan kırbaç gibi ses çıkaran parçalanmış kanvas yelken amaçsızca çırpınıyordu. Guwayne sırtüstü yatarak göğe bakıyor, kendinden geçiyordu.

Uzun zaman önce annesi görünürden kaybolduğundan beri ağlamayı kesmişti ve şimdi battaniyesine sarılı halde boş denizde anne ve babasız, tek başına sadece onu sallayan dalgalar ve parçalanmış yelkenle ilerliyordu.

Kayığın sallantısı onu rahatlatıyordu, aniden durunca birden panik olduğunu hissetti. Kayığın önü sahile, kumlara sertçe vurunca hareket etmeyi keserek durdu, dalgalar onu kıyıya vurmuştu. Yukarı Adalar'ın en kuzeyinde, İmparatorluk'un en uç kuzey noktasına yakın yabancı ve egzotik bir adaya çıkmıştı. Sallanmanın durmasının verdiği hayal kırıklığıyla Guwayne kıyıya vuran kayık içinde ağlamaya başladı.

Guwayne hiç durmadan ağladı ve sonunda ağlaması ağıta dönüştü, kimse ona cevap vermeye gelmiyordu.

Guwayne yukarı bakınca kocaman kuşlar akbabalar- gördü, tekrar tekrar daire çizerek aşağı, ona bakıyorlar ve giderek yakma geliyorlardı. Tehlikeyi hissedince ağıdı arttı.

Kuşlardan biri ona doğru dalışa geçince Guwayne kendini hazırlamaya çalışt fakat aniden kanatları durağanlaştı, bir şey onu şaşırtmıştı, uzaklaştı.

Kısa süre sonra Guwayne ona bakan bir yüz gördüardından bir tane daha sonra bir başkalarını. Birden, ilkel bir kabileden onlarca yabancı yüz, burunlarındaki koca fil dişi kasnaklarla ona doğru bakmaya başladı. Hançerleriyle kayığı dürterken Guwayne'in ağlaması iyice arttı. Giderek daha yüksek sesle bağırıyordu. Annesini istiyordu.

"Denizlerden bir işaret," dedi adamlardan biri. "Tıpkı kehanetlerimizin bildirdiği gibi."

"Tanrılar bir kurban istiyor olmalı," dedi bir başkası.

“Bu bir sınav! Bize verileni geri vermeliyiz,” dedi diğeri.

“Bize verileni geri vermeliyiz!” diye tekrarladı hepsi, hançerlerini kayığa vurarak.

Guwayne'in çığlıklarını arttırmıştı ama hiç bir faydası yoktu. İçlerinden biri, gömleksiz, uzun zayıf, yeşil derili, parlak sarı gözlere sahip bir adam eğilip Guwayne’i aldı.

Guwayne, onu sıkıca sararak kötü nefesini ona doğru veren adamın zımpara gibi tenini hissedince daha güçlü bir yaygara kopardı.

“Amma için bir kurban!” diye bağırdı.

Adamlar tezahüratta bulunarak dönüp Guwayne’i sahilden uzağa, dağlara doğru taşımaya başladılar. Gölzerini adanın diğer ucunda hala tüten yanardağa diktiler. Hiçbiri dönüp ayrıldıkları okyanusa bakmak için dönmedi bile.

Fakat bir anlığına bile dönmüş olsalardı, neredeyse elli metre yakınlıktaki sıradışı kalınlıkta bir sisin ortasında bir gökkuşağının çıktığını görebileceklerdi. Hiç kimse fark etmeden arkalarındaki sis yavaşça kalktı, gökyüzü berrak hale gelince sırtları adaya dönük, diğer tarafa yol almaya başlayan üç gemi açığa çıktı.

“Tanrılar bir kurban istiyor olmalı,” dedi bir başkası.

“Bu bir sınav! Bize verileni geri vermeliyiz,” dedi diğeri.

“Bize verileni geri vermeliyiz!” diye tekrarladı hepsi, hançerlerini kayığa vurarak.

Guwayne'in çığlıklarını arttırmıştı ama hiç bir faydası yoktu. İçlerinden biri, gömleksiz, uzun zayıf, yeşil derili, parlak sarı gözlere sahip bir adam eğilip Guwayne’i aldı.

Guwayne, onu sıkıca sararak kötü nefesini ona doğru veren adamın zımpara gibi tenini hissedince daha güçlü bir yaygara kopardı.

“Amma için bir kurban!” diye bağırdı.

Adamlar tezahüratta bulunarak dönüp Guwayne’i sahilden uzağa, dağlara doğru taşımaya başladılar. Gölzerini adanın diğer ucunda hala tüten yanardağa diktiler. Hiçbiri dönüp ayrıldıkları okyanusa bakmak için dönmedi bile.

Fakat bir anlığına bile dönmüş olsalardı, neredeyse elli metre yakınlıktaki sıradışı kalınlıkta bir sisin ortasında bir gökkuşağının çıktığını görebileceklerdi. Hiç kimse fark etmeden arkalarındaki sis yavaşça kalktı, gökyüzü berrak hale gelince sırtları adaya dönük, diğer tarafa yol almaya başlayan üç gemi açığa çıktı.

DOKUZUNCU BOLUM

Thor Mycoples'in sırtında otururken ikisi de dalgaların üstünde sürüklenip yavaşça İmparatorluğun donanmasıyla çevrili okyanusa batıyorlardı. Thor düzinelerce ok tarafından delik deşik edilmiş halde vücudundan kanlar damlarken dayanılmaz ağrılar çekiyordu. Gücünün içinden çekildiğini hissetti, Mycoples'e tutunurken aynı gücün onu da terk ettiğini duyumsuyordu. Su üstünde her yerde kan vardı ve küçük, parlayan bir balık yüzeye çıkarak kendi payını alıyordu.

Mycoples batıp da suyun altına inerken ikisi birlikte yol alıyorlardı, su Thor'un bileklerine, oradan dizlerine, sonra karnına ilerliyordu. İkisi de karşı koyma gücünden mahrumlardı.

Nihayet Thor kendini bırakarak su altına indi, kafası yüzeyin altına doğru batarken durdurmak için çok güçsüzdü. Suyun altına doğru batarken uzaktan gelen okların suyu delme sesini duyuyordu, su altındayken bile onu vuruyordu. Thor binlercesi tarafından vurulduğunu, sanki bugüne kadar savaştığı herkesin ondan intikam aldığını hissediyordu. Daha derine batarken şunu merak etti: ölürken neden bu kadar acı çekmek zorundaydı?

Thor daha aşağı ve okyanusun derinliklerine batarken hayatının bu şekilde sona ermemesi gerektiğini hissetti. Çok erkendi. Guwayne'le vakit geçirmek, büyüdüğünü görmek istiyordu. Büyük bir savaşçı olmanın anlamını ona öğretmek arzusundaydı.

Thor daha yeni yaşamaya başlamıştı, bir savaşçı ve bir ruhban olarak doğru yola henüz adımını atmıştı ve şimdi hayatı sona eriyordu. Bilip bileceği en büyük güçleri ona bahşeden annesiyle nihayet karşılaşmıştı, daha fazla daha bile büyük —görevleri olduğunu ön görmüştü. Ayrıca Kral olacağını görmüştü fakat kaderinin her an değişebileceğini de ona söylemişti. Doğruları mı görmüştü? Yoksa hayatı şu an sona ermeye mahkum muydu?

Thor benliğinin her zerresiyle ölmemeyi istedi. Bunu yaparken annesinin sözlerini hatırladı: Kaderinde on iki ölüm var. Her defasında kader müdahalede bulunacak veya bulunmayacak. Bu sana bağlı, testi geçip geçmediğine bağlı. Bu ölüm anları aynı zamanda yaşam anları da olabilir. Üst seviyede denenecek

ve işkence göreceksin. Daha önce hiç bir savaşçının denenmediği kadar. Buna dayanacak iç gücün varsa. Acıya ne kadar katlanabileceğim kendine sor. Daha fazlasıyla başa çıkarsan daha büyük olursun.

Thor suya battığını hissederken merak etti: bu, testlerden biri miydi? On iki ölümden biri muydu? Öyle olduğunu, fiziksel gücün, cesaretin ve dayanıklılığın sınandığı bir sınav olduğunu hissetti. Dibe vücudu oklarla delik deşik halde batarken bunu geçecek kadar güçlü olup olmadığını bilmiyordu.

Ciğerlerinin patladığını hisseden Thor, kalan gücünü çağırmaya kararlıydı. Olduğundan daha büyük olmaya ve iç gücünü dışarı çıkarmaya azmetmişti.

Vücudundan daha büyüksün. Ruhun kuvvetinden daha büyük. Kuvvetin sonsuz, ruhun sınırları yoktur.

Thor birden su altında gözlerini açtı, içinde yanan bir ateş hissederken yeni doğmuş gibi olmuştu. Vücudunu delen

okların acısından sıyrılıp kendini yüzeye çıkmaya zorladı. Oklarla bezeli halde, durmadan güneş ışığına doğru yüzdü, ciğerleri patlayacak gibiydi ama nihayet sulardan yüzeye nefessiz kalan devasa bir kirpi gibi çıktı.

Thor gücünü ve hızını kullanıp, bir çığlık atarak havaya doğru kendini kaldırdı ve en yakınındaki geminin güvertesine çıktı.

Thor, kadim yanını çağırmış ve bu acısını dindirmişti. Uzandı, kollarını, omzularmı, göğsünü, kalçasını delen okları ikişer, üçer hatta dörder dörder çekerek çıkarttı. Yüksek bir savaş çığlığı attı ve okları çıkarırken her defasında acıdan daha büyük hissetti.

Thor'un önünde afallayan iki asker duruyordu, gözleri korkuyla dolu halde ona bakıyorlardı. Thor uzandı, ikisini de yakalayarak birbirlerine vurup bayılttı.

Thor gemideki asker grubuna atıldı, en yakınındakini tekmeleyerek tökezletip diğerlerinin üstüne geri geri gönderdi— fakat önce bir askerin kılıcını kınından almayı başardı. Thor kılıcı havaya kaldırıp şaşıran kalabalığa doğru atıldı ve yoluna çıkan herkesi yarıp öldürdü. Dövüşüp karşılık vermeye çalıştılar fakat Thor bir girdap gibi gemi boyunca ilerliyor daha darbeleri engelleme fırsatı bulamadan iki askeri birden öldürüyordu.

Gemide tek bir kişi kalmayıncaya kadar hızlıca ilerleyip hiç durmadan dövüştü Thor pruvaya ulaşınca önüne baktı ve bir başka geminin ucunda Romulus'la karşı karşıya olduğunu gördü, afallayarak ona bakıyordu. Thor hiç tereddüt etmedi, bir savaş çığlığı atarak kılıcını çekti ve fırlattı.

Kılıç ışık altında parlayarak havada döne döne uçarken doğruca Romulus'u hedef alıyordu.

87/301

Romulus dehşetinden henüz sıyrılamamış halde olanları çok geç anladı ve sırtını dönüp kaçmaya çalıştı.

Romulus koşarken yana çekilip ölümcül darbeden kurtulmaya çalıştı ve kesin ölüm getiren bu darbeden kendini kurtardı. Fakat yaralanmaktan kurtulacak kadar hızlı davranamadı: kılıç kafasını sıyırıp Romulus'un kulaklarından birini koparttı.

Dizlerinin üstüne çökerken çığlık atıp kayıp kulağına doğru uzandı, kan parmaklarından aşağı sel gibi akıyordu.

Thor yüzünü ekşitti. En azından bir nebze tatmin olmuştu ama Romulus henüz ölmemişti.

Aniden diğer İmparatorluk gemilerindeki askerler yeniden grup olmaya başladılar ve orada durup açıkta kalmış Thorgrin'e oklarını ve hançerlerini fırlatarak saldırdılar.

Thor hepsinin gelişini gördü, onu öldürmeye hazır siyah bir deniz vardı yukarıda, bu sefer gözlerini kapattı, avuçlarını kaldırarak iç gücünü topladı. Etrafında bir ışık haresi, sarı bir kalkan oluşturdu, oklar ve mızraklar yakma geldiler ama zarar vermeden bu zırhtan sektiler.

Thor bu adamların ortasında yenilmez duruyordu, geriye uzanp avuçlarını gökyüzüne kaldırdı — hepsini öldürmeye kararlıydı.

Thor gök enerjinin avuçlarına dolduğunu hissederken aynı zamanda aşağısındaki okyanusun kuvvetini de toplayıp göğe yansıtıyordu. Thor evrende dolaşan güçle bir hissediyordu, büyük bir akımdı, hayal edebileceğinden bile fazlaydı. Havanın, suyun dokusunu hissediyor bunları

kuşanabileceğim duyumsuyordu.

Cennetlerin öfkesi, okyanusların dalgası, diye sessizce emretti. Size emrediyorum. Adalet hatırına. Önümde gördüğüm bu şeytanı sonsuza dek yok edin.

Thor orada dururken yavaşça bir şeylerin olduğunu hissetti: büyük bir rüzgarın çıktığını ve avuçlarının gıdıklandığını hissetti. Gözlerini açtığında güneşli günün karaya döndüğünü gördü. Kalın, karanlık bulutlar yol aldılar, şimşekler çaktı ve gök gürledi. Deniz dalgaları köpürttü ve okyanus fırtınaya kapılırken gemisi sallanıp titremeye başladı.

Bir şimşek daha çaktığında Thor dalgaların daha da kuvvetlendiğini, geminin bir yukarı bir aşağı çıkıp indiğini gördü, rüzgar daha yüksek uğuldadı ve yağmur başladı.

Evren, seni çağırıyorum. Benimle birsin. Ben de seninle. Senin savaşın benim ve benimki de senin savaşın.

Thor büyük bir çığlık attı ve tüm ufuk durmak bilmeden çakan şimşeklerle doldu.

Gök tekrar tekrar gürlerken o kadar yüksek bir ses çıkarıyordu ki gemiler sallanıyordu, Romulus ve tüm İmparatorluk gözlerinde korkuyla ufukta çakan şimşeklere bakıyordu.

Thor oluşmaya başlayan devasa bir dalgayı gördüğü manzarayı hayranlıkla izledi.

Romulus ve tüm diğerleri dehşet için bağırıp kollarını yüzlerine götürüp kapamaya çalıştılar.

Fakat yapılacak bir şey yoktu. Öfkeli denizin yolunda duruyorlardı ve büyük dalga öne doğru gelirken kısa süre sonra tüm gemileri içine alıp gittikçe daha yüksek bir boya ulaştı ve muazzam bir dalgaya kapılmış karıncalar gibi içinde yok oldular.

Bu Thor’un gördüğü en büyük dalgaydı- boyu bir dağınkine eştive o da buna yakalanıp tüm İmparatorluk donanmasıyla beraber daha da yukarı kalkıyordu. Thor yüz adım kadar yükseldi, ardından biraz daha yukarı çıktı ve biraz

daha ilerledi ve sonra dehşet içinde dalganın kırıldığını fark etti, diğer herkesle birlikte karnında garip bir hisle bodoslama aşağı iniyordu. İmparatorluk adamlarının çığlıkları rüzgar ve yağmurun sesinden duyulmuyordu Thor'unki de bunlara karışmıştı. Aşağı baktığında, okyanusa doğru diklemesine düşerken alacağı darbenin onu ezeceğini biliyordu. Kontrol edemeyeceği bir fırtına yaratmıştı.

Thor ölmeye hazırlanırken, eğer ölümünden bir teselli bulacaksa en azından İmparatorluk askerlerini de beraberinde götüreceğini bilmenin rahatlığını hissetti.

Bu zafer için diye düşündü, teşekkür ederim Tanrım.

ONUNCU BÖLÜM

Alistair, gece içinde avlunun karanlık dar geçitlerinde, kıvrılıp döne döne önden giden Erec'in annesini takip ederken kimseye görünmeden ona yetişmeye çalışıyor ve kalbi hızla atıyordu. Yollara ve taştan yollara gölgeleri vuruyordu. Tek ışık kaynağı titrek meşaleydi, henüz hücresinden çıkmışlardı ve bu nedenle kendini bir suçlu gibi hissediyordu.

Annesi onu nihayet aşağı eğilerek muhafızlara görünmeden bir duvarın arkasına geçirdi, Alistair de yanma çömeldi. Yakalanmamak için birlikte yere eğilmiş halde, sessizlik içinde geçen muhafızları izliyor, olan biteni dinliyorlardı. Bir dizi labirente benzer sokaktan dolanıp dönerek, zindanlardan Erec'in bulunduğu kraliyet hasta evine giden arka sokaklardan geçtiler. Nihayet yaklaşmışlardı, o kadar yakınlardı ki köşeden bakınca Alistair kapıyı görebiliyordu. Önünde duran onlarca adamla iyi korunan bir yerdi.

"Kapıya bak," diye fısıldadı Alistair annesine. "Eğer Erec'i benim öldürmeye çalıştığımdan bu kadar eminse Bowyer neden kapıları bu denli sıkı koruyor? Bu adamları Erec'i koruması için koymadı, kaçmasın diye ya da eğer iyileşirse öldürmek için koydu."

Erec'in annesi anlayıp başını salladı.

"Bu muhafızları geçmek kolay olmayacak," diye fısıldadı Alistair'e. "Başlığını ve gözlerini indir, başını aşağıda tut.

Sana dediklerimi yap. Eğer bu işe yaramazsa seni öldürürler. Bunu riske atmayı istiyor musun?"

Alistair kafasını salladı.

"Erec için hayatımdan vazgeçerim."

Erec'in annesi dönüp ona baktı, duygulanmıştı.

"İsteseydin kaçabilirdin bunun yerine Erec'i iyileştirmek için $_{v}$ hayatını riske atmayı seçiyorsun. Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?" diye sordu.

Alistair’in gözleri yaşlarla doldu.

“Kelimelerden daha çok.”

Erec’in annesi elini tuttu ve aniden duvarın arkasından çıkarak Alistair’i doğruca binanın ana kapılarına yönlendirdi. Askerlerin tam ortasından geçip doğruca onlara ilerlerken başı dik yürüyordu.

“Kraliçem,” dedi biri.

Hepsi başlarını eğip geçmesine izin verirken birden içlerinden biri öne geldi.

“Size kim eşlik ediyor, leydim?” diye sordu.

“Kraliçeni sorgulamaya nasıl cüret edersin?” diye yapıştırdı cevabı, sesi çelik gibi sertti. “Bir daha bu şekilde konuşmaya yeltenirsen görevinden alınırsın.”

“Üzgünüm, leydim,” dedi, “fakat ben de emirleri uyguluyorum.”

“Kimin emirlerini?” “Yeni Kralın, leydim Bowyer’ın.”

Kraliçe iç çekti.

“Bu seferlik görmezden geliyorum,” dedi. “Eğer kocam, eski kral yaşasaydı bu kadar nazik olmazdı bilmeni isterim,” diye ekledi, “bu benim sevgili arkadaşım. Hastalandı ve onu hasta evine götürüyorum.”

“Üzgünüm, leydim,” dedi muhafız, kıpkırmızı yüzüyle başını öne eğip yana çekilerek.

Kapıları açtılar, Alistair ve Erec’in annesi el ele tutuşarak içeri girdiler, Alistair’in kalbi hızla atarken kafasını önünde tutuyordu. Sonra kapının arkalarından kapandığını duydu.

Erec’in annesi uzanıp Alistair’in başlığını çıkardı. Alistair etrafına baktı ve alçak tavanlı, meşalelerle aydınlatılmış güzel ve mermerden yapılma hasta evinin içinde olduklarını gördü.

“Fazla zamanımız yok,” dedi. “Beni takip et.”

Alistair dolambaçlı, durmadan kıvrılan koridorlarda onu takip etti ve annesi

nihayet başlığı kaldırmasını söyledi ve Erec'in kapısına yaklaştı. Bu sefer kapıdaki muhafız hiç soru sormadan yana çekildi, annesi Alistair'in elini tutarak içeri daldı.

"Hepiniz, dışarı çıkın," diye emretti Erec'in annesi odadaki muhafızlara. "Oğlumla yalnız kalmak istiyorum."

Alistair kafasını aşağıda tutarken kimsenin onu fark etmemesini umarak kalbi deli gibi çarpıyordu. Muhafızların çoğu odadan çıkarken ayak seslerinin çıkardığı hışırtıları ve nihayet ahşap kapının arkasından kapanma sesini duydu,

demir bir kilidi yerine yerleştirdiler.

Alistair başlığını indirerek Erec'i bulmak için hemen odayı gözleriyle tarafı. Tek bir meşaleyle aydınlatılmış loş bir odaydı, Erec karşı tarafta kürklü battaniyeler yığının altında yüzü daha önce Alistair'in hiç görmediği kadar solgun bir halde kraliyet yatağında yatıyordu.

"Ah Erec," dedi Alistair ona doğru göz yaşları içinde atılarak. Enerjisini daha ona yakınlaşmadan hissetmişti ve bu bir ölüm enerjisiydi. Yaşam gücünün ondan çekildiğini hissediyordu. Çok uzun süre ondan uzak kalmıştı. Alistair, ona ilk vereceği şifa sonrasında hemen canlanmazsa şaşırmaması gerektiğinin farkındaydı. Onu ölümden döndürecek daha uzun bir sürece ihtiyacı vardı ve çok fazla zaman kaybetmişti.

Alistair hemen yanı başına giderek çömeldi ve ellerini avuçlarına aldı, göz yaşlarını dökerken alnına tuttu.

Dokunuşu soğuktu. Hiç kıpırdamıyordu, gözleri bile birazcık olsun hareket etmedi. Orada çok durgun bir şekilde sanki çoktan ölmüş gibi yatıyordu.

"Çok mu geç?" diye sordu annesi panik halde yatağın diğer yanma çömelmişken.

Alistair kafasını salladı.

"Hala zamanımız olabilir," diye cevap verdi.

Alistair öne eğilip iki avucunu Erec'in göğsüne yerleştirip gömleğinden içeri kaydırarak çıplak tenini hissetti. Zayıf olsa da kalp atışlarını hissedebiliyordu,

ona doğru eğilip gözlerini kapattı.

Alistair içinde sahip olduğu tüm kuvveti çağırarak Erec'i 94 / 301

hayata döndürmeyi istedi. Bunu yaparken kollarına yayılan muazzam bir ısı hissetti, avuçlarına geçerek vücudunu terk edip Erec'e aktarıldığını hissetti. Ellerinin siyaha dönüşünü izlerken Erec'in buna ne kadar çok ihtiyaç duyduğunu fark etti.

Alistair orada ne kadar süre kaldığını bilmiyordu.

Kim bilir kaç saat sonra nihayet gözlerini açtığında Alistair içinde çok hafif bir değişikliğin olduğunu hissetti. Aşağı baktı ve Erec'in ilk kez gözlerini açtığını gördü. Doğrudan Alistair'e bakıyordu.

"Alistair," diye fısıldadı.

Zayıf elini kaldırıp bileğinden tuttu.

Alistair ağladı, annesi de göz yaşlarını tutamadı.

"Bize geri döndün," dedi annesi.

Erec dönüp annesine baktı.

"Anne," dedi.

Erec'in gözleri yeniden kapandı, çok bitkin ve yorgun olduğu aşikardı ancak Alistair teninin eski rengine döndüğünü, yaşam gücünün yeniden içinde dolanmaya başladığını hissetti.

"Bir süre kuvvetten düşmüş olacak," dedi Alistair. "Ayağa kalkıp yürümesi için haftalar gerekebilir ama yaşayacak."

Alistair bitkin halde neredeyse yatağa düşecekmiş gibi öne eğildi, tüm enerjisi çekilmişti. Kendisinin de uzun bir nekahet

95/301

dönemine ihtiyaç duyacağını biliyordu.

Erec’in annesi Alistair’e derin bir sevgi ve minnetle baktı.

“Oğlumun hayatını kurtardın,” dedi. “Ne büyük bir hata yaptığımı şimdi görüyorum. Bu planlanmış cinayetle hiç bir ilgin olmadığını artık anlıyorum.”

“Ona asla elimi sürmem.”

Erec’in annesini kafasını salladı.

“Şimdi bunu halkımıza da ispatlamaksın.”

“Tüm ada suçlu olduğuma ikna oldu,” dedi Alistair.

“Onlara izin vermeyeceğim,” diye ısrar etti annesi. “Sen benim kızımsın. Bu geceden sonra gerekirse senden önce kendim hapislerde çürürüm.”

“Fakat masumiyetimi nasıl kanıtlayabilirim?” diye sordu.

Annesi uzun bir süre düşündü ve yavaşça gözleri parıldadı.

“Bir yolu var,” dedi sonunda. “Onlara ispatlamanın bir yolu var.”

Alistair kalbi çarparak ona baktı.

“Anlatın,” dedi.

Annesi iç çekti.

“Biz, Güney Adalılar meydan okuma hakkına sahibiz. Eğer Bowyer’a Hakikat İçeceğiyle meydan okursan kabul etmekten

başka şansı kalmaz.”

“O nedir?” diye sordu Alistair.

“Bu atalarımın çoğu tarafından uygulanan kadim bir törendir. En yüksek uçurumlarda sihirli suların aktığı çeşmelerimiz, hakikat suları vardır. Her kim yalan söylüyorsa ve o sudan içerse ölür. Bowyer’a sudan içmesi için meydan okuyabilirsin. Reddedemez aksi halde yalan söylediği düşünülür ve eğer

dediğin gibi yalan söylüyorsa sular onu öldürecek ve masumiyetin kanıtlanacaktır.”

Alistair’e anlam dolu gözlerle baktı.

“İçmeye hazır mısın?” diye sordu.

Alistair kafasını salladı, suçsuzluğunu ispat edeceğini, Erec’in hayatta kalacağını ve hayatının sonsuza dek değişmek üzere olduğunu bildiği için memnundu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Romulus yavaşça gözlerini açtı, çarpan dalgaların sesi ve yüzüne tırmanan bir şeyin hissiyle nihayet uyanmıştı. Ne olduğuna bakınca, koca mor renkli, dört gözlü bir yengecin yavaşça yüzüne tırmandığını gördü. Hemen tanıdı: bu Halka'nın ana karasında yaşayan bir yengeçti. Dört gözünü kıstı ve onu ısırmak için çenesini açtı.

Romulus hemen davranarak uzandı ve avucuna alarak onu yavaşça ezdi. Kıskaçları etini deliyordu ama umursamıyordu. Çığlığını dinlerken acısıyla çıkarttığı ses ona keyif veriyordu, yavaşça ve bilerek onu sıkmaya devam etti. Yengeç onu ısırdı ve deldi ama pek umursamadı. İçindeki canı ezip geçmek, çektiği acıyı mümkün mertebe sürdürmek istiyordu.

Nihayet hayvanın suyu avuçlarına aktı, ölmüştü ve Romulus onu kuma tıkarken mücadelenin bu kadar hızlı bitmesinden hayal kırıklığı duyuyordu.

Bir başka dalga çarptı, bu seferki kafasının arkasını aşarak yüzüne gelince Romulus zıpladı, her tarafı kum içinde kalmıştı. Dondurucu suların etkisinden sıyrılarak etrafına baktı.

Romulus, baygın bir halde sahile vurduğunu ve bu sahilin Halka'ya ait olduğunu fark etti. Dönünce etrafını çeviren binlerce cesedin kıyıya vurmuş olduğunu ve yerde göz alabildiğine yattıklarını fark etti. Adamları; binlerce adamı ölmüş, kıyıya vurmuş sahilde cansız yatıyorlardı.

Denize dönünce binlercesinin de sularda, cansız durduklarını ve yavaşça kıyıya vurduklarını gördü. Köpekbalıkları vücutlarını ısırmıştı ve kıyı boyunca cesetlerin etini tüketerek

ziyafet çeken mor renkli yengeçler bir battaniye oluşturuyorlardı.

Romulus mükemmel ve berrak bir günün doğumunda öylesine sakin görünen denize baktı ve hatırlamaya çalıştı. Bir fırtına çıkmıştı; o dalga, var olduğunu hayal edebileceği her şeyden daha büyük olan o dalgayla beraber tüm donanması sanki okyanusun oyuncakları gibi yok olmuştu. Aslında suları tararken, eski gemilerinden kalan yığınların çöp artıkları gibi kıyıda bir aşağı bir yukar

salındığım gördü. Donanmasından geri kalan bu yığınlar adamlarının cesetlerine vururken görüntüyü zalim bir şakaya benzetti. Romulus bileklerinde bir şeyler hissedince, aşağı baktı ve direkten arta kalanların bacağına vurduğunu gördü.

Romulus hayatta olduğu için minnettar ve şaşkındı. Tüm bu adamları arasından kurtulan tek kişi olarak ne kadar şanslı olduğunu fark ediyordu. Yukarı bakınca, sabah olmasına rağmen büyüyen ayı görüyordu; ay döngüsünün henüz bitmediğini ve hayatta kalmasının tek sebebinin bu olduğunu biliyordu. Ancak ayın şekline bakınca aynı zamanda dehşete düşüyordu çünkü vakit neredeyse dolmak üzereydi. Büyücünün büyüsü her an sona erebilir ve yenilmezlik zamanı noktalanabilirdi.

Romulus donanmasına karışan ölmüş ejderhalara, yok edilmiş hallerine bakınca Gwendolyn'i takip etmekle bir hata yaptığını fark etti. Çok zorlamıştı, sınırların ötesine geçmek istemişti ancak Thorgrin'in gücünü hiç beklemiyordu. Şimdi artık çok geçti ama sahip olduklarıyla yetinmesi gerektiğini anlıyordu. Halka'nın ana karasında kalmalıydı.

Döndü ve Halkaya baktı, Vahşi Diyar kıyıyı çevreliyordu, ötesinde Kanton vardı. En azından arkada bıraktığı askerleri hala oradaydı, en azından orayı işgal eden en az bir milyon

adamı vardı, en azından orayı tarumar etmişti. En azından Gwendolyn ve halkı bir daha oraya asla dönemeyeceklerdi ve , en azından Halka nihayet onunda. Acı tatlı bir zaferdi bu.

Romulus bakışlarını yeniden denize çevirdi, şimdi ejderhaları ve bir donanması olmadan Gwendolyn'i kovalamayı bırakması gerektiğini fark ediyordu özellikle de ay vakti bitmek üzereyken. İmparatorluk^ dönmekten başla çaresi yoktu, yanında kısmi bir zafer taşıyacaktı ancak yenilginin, donanmasını yok eden utancı da beraberinde götürecekti. Bir kez daha küçük düşürülmüştü. Donanmasının nerede olduğu sorulunca halkına, onu İmparatorluk^ götürmesi için Halka'da bıraktığı tek bir değersiz gemiden başka gösterecek başka hiç bir şeyi olmayacaktı. Halka'nm fatihi olarak geri dönecekti ama içten küçük düşürülmüş olacaktı. Bir kez daha Gwendolyn ondan kaçmayı başarmıştı.

Romulus geriye durup yumruklarını sıkarak göğe uzattı ve salladı; boynundaki damarları şişerken öfkeyle bağırdı:

"THORGRIN!"

Bağırışı yukarıda yalnız başına daireler çizerek sanki onla alay eder gibi çığlık atan bir şahin tarafından karşılık buldu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Thor gözlerini yukarı aşağı inip çıkan dalgaların hafif sesine yavaşça uyandığında nerede olduğundan tam emin değildi. Gün ışığında gözlerini kıstı ve yüzü koyun, kalıntıların parçasından arta kalan bir tahtanın üstünde okyanusun ortasında sürüklendiğini fark etti. Bu sularda donmuştu, titriyordu; şafağın söktüğünü görünce tüm gecedir burada sürüklendiğini anladı.

Thor kolunda bir çimdik hissedince baktı ve bir balık olduğunu görüp silkeledi. Hafif bir dalga saçlarını okşadı, kafasını kaldırdı ve deniz suyunu tükürüp etrafına baktı.

Deniz üstü alabildiğine kalıntıyla kirlenmişti, Romulus'un donanmasından kopan binlerce parça okyanusu bir battaniye gibi örtüyordu. Tüm hepsinin tam ortasındaydı, ufukta karaya benzer hiç bir işaret görünmüyordu.

Thor hatırlamaya çalıştı. Gözlerini kapattı ve kendini Mycoples'in üstünden aşağı inip Romulus'un adamlarıyla dövüşürken buldu. Suyun altında olduğunu, oklarla delik deşik edildiğini sonra kalkarak fırtınayı çağırdığını hatırladı. Hatırladığı son şeyse, hepsinin üstüne gelen muazzam dalgaydı. Dalgaya yakalandığını, aşağıda kalan okyanusa yüzlerce metre yükseklikten düşmek üzere olduğunu ve Romulus'un adamlarının attıkları çığlıkları hatırladı.

Sonrası karanlıktı.

Thor gözlerini tam açtı ve kafasını ovuşturdu, saçı tuzdan sertleşmişti ve korkunç bir baş ağrısı çekiyordu. Etrafına bakınca çevresinde kalıntılardan başka bir şeyin olmadığı

sonsuz denizde hayatta kalan tek kişi olarak bir başına sürüklendiğini fark etti. Soğuktan titriyordu ve vücuduna iğneler batıyordu, ok yaraları ve ejderha pençelerinden aldığı yaralarla bezeliydi. O kadar kötü yaralanmıştı ki kafasını güçlükle tutuyordu.

Karayı, belki Gwendolyn ve gemileri ya da her hangi bir şeyi görmeyi umarak her yöne baktı.

Fakat hiç bir şey yoktu. Sadece her yönde uzayan sınırsız engin okyanus.

Thor başını yeniden indirince kalbi ağrıdı, vücudunun yarısı suya batık halde kalasın üstüne uzandı. Küçük balık geri dönerek derisini çimdiklemeye devam etti ancak Thor bu sefer umursamadı. Silkelemek için çok yorgundu.
Orada öylece yüzer halde uzandı, ifade edebileceğinden daha çok sevdiği Mycoples'in, RalibarTn öldüklerini anımsadı. Kendi de ölüyor gibiydi. Bu boş denizde hiç olmadığı kadar güçsüzdü. Fırtınayı atlatmış, Gwendolyn'i ve halkını kurtarmış, İmparatorluksan intikamını almış, ejderha grubunu yok etmişti. Tüm bunlardan dolayı muazzam bir tatmin yaşıyordu.

Fakat büyük savaş bitmişti, burada yaralı bir halde kendini iyileştirmeye mecali olmadan, karaya dair hiç bir izin olmadığı ve umudun tükendiği bu yerde yatıyordu. En büyük bedeli ödemişti ve artık onun vakti gelmişti.

Thor, her şeyden daha fazla ölmeden önce son bir kez Gwendolyn'i, Guwayne'i görmeyi arzuluyordu. Yüzlerine bir kez daha bakamadan ölmeyi hayal edemiyordu.

Lütfen Tanrım, diye düşündü. Bana bir şans daha ver. Bir hayat daha. Yaşamama izin ver. Gwendolyn'i ve oğlumu

Thor kafasını suya indirdi ve daha fazla sayıda balığı teninde hissetti, şimdi ayaklarında, bileklerinde ve kalçasındaydılar. Kafasının soğuk suya biraz daha gömüldüğünü hissetti, dalgaların kıvrılışı sonsuz sabah dinginliğinde çıkan tek sesti. O kadar bitkin, o kadar katı bir haldeydi ki daha fazla ilerleyemeyeceğini biliyordu. Bu hayattaki amacına ulaşmıştı. Çok iyi işler başarmıştı ve artık zamanı dolmuştu.

Lütfen Tanrım, Sana dönüyorum, bir tek sana. Bana cevap ver.

Birden evrenden muazzam bir sessizlik geldi o kadar sessiz ve o kadar yoğundu ki Thor kendi nefesini duyabiliyordu. Bu sessizlik Thor'un hayatı boyunca karşılaştığı her şeyden daha fazla korkuttu onu. Sanki Tanrfnm sesi olduğunu hissetti.

Bu dinginlik korkunç bir çarpma sesiyle parçalandı. Thor gözlerini kocaman açtı ve okyanusun ikiye ayrıldığını gördü. Devasa bir balina, daha önce gördüğü tüm yaratıklardan daha büyük, gördüğü tüm balinalardan daha farklı olan bu hayvan tamamen beyaz renkteydi, kafasında boynuzları ve sırtından aşağı inen

parlak kırmızı gözleri vardı.

Yaratık okyanustan kocaman bir çığlık atarak çıkmış, güneşi bile engelleyen koca çenesini açmıştı. Gittikçe daha yukarı çıktıktan sonra ağzı ardına kadar açık bir şekilde Thor'a doğru inişe geçmişti. Thor, balinanın onu yutmak üzere olduğunu hissettiğinde dünyası karardı.

Karşı koymaya takati olmayan Thor kaderini kucaklarken, karanlığın devasa çenesi ona doğru gelerek bir lokmada onu içine aldı. Balinanın ağzının karanlığına kaydı ve boğazından kayarak karnına doğru ilerlerken düşündüğü son şey: "Asla bu şekilde öleceğimi düşünemezdim" oldu.

Thor kafasını suya indirdi ve daha fazla sayıda balığı teninde hissetti, şimdi ayaklarında, bileklerinde ve kalçasındaydılar. Kafasının soğuk suya biraz daha gömüldüğünü hissetti, dalgaların kıvrılışı sonsuz sabah dinginliğinde çıkan tek sesti. O kadar bitkin, o kadar katı bir haldeydi ki daha fazla ilerleyemeyeceğini biliyordu. Bu hayattaki amacına ulaşmıştı. Çok iyi işler başarmıştı ve artık zamanı dolmuştu.

Lütfen Tanrım, Sana dönüyorum, bir tek sana. Bana cevap ver.

Birden evrenden muazzam bir sessizlik geldi o kadar sessiz ve o kadar yoğundu ki Thor kendi nefesini duyabiliyordu. Bu sessizlik Thor'un hayatı boyunca karşılaştığı her şeyden daha fazla korkuttu onu. Sanki Tanrfnm sesi olduğunu hissetti.

Bu dinginlik korkunç bir çarpma sesiyle parçalandı. Thor gözlerini kocaman açtı ve okyanusun ikiye ayrıldığını gördü. Devasa bir balina, daha önce gördüğü tüm yaratıklardan daha büyük, gördüğü tüm balinalardan daha farklı olan bu hayvan tamamen beyaz renkteydi, kafasında boynuzları ve sırtından aşağı inen parlak kırmızı gözleri vardı.

Yaratık okyanustan kocaman bir çığlık atarak çıkmış, güneşi bile engelleyen koca çenesini açmıştı. Gittikçe daha yukarı çıktıktan sonra ağzı ardına kadar açık bir şekilde Thor'a doğru inişe geçmişti. Thor, balinanın onu yutmak üzere olduğunu hissettiğinde dünyası karardı.

Karşı koymaya takati olmayan Thor kaderini kucaklarken, karanlığın devasa çenesi ona doğru gelerek bir lokmada onu içine aldı. Balinanın ağzının karanlığına kaydı ve boğazından kayarak karnına doğru ilerlerken düşündüğü

son şey: “Asla bu şekilde öleceğimi düşünemezdim” oldu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gemisinin pruvasında duran Gwen, bebeği tutarak öne eğilmiş ve Thorgrin’den bir iz bulmak umuduyla okyanusa bakıyordu. Geminin dört bir yanında duran adamları da aynı şekilde suları inceliyorlardı.

“THORGRIN” diye geminin dört bir yanından bağırıyorlardı — bu ses donanmada yer alan diğer iki gemideki adamların sesleriyle karışıyordu. Birbirlerinden en az doksan metre arayla duran üç gemi sularda birlikte ilerliyor hep bir ağızdan Thor’un adını söylüyorlardı. Üçü birden sırasıyla direklerin üstünden çanları çalıyor ona dair her hangi bir işaret arıyorlardı.

Gwendolyn içine ağladığını hissediyordu. Guwayne’i bulamamıştı şimdi de Thor’a dair hiç bir ize rastlamıyordu.

Bu okyanustan nefret etti, Halka’dan ayrıldıkları güne lanet okuyordu. İhtimallerin çok zayıf olduğunun farkındaydı. Thor ve Mycoples korkusuzca savaşa girmişlerdi, bir ejderhaya karşı onlarcası savaş vermişti; onları yenmeyi başarmış olsalar bile Thor, Romulus’un donanmasının tamamını nasıl yenebilirdi? Nasıl hayatta kalmayı başarabilirdi?

Aynı zamanda bu yöne doğru gelip Romuolus’un donanmasına gittikçe yaklaşarak adamlarının hayatını tehlikeye attığının da farkındaydı.

Gwen birden gövdenin aşağısından gelen bir çatlama sesi duyunca kenardan baktı ve afalladı. Kalıntıların, kalasların arasında bir geminin parçası olan eski bir direk gördü... Suları tarayıp yakından bakınca kalıntıların denizi örttüğünü gördü.

[l]Bu ne olabilir?” dedi bir ses.

Gwendolyn dönünce yanı başında Kendrick’i buldu, ona doğru Godfrey ve Steffen’la beraber gelmişlerdi. Hepsi birden ona katılarak hayretle aşağı bakıyorlardı.

“Bakın! İmparatorluk bayrağı!” diye seslendi Steffen işaret ederek.

Gwen bakınca kirlenmiş ve yırtılmış bayrağı gördü ve haklı olduğunu anladı.

“Bunlar İmparatorluğun kalıntıları,” dedi Reece herkesin aklindakini dile dökerek.

“Ama nasıl?” diye sordu Godfrey. “Bütün bir İmparatorluk donanması yok mu edildi? Bu nasıl olabilir?”

Gwen Thorgrin’den bir iz bulma umuduyla göklere bakıp merak etti. Bunu o mu yapmıştı?

“Bu Thorgrin’in işi,” dedi Gwen doğru olmasını umarak, doğru olmasını isteyerek. “Hepsini o yok etti.”

“Fakat nerede o zaman?” diye sordu Kendrick. Güneye doğru denizde git gide ilerlerlerken çanlar çalmaya devam etti. “Mycoples’ten hiç iz yok.”

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Gwen. “Fakat Mycoples ölmüş olsa bile Thor hayatta olabilir. Eğer kalıntılar varsa Thor bunların üzerinde sürüklenmiş olabilir.”

“Leydim,” dedi bir ses.

Dönünce Aberthol’ün yanında durduğunu gördü.

“Thorgrin’i buradaki herkes kadar severim ancak İmparatorlukla gittikçe daha yakınlaştığımızın farkındasınız. Romulus’un donanması yok edilmiş olsa bile milyon adamlık ordusu hala Halka’nın ana karasındalar. Halka’ya geri dönemeyiz. Yeni bir ev bulmak için farklı bir yöne açılmamız gerekiyor. Thorgrin’i bulmak istiyorsunuz ve bunu takdir ediyorum ancak günler geçse de ondan hiç bir ize rastlamadık. Sınırlı erzakımız kaldı. İnsanlar açlıktan ölüyorlar. Evsizler, sevdiklerini yitirdiler ve kederlerinden çıldırmış haldeler. Bir yön bulmaya çaresizce ihtiyaç duyuyorlar. Yemeğe ve barınağa ihtiyacımız var. Malzememiz azaldı.”

Haklı olduğunu biliyordu. Halkının başka bir yöne ihtiyaçları vardı.

“Halkımızın size ihtiyaçları var,” diye ekledi Srog.

Gwen ufka gözlerini dikerken, bebeği kollarında tutuyordu. Thor’dan hala bir iz

yoktu. Gözlerini kapadı ve bir damla yaş döküldü gözlerinden, Tanrıya ona cevap vermesini istedi. Hayat neden bu kadar zor olmak zorundaydı?

Lütfen, Tanrım, bana nerede olduğunu söyle. Her şeyimi veririm bu uğurda. Lütfen sadece onu kurtarmama izin ver. Oğlumu kurtaramayacaksam bari onu kurtarayım. Lütfen ikisini birden kaybetmeme izin verme.

Gwendolyn durgun bir şekilde bir cevap almayı umarak bekledi. Gözlerini açtığında bir iz bulmayı, bir şeyler, her hangi bir şeyi görmeyi umdu.

Fakat hiç bir şey olmadı.

İçinin boşaldığını, terk edilmiş olduğunu hissetti.

Kararlı bir şekilde döndü ve sonunda adamlarına kafa salladı.

“Donanmayı döndürün/’ dedi. “Bu sefer karaya çıkmak için ilerleyeceğiz.”

“Donanmayı döndürün!” diye gelen ses gemilerde yankılandı.

Herkes döndü ve Gwendolyn hariç hepsi yeni rotalarına gözlerini dikti. Gwendolyn ise gözlerini ayrıldıkları noktaya sabitlerken kalbi kırılıyordu, Thor’a dair her hangi bir iz bulmayı umuyordu.

Gittikçe daha uzağa ilerlerken kalıntılar küçüldü, Gwen dünyadaki her şeyinin ondan alındığını hissediyordu. Kraliçe olmanın ne anlamı vardı? Halkını ailenden daha fazla önemsediğin anlamını mı taşıyordu? Kendinden bile fazla mı? O anda, Kraliçe olmayı artık istemiyordu. O anda halkından ve Kraliçe olmakla ilgili her şeyden nefret etti. Sadece Thorgrin’i ve oğlunu istiyordu, istediği başka hiç bir şey yoktu.

Fakat yeni istikametlerine doğru ilerlerken direkler üzerinde çanlar çalıyordu ve bunun olmayacağının farkındaydı, sanki çanlar kalbinde çalıyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Thor her hangi bir şeye tutunmaya çalıştı, kendini dar bir tünelden, akıp giden sıvı ve deniz suyunun içinden kayarak geçiyormuş gibi hissediyordu ancak

tutunacak hiç bir şey yoktu. Dünya yanı başından bu ahenksiz tünelden kayıp giderken yaratığın midesine doğru yol aldığını anladı.

Karanlık derinleşti ve kendini ölüme hazırlamaya çalıştı.

Thor yaratığın bitmek bilmeyen boğazından aşağı doğru kıvrılarak hiç durmadan daha derine indi, metrelerce uzunlukta gibiydi. Sonunda mağara gibi bir yere bırakıldığını hissetti. Havada uçtu ve yaklaşık yirmi metreden diklemesine aşağı inerek dizlerinin üstünde bir su havuzunun ortasına, yumuşak bir yüzeye kondu. Balinanın midesine indiğini düşünüyordu.

Sığ suda uzanırken ölüp ölmediğini merak ediyordu, kendi nefesinin karanlıkta yankılandığını, balina denizde ilerlerken suyun yaratığın midesinde bir ileri bir geri sallandığını duyuyordu. Thor balinanın okyanusta yüzüşünü, yanlara dönmesini ve batıp çıkışını hayal etti. Dışarıdan okyanustan gelen sesleri çok az duyabiliyordu, burası sessize alınmış gibiydi, çok az ses vardı.

Thor ayağa kalkmaya çalıştı ama balina okyanusta ilerlerken sendeledi. Bir anda gürültülü bir fışkırma sesi duyulunca Thor baktı ve kafasına doğru gelen bir su akışının olduğunu gördü. İçinde bir çok balık vardı ve hepsi havada uçarak onunla beraber balinanın midesine inmişti. Bazıları parlak balıklardı ve indiklerinde yumuşak bir ışık yayarak balinanın midesini aydınlatıyorlardı. Thor nihayet bulunduğu yeri görebiliyordu,

artık çepeçevre karanlıkta değildi.

Bir yanı karanlıkta kalmış olmasını diledi. Yukarı bakınca balinanın midesinin iç hatlarından midesi bulandı, parçalar halinde sarkan ölü balıklar ve yerde tutunmaya çalışan böcekler duruyordu. Garip vanalar açılıp kapanıyor, kaslar ve bağırsakları kasılıp genişliyor ve kötü kokular yayıyordu.

Thor tüm bunları merakla izliyordu.

Thor başını mide duvarına yaslayıp derin bir nefes aldı, bitkindi, yaraları onu hala öldüresiye ağrıtıyorlardı ve hayatının derinliklerine geldiğini hissediyordu. Buradan çıkışın olmadığını fark ediyordu, nihayet sona varmıştı.

Thor gözlerini kapatıp kafasını salladı.

Neden, Tanrım? Neden bu şekilde sınanıyorum?

Thor uzun bir süre orada karanlıkta uzandı ve nihayet bir cevap duydu. Kafasının içinden gelen küçük bir sesti bu.

Çünkü büyük bir savaşçısın. En büyük savaşçılar her zaman en zor şekillerde sınanırlar.

“Fakat kendimi zaten kanıtlamadım mı?” diye yüksek sesle sordu Thor.

Kendini ispat ettiğin her seferde yeniden sınanacaksın. Sınavlar her defasında daha zorlu olacak. Ne kadar mücadele verirsen o kadar büyük bir insan olursun. Her sınav zorluk değildir, değerli bir fırsattır. Bunun için teşekkür et. Ne kadar çok acı çekersen o kadar müteşekkir olmalısın.

Thor kafasını yasladı, bitkindi, karanlığa doğru geçiyordu, yaşam gücünün kıyısında olduğunu fark ederek müteşekkir

olmaya çalıştı. Zordu, çok zordu. Sanki birden fazla hayat yaşamış ve sonunda bitap düşmüş gibi hissediyordu.

Bir su sesi daha duyuldu, Thor bakınca balinanın midesine daha çok suyla beraber daha fazla balık ve diğer deniz hayvanlarının dolduğunu gördü. Bu balinanın iştahı asla kesilmiyordu.

Gelen her su dalgasıyla beraber su seviyesinin yükseldiğini ve şu anda duvarın kenarında yatar haldeyken bileklerinden dizlerine kadar yükseldiğini hissediyordu. İşte bir su dalgası daha geldi, ve su seviyesi yeniden yükselerek artık kalçalarına ulaştı. Thor buradan kısa sürede çıkmazsa bu korkunç yerde boğulacağını biliyordu.

Yaralarından dolayı enerjisi tükenen Thor gözlerini zar zor açık tutuyordu. Sanki burada ölmek kaderinde yazılıydı, sonra fark etti, buna izin vermeliydi. Şimdilik ağır göz kapaklarını kapamaya ve tatlı uykunun kollarına düşmeye izin vermekten başka yapacağı bir şey yoktu.

Thor’un gözleri açılıp kapanırken, bir baygın uyuyor bir uyanıyordu, bunun ne kadar devam ettiğini bilemiyordu. İmgeler, anılar görüyordu belki biraz da gelecekten görüntüler. Mycoples’in yüzünü gördü sonra Ralibar’ınkini. Mükemmel berraklıktaki bir göğün altında Mycoples’le beraber uçtuklarını gördü, Mycoples’i hiç bu kadar mutlu görmemişti. Birbirlerine doğru çapraz geçiş yaptıklarını sonra birlikte yan yana uçtuklarını gördü. İkisi de

genç, sağlıklı ve mutluydu. Onu ne kadar çok sevdiklerini hissedebiliyordu.

Thor, Mycoples'in yüzüne baktı.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," dedi. 111/301

Beni asla hayal kırıklığına uğratmadın Thorgrin. Bana gerçekten yaşama fırsatı verdi.

Thor gözlerini kırptı, bir gök zeminin üzerinde durduğunu ve Ruhbanlar Diyarı'nda olduğunu gördü. Fakat bu sefer annesinin kalesini görmüyordu bunun yerine ana karaya bakıyor, kaleye sırtını dönmüş ondan uzağa gidiyordu. Annesinin arkalarda bir yerlerde olduğunu duyumsadı fakat ne kadar isterse istesin dönüp arkasına bakamıyordu.

"Git Thorgrin," diye seslendi. "Senin için yürüme vakti.

Yalnız başına. Bu yeri bırakıp dünya maceralarına atılma vakti. Sadece dışarıda, bilinmeyen bir yola çıkarak büyük bir savaşçı haline gelebilirsin."

Thor gök zeminden bir adım aşağı indi, sonra bir adım daha attı. Adım adım, yalnız yürüyerek kaleden, uçurumdan uzaklaştı, annesinin varlığını arkasında hissediyor ancak geriye dönemiyordu. Yolun onu nereye götüreceğini bilmiyordu ama bu yolda olması gerektiğinin farkındaydı.

Thor gözlerini kırptı ve kendini parlak sarı kumlu, üstünde milyonlarca küçük taşın parladığı yabancı bir sahilde buldu. Kıyıda küçük, yalnız bir kayık ve içinde ağlayan ufak bir bebek gördü. Yanma yürüdü ve eğildi, kalbi oğlunu yeniden göreceği düşüncesiyle hızla atıyordu.

Aşağı bakıp da Guwayne'i görünce havalara uçtu. Thor'un sahip olduğu aynı gri gözlerle ona bakıyordu. Thor onu tutmak için uzandı.

Uzanır uzanmaz vahşi kabile adamları görünüp çocuğu elinden aldılar ve dönüp kaçtılar. Thor, Guwayne'le beraber kaçan onlarca kabile adamını korkuyla izledi, bağırıp onu

"HAYIR!" diye bağırdı Thor.

Ona doğru koşmaya çalıştı fakat ayaklarının kuma mıhlandığını gördü.

Birden kum yarıldı ve Thor içine doğru çekildi, tüm kum birden sulara dönüştü ve yeniden okyanusa doğru aktı. Batmaya başladı, aşağı giderken, karanlığa doğru batarken çığlıklar atıyordu.

Thor gözlerini açınca bir başka su dalgasının sesini duydu, bakınca gördüğü şey balinanın boğazından midesine doğru boşalıp karnını dolduran yeni bir su dalgasıydı. Aşağı baktı, sular artık göğsündeydi.

Thor kabustan dolayı hala zor nefes alıp veriyordu, dalgadan kaçınmaya çalıştı ancak bir sonraki dalga suyu boğazına ulaştırdı. Thor çok az zamanının olduğunu fark etti. Kısa bir süre sonra boğulacaktı.

Thor gözlerini kapatıp Gwendolyn'i, Guwayne'i, bildiği ve sevdiği tüm insanları düşündü. Ona ihtiyaç duyan oğlunu, ona ihtiyacı olan Gwendolyn'i düşündü. Bileğindeki bilekliği duyumsadı ve annesini, Alistair'i, Ralibar'ı ve Mycoples'i düşündü. Hiç kimsenin burada olduğundan haberi olmayacaktı.

Onlar için bunu başarmalıyım, dedi Thor. Onlar için yaşamalıyım.

Thor gözlerini açtı ve içine yeni bir güç dalgasının dolduğunu hissetti. Bu balinanın dokusunu zerresine kadar hissediyordu, ikisinin de aynı evrenin parçaları olduğunu duyumsuyordu.

Evreni değiştirebilirdi.

Thor gözlerini kapattı ve avucunu kafasının üstüne kaldırdı. Ellerinden muazzam bir ısıyla beraber balinanın midesine ışık yaydı. Işıklar iplere benzer bir hal aldı ve Thor'u yukarı çekerek son dalgayla boğulmasını engelledi. Gittikçe yukarı çıktı, sonra biraz daha tırmandı ve kısa süre sonra aşağıda yer alan su havuzunun üstünde sarkıyordu. Orada sallanıyordu ve odaklanıyordu.

Sana emrediyorum balina. Yüzeye çık. Beni bırak. Çünkü yaşamayı hak ediyorum. Hayatım boyunca sevdiğim herkes için, benim için fedakarlık eden herkes için ve fedakarlık edeceğim herkes için yaşamayı hak ediyorum.

Uzaktan bir kükreme geldi ve balinanın midesinde yankılandı. Thor aniden balinanın yön değiştirerek son hızda yukarı çıktığını ve yüzeye yol aldığını hissetti. Gittikçe daha hızlı ilerlerken Thor'un avuçlarındaki ışıklar, ip gibi tutunurken tavandan aşağı sarkmasına izin veriyordu.

Nihayet balina yüzeye çıktı, Thor bir yay çizerek havaya kalktığını ve yüzeye inerek tüm göbeğinin sallanmasına sebep olduğunu hissetti.

Okyanusun yüzeyinde durgun ve dümdüz oturuyordu, Thor boğazına baktı ve birden gün ışığını gördü. Balina ağzını açınca devasa dişleri arasından ışık girdi. Thor o anda kendini tavandan boğazına doğru bıraktı.

Bu sefer su seli Thor'u balinanın boğazına, ışığa doğru götürdü. Thor kayarak sırtı dönük bir halde balinanın uzun ve çamur gibi olan dilinden her yöne doğru kayıyordu.

Thor kısa süre sonra balinanın dişlerine oradan ağzına, gün 114/301

Açık okyanusta salınırken ne kadar soğuk olduğunu anlayınca şaşırdı, uzanıp kalıntılar arasından bir kaç kalası aldı. Orada sürüklenirken Thor döndü ve yaratığa baktı.

Balina da devasa gözlerini hiç kırpamadan ona bakıyordu, bu kadim gözlerde dünyanın bilgisi ve gizleri var gibiydi. Orada su üstünde durdu, Thor'u sanki eski bir dostuymuş gibi inceliyordu.

Nihayet hiç bir işaret vermeden kafasını indirdi ve suyun derinliklerine gömülerek tıpkı ortaya çıkışı gibi hızlı bir şekilde kayboldu. Thor geride bıraktığı dalgalar nedeniyle sallandı.

Bir kez daha tek başına olan Thor orada bitkin halde kalasların üzerine kıvrılmış suda duruyordu. Birilerini, bir şeyleri görmeyi umarak okyanusa baktı.

Fakat hiç bir şey yoktu. Yeniden tek başınaydı ama bu sefer hiçliğe doğru, hiç bir kara izine rastlamadan ilerliyordu.

*

Gwen geminin pruvasında kaldı, istikameti değiştirdiğinde bile kendini buradan çekemiyordu. Thor'un orada olduğunu bilmediği doğruydu ancak bir şekilde güneye doğru, yani İmparatorluk donanmasını en son gördükleri yere doğru ilerliyor olmaları sanki Thor'u son gördükleri yere onları yakınlaştıracağı için kendini daha iyi hissetmesine sebep olmuştu. Belki diğerleri haklıydı: belki Thor orada bile değildi. Hatta belki bu düşünceden nefret etse bile ölmüş olabilirdi.

gelemiyordu, içinde o ufak mantıksız taraf hala Thor'un hayatta olduğunda, oralarda bir yerlerde onu beklediğinde ısrarcıydı. Gwen sanki hayatındaki son büyük şeyi geride bırakıyor gibi hissediyordu. Bunun hiç bir mantıklı açıklaması yoktu ancak içindeki bir şey ona bağırarak bir hata yaptığını söylüyordu.

Ona geri dönmesi gerektiğini haykırıyordu.

Gwendolyn, geriye bakan tek kişi olarak kollarında bebekle orada duruyor ve suların üstünde yüzen kalıntıları izliyordu. Thor'dan hiç bir yerde iz yoktu, sadece gittikçe yaklaşan ve ufukta asılı duran kara bulutlar ile bir zamanlar İmparatorluk donanmasına ait sonsuz kalıntılar vardı. Yine de bazen içgüdülerini takip etmesi gerektiğini, ne kadar çılgınca olursa olsun mantıklı olmayan şeyleri yapması gerektiğini fark ediyordu.

"Gemileri döndürün," diye aniden Steffen'a emretti Gwen, kendine bile şaşırarak.

Steffen ona baktı gözleri şaşkınlıkla büyümüştü.

"Doğru mu duydum leydim?" diye sordu.

Kafasını salladı.

"Ama neden?" diye sordu Kendrick yanma gelerek, endişe yüzünden okunuyordu.

"Thorgrin'e sırtımı dönemem," dedi Gwen. "Orada olduğunu hissediyorum. Bana ihtiyacı olduğunu hissediyorum."

Diğer hepsi şimdi Gwen’in yanında duruyor ve ona çıldırmış gibi bakıyorlardı.

"Tüm halkımız çaresiz leydim," dedi Kendrick. "Kim bilir ne kadar süre daha karayı bulamayacağız. Eğer orada bile olmayabilecek Thor için geri dönersek bu uğurda hepimiz can verebiliriz."

Gwen ona baktı ifadesi katılaşmıştı.

"O zaman bu uğurda ölürüz."

Kendrick sessizce kafasını indirdi.

"Bizden ayrılmak isteyen herkes," dedi Gwen sesi kükreyerek, "diğer gemilere binip bizi bırakabilir. Bu gemiyi aksi yöne döndüreceğim."

Adamları sessiz ve şok içinde ona baktılar ve nihayet harekete geçtiler.

"Gemiyi döndürün!" diye bağırdı bir gemici.

Çağrısı gemi boyunca yankılandı ve kısa süre sonra yelkenler şişirildi ve döndü, Gwen koca geminin istikametini değiştirdiğini hissetti. Bu olur olmaz kendini çok daha iyi hissetti, üstünden büyük bir yük kalkmış gibiydi.

"Kız kardeşim, içgüdülerine güvenmene sevindim," dedi Reece. "Hatalı bile olsan bunun için sana hayranlık duyuyorum. Ben de geri dönmek istemiştim."

"Aynen ben de ," diye ekledi Kendrick.

"Katılıyorum," dedi bir ses korosu.

Gwen'in içi desteklerinden dolayı sıcacık oldu, hepsi 117/301

küpeşteye dönüp suları aramaya koyuldu. Gwen denize bakarken yukarıda tiz bir ses duyunca boynunu geriye attı ve tanıdık bir kuş gördü. İşte Estopheles orada yüksekten uçuyordu. Tiz çığlıklar atarak aşağı inip yeniden yükseliyordu, Gwen ona bir şeyler anlatmak istediğini fark ediyordu.

"Şahini takip et!" diye bağırdı Gwen.

Adamlar yönlerini değiştirip kalıntı denizinde onları yönlendiren Estopheles'i takip etmeye başladılar, geminin gövdesi tahtalara çarparak ilerliyordu.

Gwen gözlerini suya sabitleyerek her yeri tarıyor, kalbini izliyordu. Gözlerini kapadı.

Lütfen, Tanrım. Onu bana getir.

Estopheles tiz çığlıklarına devam ederken Gwen uzakta aşağı indiğini ve okyanusta koca bir yığın kalıntının arkasına konduğunu gördü. Gwen

görüntüsünü kaybetmişti.

Gemi ona doğru ilerlerken ve Gwen suları tararken bir şey fark etti.

"Orada!" diye bağırdı Gwen, bir vücuda benzer bir şeyi gösterirken.

Daha yakına geldiklerinde Gwen, bir tahta yığınının üstünde yanlış anlamaya mahal vermeyecek bir vücudun durduğunu gördü. Beden su üstünde süzülüyordu, soğuk, katı ve hatta cansız görünüyordu. Ummaktan korkuyordu ancak yakınlaştıklarında akıntıdan dolayı beden döndü ve Gwen ilk kez olarak yüzüne bakma şansı buldu.

Göz yaşlarına boğuldu: Thorgrin orada bilinçsiz bir şekilde 118/301

yatıyor, suda sürükleniyordu. Gwendolyn'in kalbi hızlandı, buna inanamıyordu. Haklıydı — gerçekten oydu.

"İpleri indirin!" diye bağırdı bir ses.

Gwen döndü ve bebeği yanında duran Illepra'ya verdi sonra ilk davranan kişi olarak kalın bir halat alıp yakına gelir gelmez gemiden fırlattı. Gwen diğerlerini beklemedi ve güverteden kendini atıp, halatı tutarak kendini aşağı bıraktı.

Gwen'in kalbi gittikçe yaklaşırken hızla atıyordu, Thor'un hayatta olmasına dua ediyordu. Ona uzandı ve ipten sulara inerek Thor'un yanma geldi.

"Leydim!" dedi yukarıdan biri, onlarca adam ipten aşağı inerek yardıma geldiler.

Gwen onları görmezden gelerek Thor'un yanma yüzdü, onu tutarak salladı. Bilinçsiz olduğunu gördü, dudakları morarmıştı ama nefes alıyordu.

"Yaşıyor!" diye keyifle bağırdı.

Göz yaşları indi, rahatlamıştı, onu tuttu, bırakmak istemiyordu. Hayattaydı. Gerçekten yaşıyordu.

119/301

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Thor gözlerini açtığında kendini sallanan bir gemide küçük bir kamarada gün ışığı suntalara vururken sırt üstü yatar halde buldu. Hatırlayamadığı kadar uzun bir süredir ilk kez kendini dinlenmiş sanki bin yıldır uyuyor gibi hissediyordu. Görmeden bile önce odanın içinde birinin varlığını hissetti, gözlerini kısıp bakınca loş ışık altında ona gülümseyerek bakan bir kadını görünce zevkten dört köşe oldu. Bir kadın uzandı ve bugüne kadar hissettiği en yumuşak dokunuşla elini tuttu. Yüzü aşk doluydu ve gözleri akıttığı yaşlardan dolayı parlıyordu, Thor ilk başta bunun bir rüya olup olmadığını merak etti.

Fakat doğrulunca bunun rüya olmadığını fark ederek mutlu oldu. İşte gözlerinin tam önünde hayatının aşkı, bir kez daha görme fırsatı bulmaya tekrar tekrar dua ettiğin kadın duruyordu.

Gwendolyn.

Gwen öne eğilip ona sarıldı ve omzunda ağladı, Thor da onu sıkıca sardı. Onu tekrar kollarına almak gerçek üstü hissettirdi. Dilediği her dilek, ettiği her dua gerçeğe dönmüştü. Ağlarken onu daha sıkı tuttu, bırakmak istemiyordu. Başlarından geçen onca şeye rağmen yeniden bir arada olmalarına inanamıyordu.

"Bu anın olmasını ne kadar uzun zamandır dilediğimi ve beklediğimi bilemezsin," dedi kulağına göz yaşları arasında.

"Senden başka bir düşüncem olmadı," diye cevapladı.

"Bana geri döneceğini hiç düşünmemiştim," dedi. "Sadece 120 / 301

rüyalarımda.”

Gwen kendini geri çekip gözlerine baktı. Avuçlarını yanaklarında gezdirdikten sonra eğildi, onu öptü. Dudaklarındaki aşkı hissederken Thor da ona karşılık verdi. Bu öpücük o kadar uzun süre devam etti ki Gwendolyn'le ilgili tüm anılar Thor'un zihnine doluştu-- İlk karşılaşmaları, birbirlerine ilan-ı aşkları, Guwayne'in doğumu. Thor birini onun kadar sevebileceğini hiç düşünmemişti ve burada olmak onunla tekrardan ilk kez karşılaşmışlar hissini veriyordu.

Thor bir de içinde yepyeni bir güç hissediyordu, sanki bütün yaraları iyileşmiş, dinlenerek kendine gelmişti. Bu gemide nekahat dönemini geçirmiş ve

iyileşmişti ve bir kez daha hayatının Gwendolyn tarafından kurtarıldığını fark etmişti. Arkaya yaslanıp gözlerine baktı.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu.

Gülümsedi.

"Kolay oldu," dedi. "Denizde sürükleniyordun, kaçırmak imkansızdı."

Thor gülümsedi ve kafasını salladı, anlamaya çalıştı.

"Eğer benim için gelmemiş olsaydın, ölmüş olurdum." Gwendolyn ona gülümsedi.

"Senin için gelmemiş olsaydım asıl o zaman ben ölürdüm," diye cevap verdi.

Onu tekrar kucakladı ve Thor da ona yeniden sıkıca sarıldı. Ete kemiğe bürünmüş halde onu hissetmek, kokusunu duymak,

kıyafetlerinin kumaşını duyumsamak gerçek üstü hissettiriyordu. Uzun bir süredir Gwendolyn sadece zihnindeki bir fanteziden ibaretti ve ona bir daha geri dönüp dönemeyeceğini bilmiyordu.

Thor'un aklına birden başka bir düşünce geldi.

"Guwayne nerede?" diye sordu.

Gwen'in kollarında doğrularak geri çekildiğini hissetti ve gözlerinin acıyla inerek dalıp gitmesinden sonra kalbi acıyla doldu.

Gwen cevap vermedi fakat bunun yerine yavaşça ve üzgün bir halde kafasını salladı, yüzüne yaşlar doldu,

"Ne oldu?" diye sordu Thor endişeyle.

Gwen göz yaşlarına boğuldu, uzun süre de bu şekilde kaldı. Thor ise ne diyeceğini bilemiyordu. Kalbi Gwen'in vereceği cevabı beklerken hızla atıyordu. Oğlu yaşıyor muydu?

Gwen nihayet gözyaşları arasında "Ada saldırı altındaydı," demeyi başardı. "Hepimizin öleceğinden emindim. Guwayne'i bu kaderden sakınmak istedim. O

yüzden onu yalnız başına denize bıraktım. Kendi kayığında."

Thor nefesini tuttu, afallamıştı. Gwen göz yaşı döküyordu.

"Üzgünüm," dedi. "Çok çok üzgünüm."

Thor eğildi ve ona sıkıca sarılıp sallayarak kucakladı, güvende hissetmesini sağladı.

Sen doğru olanı yaptın," dedi. "Kendini cezalandıramazsın. 122/301

Bir çok insanın başına geldiği gibi ölmeniz oldukça olasıydı.' Gwendolyn yavaşça sakinleşti ve gözlerine baktı.

"Onu bulmalıyız," dedi. "Onu ya bulurum ya da bu uğurda ölürüm."

Thor anlayışla kafasını salladı.

"Bize geri dönecek," dedi. "Bizim olan elimizden alınamaz."

Gwen Thor'un gözlerine bir umutla baktı.

"Mycoples?" diye sordu dikkatle. "Ralibar? Yardım edebilirler mi?"

Şimdi kafasını sallama sırası Thor'daydı.

"Üzgünüm aşkım," dedi. "Hayatta kalan sadece benim."

Gwendolyn yeniden ağlamaya başladı fakat kafasını sabırla salladı.

"Tahmin ettim," dedi. "Kalbimde ve rüyalarımda hissettim. Ralibar'ın benimle konuşmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Onları çok severdim."

"Ben de," dedi Thor.

İkisi boşluğa dalıp anılar ve üzüntüleri arasında kaybolunca odaya uzun bir sessizlik hakim oldu.

"Peki denizleri arayacak bir ejderha olmadan Guwayne'i nasıl bulacağız?" diye sordu Gwen.

Thor biraz düşündü, içinde yeni bir amaç uyandı. Annesinin sözlerini hatırladı ve önünde hayatının en büyük savaşının onu beklediğini hissetti. Kraliyet Kılıcı görevinden, hatta annesini bulma görevinden bile çok daha büyük bir öneme sahip olan bir yolculuk olacaktı. Kendi hayatından bile çok daha mühim bir meseleydi.

"Onu bulmalıyım," dedi Thor. "Bir ejderhanın yardımı olmadan, kendimden başka hiç kimseden yardım beklemeden onu bulmalıyım. Bir kayığa atlayıp hemen onu aramak için yola çıkmalıyım."

"Bunu denedim," dedi Gwen kafasını sallayarak. "Kuzeye yol aldığından emindim. Orada kara yok, haritada hiç bir şey yok. Halkımızı oraya yönlendirmek hepsini ölüme terk etmek demek. Çok acil olarak erzaka ihtiyaçları var. Bunu bir kez denedim ve tekrar yapamam."

"Anlıyorum," diye cevap verdi Thor." Ama ben yapabilirim."

Gwen ona baktı ve gözlerinde yeni bir umut belirdi.

“"Sen halkımızı yeni bir karaya ve güvenli bir yere ulaştır. Neresi olursa. Ben de Guwayne'i bulayım."

Gwen tekrar acıya kapıldı.

"Senden yeniden ayrılma düşüncesinden nefret ediyorum. Başka bir şey için olsa," dedi "itiraz ederdim. Ama oğlumuz için bu yapılmalı."

İkisi de birbirine baktı ve ayrılmak üzere sessiz ve uzun bir anlaşmaya gömüldüler. Gwen uzanıp elini tuttu. Birbirlerine bakarak orada durdular.

Gwen kamaradan merdivenlere yöneldi, Thor ise güverteye çıkarken yüzüne çarpan sert gün ışığında gözlerini kıstı.

Thor, onu karşılamak üzere bekleyen halkından yüzlerce insanı görünce şaşırdı, ona sanki küllerinden doğan bir kahramanmış gibi bakıyorlardı. Thor gözlerinde sevgi ve hayranlık olduğunu görüyordu, bir Tanrının ortaya çıkışına tanıklık eder gibiydiler.

Hepsi öne atılınca Thor sırayla hepsini kucakladı, kalbi eski dostlarını ve halkını yeniden gördüğü için hafifliyordu. Önce Reece geldi ardından Elden, O'Connor,

Conven, Kendrick, Godfrey... sırasıyla tanıdığı tüm yüzler, bir daha görebileceğini asla düşünmediği bu adamların yüzlerini görüyordu.

"Burada zamanım az," diye kükredi Thor kalabalığa doğru, hepsi sessizliğe gömülürken. Tüm gözler ona sabitlenmişti. "Hepinizden ayrılmak zorundayım. Oğlumu aramaya gideceğim. Geminin arkasındaki küçük kayıklardan birini alacağım. Yalnız ve keyifsiz bir yolculuk olacak ve sizden bana katılmanızı beklemiyorum. Ancak onu bulduğum zaman geri döneceğim, önce değil."

Takip eden uzun sessizlikten sonra Reece öne gelince botları tahtanın üstünde çatırdadı ve Thor'la göz göze geldi.

"Nereye gidersen, ben de gelirim," dedi Reece. "Sonsuza kadar Lejyon."

Reece'e Elden, O'Connor ve Conven da katıldı.

"Sonsuza kadar Lejyon," diye tekrarladılar.

Thor etkilenerek onlara baktı, onları tanıdığı için onur duydu.

"Bu bir daha asla dönemeyebileceğim bir yolculuk," diye uyardı.

Reece ona sırıttı.

"Sana katılmamız için bir neden daha," dedi.

Thor, yüzlerindeki kararlılığı görerek gülümsedi, kararlarını değiştirmeyeceklerini biliyordu; yeniden ona eşlik edecekleri için çok memnundu.

"Pekiyi öyleyse," dedi. "Hazırlanın. Hemen gitmeliyiz."

*

Reece, gemide bir ileri bir geri yürüyor, çoğunlukla silah olan bir kaç eşyasını toplayıp çantasına koyuyor ve önlerinde uzanan yolculuğa hazırlanıyordu. En iyi arkadaşı Thorgrin'in yaşadığına seviniyor, geri gelmesinden sevinç duyuyor ve yeniden onunla bir göreve atılacağı için heyecanlanıyordu. Reece için bu görevin diğerlerine göre çok daha fazla anlamı vardı çünkü bir silahı değil

yeğeni Guwayne'i aramaya çıkacaklardı. Reece, Gwendolyn ve Thorgrin'den daha fazla sevdiği başka iki insan düşünemiyordu ve onların oğullarını geri alma davasından daha mühim başka bir şey yoktu.

Reece dikkatle silahlarını hazırladı, kılıcını biledi, yayının nişanını kontrol etti, okları ayarladı ve yayı bir omzuna bağlarken kılıcı sırtına yerleştirdi. Reece hayatının en önemli görevine çıkıyor gibi hissediyordu bu nedenle hazırlıklı olmak istiyordu.

Reece geride bıraktığı insanları düşünmemeye çalıştı --126/301

Gwendolyn, Kendrick ve halkının geri kalanı, en çok da Stara; ancak onlarla yeniden buluşacaklarına daha da önemlisi zaferi kutlayarak Guwayne'le beraber döneceklerine dair kendine güveniyordu.

Ne de olsa Reece ve Thorgrin Lejyon kardeşleriydi ve Reece için bu kan bağından hatta dünyadaki diğer her şeyden daha kutsaldı. Aralarında onur bağı vardı: eğer birinin başı beladaysa diğerlerininki de belada demekti.
Eğer Gwendolyn'in oğlu kayıpsa bu Reece'in kendi oğlu kayıp anlamına gelirdi.
Reece eğitim sırasında hafızasına kazman Kolk"un söylediklerini hatırladı: Asla yalnız başına dövüştüğünü sanma. Birimizin canı yanarsa hepimizin canı yanar. Eğer kardeşlerinin yanında olmayı öğrenemezsen asla bir savaşçı olamazsın. Savaş fedakarlıkla ilgilidir. Bunu ne kadar erken öğrenirsen o kadar büyük bir savaşçı olursun.

Reece bu görevle ilgili tek bir şeyden üzüntü duyuyordu o da Stara'ydı. Ona karşı hisler beslediğini kendine itiraf edemese de en azından onu düşüneceğini kabul etmeliydi. Onun yanında olmakla ilgili bir şey vardı, bağımlılık verici olduğunu yadsıyamazdı. Varlığından ziyade asıl etrafında olmadığı zaman acı çekiyor gibiydi, yokluğunu kesinlikle hissediyordu. Sanki aklını pek toplayamıyordu.

Fakat Reece bu düşünceleri aklından çıkardı, aklının her zaman bir köşesinde Selese ve onun için tuttuğu yas ve pişmanlık vardı. Thorgrin'le denize açılmak, onunla birlikte bu yolculuğa çıkmak Reece'e iyi düşünmesi ve Selese için duyduğu suçluluğu taze tutmasına yardımcı olacaktı. İstediği şey buydu.

Fakat yine de kabul etmeliydi ki bir tarafı her ne kadar bu gemide diğerleriyle birlikte kalacak olsa da Stara'yı terk ediyormuş gibi hissediyordu.

"Öyleyse gidiyorsun?" diye bir ses geldi.

Tam da o anda düşündüğü kişinin sesini duyunca Reece'in tüyleri diken diken oldu sanki kendi vicdanı yine kendiyle konuşuyor gibiydi.

Reece kılıcını kınına koyarak döndü ve Stara'yı gördü, yüzünde gezinen üzüntüyü ve hayal kırıklığını gördü.

Reece boğazını temizledi ve en cesur ifadesini takınmaya çalıştı.

"Kardeşim ihtiyaç duyduğu için beni çağırdı," diye cevap verdi Reece sakin bir şekilde. "Başka seçeneğim var mıydı ki?"

"Ne seçeneği?" diye tekrarladı Stara. "Dilediğin seçeneği seçebilirsin. Bu göreve gitmek zorunda değilsin."

"Thor'un bana ihtiyacı var," diye cevapladı Reece.

Stara dudak büktü.

"Thor büyük bir savaşçı. Onun sana ihtiyacı yok. Hiç birinize ihtiyacı yok. Kendi oğlunu kendisi bulabilir."

Dudak bükme sırası Reece'teydi.

"O zaman onu kaderine bırakmalı, ne olursa olsun razı mı olmalıyım?"

Stara gözlerini kaçırdı.

"Gitmeni istemiyorum," dedi. "Burada kalmanı istiyorum. Benimle birlikte. Bu gemide geride kalan herkesle, her nereye

gidiyorsak. Benim de hakkım yok mu? Thor benden daha mı önemli?"

Reece afallayarak Stara'ya baktı. Bunun nereden çıktığını bilmiyordu, sanki bir çiftlermiş gibi davranıyordu ama değillerdi. Aslına bakılırsa yolculuğun büyük çoğunluğunda onu görmezden gelmişti. Selese'in yasını tutmak dışında asla birlikte olamayacaklarını söyleyen bizzat Stara değil miydi?

Reece kadınların düşünce yapısını asla anlayamayacağından emindi. Öne geldi ve ona karşı şefkat göstererek yumuşak bir tonda konuştu.

"Stara," dedi, "benim için harika bir dost oldun. Fakat senin de söylediğin gibi aramızda artık bir şey olamaz. İkimiz de bir hayaletin gölgesinde yaşıyoruz ve ikimize de eşlik eden bir yasımız var."

Reece içini çekti.

"Seni özleyeceğimi kabul ediyorum. Olabileceğimiz her şekilde seninle birlikte olmak isterim. Ama üzgünüm kardeşimin bana ihtiyacı var. Kardeşimin bana ihtiyacı varsa onunla giderim. Ben böyleyim. Benim için başka seçenek yok."

Stara parlayan mavi gözlerine dolan yaşlarla ona baktı ve bu bakış Reece'in aklından hiç çıkmadı; bu kolayca unutabileceği bir bakış değildi.

"Git öyleyse!" diye bağırdı.

Stara topuklarında döndü ve hışımla oradan ayrıldı. Gemideki kalabalığın arasından yolunu yararak gitti ve Reece onu teselli etmeye çalışamadan ortalıktan kayboldu.

Fakat ona teselli olacak bir şeyin olmadığını biliyordu. İlişkileri böyleydi. Reece bunu tam anlamıyordu ve anlayacağından da emin değildi.

*

Gwendolyn, tüm danışmanlarının tam ortasında geminin merkezinde durdu, gemidekiler şimdi nereye açılacakları üzerinde konuşurlarken gruplanmışlardı. Konuşma yorucu ve yoğundu, tekrar tekrar aynı şeyler üzerinde konuşuluyor her biri kendi düşüncesini savunuyordu. Gwen ayrılmadan önce Thor'dan orada bulunmasını, Lejyon'la birlikte yanında durup onları dinlemesini istedi. Henüz ayrılmadığı ve burada olduğu için minnettardı. Bu karar çok önemliydi ve Thor'u yanında istiyordu. Hepsinden önemlisi, ondan tekrar ayrılmadan önce her anın tadını çıkarmak istiyordu.

"Halka'ya geri dönemeyiz," dedi Kendrick, kalabalıkta halktan biriyle tartışarak. "Yok oldu. Tekrar yapmak nesiller boyu sürer, üstelik şu an işgal altında."

"Yukarı Adalar'a da dönemeyiz," diye ekledi Aberthol. "Ejderhalar yok etmeden

önce de bizim için yeterli bir yer değildi ve artık bize göre hiç bir şey yok orada."

Grup hoşnutsuz bir ifadeyle söylendi, sonra uzun ve sıkıntılı bir uğultu oldu.

"Başka neresi o zaman?" diye bağırdı biri. "Nereye gidebiliriz?"

"Erzaklarımız çok az!" diye bağırdı bir diğeri.

"Haritalarımızda görünen bir ada, bir kara, yakınımızda hiç bir şey yok!"

"Bu gemilerde öleceğiz!" dedi bir başkası.

Tekrar uzun bir uğultu oldu, halkı her zamankinden daha çok sıkıntılıydı.

Gwendolyn öfkelerini paylaşıyor ve onları anlıyordu; ufka bakınca aynı şeyi kendi de düşündü. Önlerinde hiç bitmek bilmeyen bir deniz uzanıyordu ve halkını nereye yönlendireceğini bilmiyordu.

Aniden Sandara öne, kalabalığın ortasına geldi; koyu teni, parlayan sarı gözleri ve saygın varlığıyla öyle uzun, öyle güzel, öyle asil ve egzotikti ki; dikkat talep eden gururlu ve zarif bir kadındı ve tüm gözler ona döndü.
Sandara, Gwendolyn'le karşı karşıya durunca kalabalık sustu.

"Benim halkıma gidebilirsiniz," dedi.

Gwen ona afallayarak baktı ve sessizlik derinleşti.

"Halkına mı?" diye sordu Gwen.

Sandara kafasını salladı.

"Sizi kabul edeceklerdir. Bunu ayarlarım."

Gwen aklı karışmış halde ona baktı.

"Halkın nerede?" diye sordu.

"Daha uzak bir yerde yaşarlar. Volusia şehrinin dışında. İmparatorluk'un Kuzey bölgesinin başkentinde."

"İmparatorluk mu?" diye öfkeyle bağırdı kalabalıktan biri, sonra da kalabalık uzun ve hiddetli bir uğultuyla çalkalandı.

131/301

"Hepimizi İmparatorluk'un ortasına mı götüreceksiniz?" diye bağırdı adamın biri.

"Kurdu kuzuya mı emanet edeceksiniz?" diye bağırdı bir diğeri.

"Neden doğrudan Romulus'a teslim etmiyorsunuz bizi? Neden hemencecik orada öldürmüyorsunuz?" diye bağırdı bir başkası.

Kalabalıktan, hoşnut olmayan sesler artarak yükseliyordu. Sonra Kendrick nihayet öne çıkarak korumacı bir edayla Sandara'nın yanında durdu ve sessiz olmaları için güvertedeki direğe vurdu.

Kalabalık sonunda sessizliğe gömüldü ve Gwendolyn bunun ne anlama geldiğinden emin olmak için Sandara'ya baktı. İhtimallerin zayıf olduğunu biliyordu fakat bu da çılgıncaydı.

"Ne demek istediğini anlat," diye emretti Gwen.

"İmparatorluk'u bilmiyorsunuz," dedi Sandara, "çünkü oraya hiç gitmediniz. Orası benim vatanım. İmparatorluk hayal ettiğinizden daha geniştir ve parçalanmıştır. Tüm eyaletler aynı düşünmezler. İç ihtilafları vardır. Çok hassas bir ittifaktır. İmparatorluk sırasıyla insanların diğerlerini fethetmelerinden sonra oluşmuştur ve fethedilenler arasındaki hoşnutsuzluk daha derindir.

"İmparatorluk toprakları öyle geniştir ki, gizli kalan yerler vardır. Ayrılıkçı bölgeler. Evet, tüm özgür halkımızı boyundurukları altına alıp köleleştirmişlerdir. Ancak nereye bakmanız gerektiğini bilirseniz hala saklanacağınız yerler vardır. Halkım sizi saklayacaktır. Size yemek ve sığınak

verebilirler. Orada gidip saklanır ve kendinize geldikten sonra bir sonraki istikametinize karar verirsiniz."

Gemiye uzun bir sessizlik hakim oldu.

"İhtiyacımız olan yeni bir yer, sığınacak yer değil," diye belirtti Aberthol kadim

ve gergin sesiyle.

"Belki evimiz olur," dedi Godfrey.

"Evimiz mi? İmparatorluk'ta mı? Düşmanımızın kucağında yani?" dedi Srog.

"Başka ne seçeneğimiz var?" dedi Brandt. "Halka, İmparatorluk'ta işgal edilmemiş tek bölgeydi. Nereye gidersek gidelim İmparatorluk'a ait olacak."

"Peki ya Güney Adalar'a ne dersiniz?" diye bağırdı Atme. "Ve Erec?"

Kendrick kafasını salladı.

"Onlara asla ulaşamayız. Çok kuzeydeyiz ve yeterli erzakımız yok. Oraya ulaşsak bile Halka'nın kıyılarından çok yakın geçmek ve Romulus'un adamlarıyla savaşmak zorunda kalırız."

"Bizler için başka bir yer olmalı!" diye bağırdı adamlardan biri.

Kalabalık birbiriyle tartışarak daha yüksek sesle uğuldadı.

Gwendolyn orada Thor'un elini tutarak durdu ve Sandara'nın söylediklerini düşündü. Ne kadar delice olsa da üstünde daha fazla düşününce bu fikri daha çok sevdi.

Bir avucunu kaldırdı ve yavaşça kalabalığı susturdu.

“İmparatorluk denizleri tarayıp bizleri arıyor,” dedi Gwen. “Bizleri bulup yakalamaları sadece an meselesi. Fakat bakacakları en son yer İmparatorluğun içi, kendi bölgeleri ve hatta başkentlerinden birine yakın olan bir yer olacaktır. Romulus’un milyonluk adamları, her yeri didik didik edip eninde sonunda bizi bulacak. Yeni bir eve ihtiyacımız olduğu gerçekten doğru fakat şu anda her şeyden daha çok ihtiyacımız olan şey güvenli bir liman. Taze erzaklar.

Korunak. İmparatorluğun tam ortasına yelken açmak bekleyebilecekleri en mantıksız hareket olur. Belki de mantığa aykırı olduğu için orada güvende oluruz.

Kalabalık sessizleşti, saygıyla Gwendolyn’e baktı, o da Sandara’ya döndü. Gwen güzel yüzünde dürüstlük ve akıl gördü ve onunla kendini rahat hissetti. Kardeşi

onu seviyordu ve bu Gwendolyn için yeterliydi.

“Bizi evine götürebilirsin,” dedi Gwendolyn. “Bu yani insanları yönlendirmek kutsal bir görevdir. Kendimizi senin merhametine bırakıyoruz.”

Sandara ciddiyetle başını salladı.

“Ben de size oraya götüreceğim,” diye cevapladı. “Buna ant içerim, uğrunda ölmem gerekse bile.”

Gwendolyn tatmin olmuş bir halde kafasını salladı.

“Tamamdır!” diye bağırdı. “İstikametimiz İmparatorluk!”

Güverteden daha da fazla rahatsız olmuş bir uğultu yükselti fakat heyecan ve onay çığlıkları da yükselmedi değil. Halkı yeni amaçları için hemen yelkenleri açmaya başladılar.

Kızgın bir vatandaş Gwendolyn’in yanma geldi.

“Planlarınız işe yarasa iyi olur,” diye kaşlarını çattı. “Üç gemimiz var biliyorsunuz değil mi? Bu plana katılmayanlar birini alıp istedikleri zaman ayrılabilirler.”

Gwen içerleyerek kıpkırmızı kesildi.

“Haince konuşuyorsun,” diye hırladı Thor, adamın yanına yakınlaşarak, eli kılıcındayken.

Gwen uzandı ve ellerine güven vererek dokununca Thor yumuşadı.

“Sen nereye gideceksin?” diye sordu Gwen adama sakince. Vatandaşın gözleri parladı.

“Gitmesinde bir mantık olan her hangi bir yere,” diye cevap verip döndü ve hışımla ayrıldı.

Gwen döndü ve Thor’la bakıştılar. Hala burada olduğu için çok mutluydu, varlığı onu teselli ediyordu.

Thor kafasını salladı.

“Bu cesur bir karardı,” dedi. “Gerçekten hayranlık duyuyorum, eminim baban da aynısını hissederdi.”

Thor, Lejyon üyeleri küçük kayığın yanında alçalmasını beklerken ayrılmaya hazırlandı ve Gwen uzanıp elini bileğine koydu.

Thor ona döndü.

“Gitmeden önce,” dedi, biriyle tanışmanı istiyorum.

Gwen kafasını salladı ve Illepra öne gelerek Yukarı Adalar’da kurtardığı bebeği verdi.

Gwen çocuğu gözleri şaşkınlıktan kocaman açılan Thor’a uzattı.

“Onun hayatını kurtardın,” dedi yumuşak sesiyle. “Tam zamanında geldin. Kaderin onunkiyle, benimle olduğu kadar bağlı. Ailesi öldü, bizler sahip olduğu tek insanlarız. Guwayne’le aynı yaştalar. Onların kaderi de birbirlerine bağlı, bunu hissedebiliyorum.”

Ona bakarken Thor’un gözlerini ıslandı.

“Çok güzel,” dedi.

“Onu bırakamazdım,” dedi Gwen.

“Bırakmamalısın zaten,” diye cevap verdi Thor.

Gwen, Thor da kendiyle aynı şeyi hissettiği için rahatlamıştı.

“Gitmen gerektiğini biliyorum,” dedi Gwen. “Fakat gitmeden önce onay almalısın. Argon’dan.”

Thor şaşkınlıkla ona baktı.

“Argon mu?” dedi. “O uyandı mı?”

Gwendolyn kafasını salladı.

“Yukarı Adalar’dan bu yana hiç konuşmadı. Ölmedi ama yaşamıyor da. Belki senin hatırına geri dönebilir.”

Geminin ucuna kadar birlikte yürüdükten sonra Argon'un yanma vardılar. Orada kürk istifinin üstünde etrafı muhafızlarla çevrili olarak elleri göğsünde gözleri kapalı uzanıyordu.

Gwen ve Thor yanma çömeldiler, Gwen onu bu şekilde görmeye dayanamıyordu özellikle de onlar için yaptığı tüm fedakarlıklardan sonra bu hale gelmesi nedeniyle.

İkisi de çömelmiş onu sabırla izlerken ellerini Argon'un omzuna koydular.

"Argon?" dedi Gwen yumuşak sesiyle.

Sallayan dalgaları hissederken beklediler. Gwen daha fazla bekleyemeyeceklerini biliyordu, nihayetinde Guwayne oralarda bir yerdeydi.

Nihayet sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra Thor ona döndü.

"Bekleyemem," dedi.

Gwen anlayışla kafasını salladı.

Thor kalmak için davranırken Gwen uzandı, bileğini tutarak gösterdi: Argon gözlerini açmıştı.

Thor tekrar çömelirken Argon gözlerini ona dikmişti. Kafasını onaylıyor anlamında sallıyor gibiydi.

"Argon," dedi Thor, "bana olurunu bağışla."

"Şenindir" diye fısıldadı elini Thor'un bileğine koyarak. "Fakat buna ihtiyacın olmayacak. Kendi olurlarını kendin yaratacaksın."

"Argon söyleyin bana," dedi Gwen, "oğlumuz hala yaşıyor mu? Onu bulabilecek miyiz? Onu bulmamız için bize olurlarınızı bağışlayacak mısınız?"

Argon gözlerini kapatıp kafasını salladı ve elini çekti.

"Önceden yazılı olanı değiştiremem," dedi.

Gwen bu sözler karşısında karnında bir yumru hissetti,

Thor’la endişe dolu gözlerle bakıştılar.

“İmparatorluğa ulaşacak mıyız?” diye sordu Gwen. “Yaşayacak mıyız?”

Argon uzun süre sessiz kaldı, o kadar uzun bir süre geçti ki Gwen cevap verip vermeyeceğini merak etti. Tam yanından ayrılmak üzereyken uzanarak bileğini tuttu. O denli yoğunlukla, o denli parlak gözlerle bakıyordu ki Gwen neredeyse gözlerini kaçıracaktı.

“Dünyanın öbür ucunda, İmparatorlukla bir büyük savaşçı daha görüyorum, bir genç adam yükseliyor. Eğer yaşar da ona ulaşırsanız birlikte başka kimsenin başaramayacağı şeyleri yapabilirsiniz.”

“Kim bu genç adam?” diye ısrar etti Gwen.

Fakat Argon gözlerini kapattı, uzun bir süre sonra eski haline geri döndüğünü anladı Gwen. Kendi düşünceleri ve merakıyla baş başa kalmıştı. Bunu başaracakları anlamına mı geliyordu?

Halkının kaderi sadece bu çocuğa mı bağlıydı? Her şeyden önemlisi bu çocuk kimdi?

ON ALTINCI BÖLÜM

Darius, kör baltasını yukarı kaldırıp yüksek bir kavisle omzunda aşağı, geniş ve yeşil bir kayaya indirirken homurdandı. Gözleri önünde küçük kaya parçalarına bölündü, yeşil bir toz bulutu kalkarak gün ışığından beri aynı şekilde vücudunu kapladı. Athoksun keskin kokusu burnunu yaktığında kafasını çevirmeye çalıştı.

Darius bunun pek yararı olmayacağını biliyordu. Hayatı boyunca hemen hemen her gün olduğu gibi bugün de uzun bir iş gününden sonra baştan ayağa toza bulanmıştı. On beş yaşındaydı ama elleri nasır tutmuş, kıyafetleri yıpranmıştı; hayatının neredeyse tamamını zorlu koşullarda, yıpratıcı işlerle geçirmişti. Bu bir kölenin hayatıydı ve tüm halkı gibi başka bir şey bilmiyordu.

Fakat Darius, hiç bilmese bile farklı bir hayatın hayalini kuruyordu. Kahverengi teni, sarı gözleri, kaslı çatısıyla halkına benziyordu fakat onu hepsinden ayıran bir şeyler vardı. Gururlu, asil çenesi, parlak gözleri, geniş alnıyla halkının çoğunun aksine bir köle gibi durmuyordu tam tersine bir savaşçının kalbine ve ruhuna sahipti. Dışarıya cesaret, onur, gurur ve kırılmayı reddeden bir hava yayıyordu. Bir de tüm halkı kısa saçlıyken Darius'unkiler uzun, kıvırcık, kahverengi, düzensiz, birbirine karışmış ve arkasında bağlı uzun bir at kuyruğuyla toplanmıştı. Boyunduruk altına alınmış bir dünyadaki alamet-i farikasıydı bu, ve kesmeyi reddediyordu. Bir çok kere arkadaşları bu konuda üstüne gelmişlerdi ve her defasında onlara meydan okuyarak onlardan daha iyi dövüştüğünü kanıtlamış ve nihayet sataşmaları son bulmuştu, onun bu eşsiz özelliğiyle yaşamayı öğrenmişlerdi.

Bir gram yağ barındırmayan kaslı vücuduyla Dairus 140 / 301

diğerlerine kıyasla daha gelişkin olmasa bile neredeyse hepsinden çok daha güçlü ve hızlıydı. Halkından daha farklı olduğunu, kaderinde büyük bir savaşçı olmanın yattığını hissetmişti ve hissediyordu. Özgür olmak kaderiydi.

Fakat Darius etrafına bakınca, gerçekliğin hayal ettiğinden ne kadar farklı olduğunu görüyordu. Günler geçiyordu, tıpkı halkı gibi, emirleri yerine getiren İmparatorluğun bir kölesiydi. Dairus halkının yalnız olmadığını biliyordu: İmparatorluk, tüm halkları, dünyanın tüm topraklarındaki her renkten ve gözlerden insanları esir almıştı. Kendi ırklarından olmayan, İmparatorluk ırkının sahip olduğu parlak, seçkin sarı tene, kulak arkasındaki iki küçük

boynuza, uzun uçlu kulaklara, ekstra uzunluk ve genişliklerine, çok kaslı vücutlarına ve parlayan kırmızı gözlerine sahip olmayan herkesi köleleştirmişlerdi. Zehirli dişlerden bahsetmeye gerek bile yoktu. İmparatorluk insanları kendilerini mahir ve üstün bir ırk olarak görüyorlardı.

Fakat Darius buna bir an bile inanmamıştı. İmparatorluk sayı, silah ve düzen bakımından üstündü, barbarlıklarını ve güçlerini kullanıyorlardı, çoğu da kara büyüyle uğraşıyor ve diğerlerinin iradesini hükümleri altına almak için bunu uyguluyorlardı. İmparatorluk kültüründe merhamete yer yoktu; zulümde başarılıydılar ve her bir köle için bir İmparatorluk köle efendisi mevcut gibi görünüyordu. Bunlar asker ırkındandı. Daha iyi silahları, daha iyi düzenleri vardı ve milyon sayıya sahip orduları aynı anda her yerde olabilir gibi duruyordu.

İmparatorluk'takiler barbar insanlar olsa her şey mantıklı gelecekti fakat Darius şehirlerinin altınla parladığını ve İmparatorluk ırkının son derece karmaşık ve medeni olduğunu duymuştu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın bu ikisi kafasında bir türlü örtüşmüyordu.

Darius mümkün mertebe kendi bölgesinde olduğu ve İmparatorluk onları öldürmediği için kendini avutuyordu. Diğer bölgelerde İmparatorluğun insanları köle olarak bile tutmadığını ve köle pazarlarına satıp ailelerinden ayırdıklarını ya da onlara işkence yaparak öldürdükleri yerler olduğunu duymuştu. Bazı yerlerde ise kölelere sadece haftada bir kez yemek vererek ölüme terk ettiklerini ya da bütün gün boyunca köleleri çok kötü dövdüklerini sonunda Dairus'un yaşma çok azının gelebildiğini duymuştu.

En azından burada, Darius'un eyaletinde, büyük Kuzey İmparatorluk şehri Volusia'mn dışında İmparatorlukla bir iç anlaşma yapmışlardı, burada İmparatorluk onları köle olarak tutuyor ama çok sık dövmüyor, yaşamalarına ve yemek yemelerine izin veriyordu. En azından Darius'un halkı geceleri kendi köylerine çekildiğinde, İmparatorluk'un meraklı gözlerinden uzak kendi gizli direnişlerini oluşturabiliyorlardı. İş günü sona erdiğinde toplanıp antrenman yapıyorlar, kendilerini daha iyi birer savaşçı haline getiriyorlar ve elbette silah topluyorlardı. İmparatorluk'unki gibi demirden ya da çelikten değildi, daha ilkel silahlardı fakat yine de işe yararlardı. En azından Darius'un aklında büyük isyana hazırlanıyorlardı.

Fakat diğerlerinin konuyu bu şekilde görmemesi Darius'u çok sinirlendiriyordu. Darius diğer kayayı da parçalayarak alnındaki teri sildi ve kaşlarını çattı. Kendi

köylüleri özellikle de yaşlılar, çok güvende ve çok muhafazakarlardı.
Darius kendini bileli isyandan bahsederlerdi ancak şu ana kadar hiç bir girişimde bulunmamışlardı. Tek yaptıkları daha iyi birer savaşçı olmak için durmadan antrenman yapmaktı fakat kimse bunu fiiliyata dökmemişti.

Darius içten bir kırılma noktasına vardığını hissediyordu.

Kendi durumuna rağmen, gururunu elden bırakmamaya özen gösteriyordu, tüm hayatı boyunca isyan günü için, özgürlüğünü ilan edeceği gün için yaşamıştı. Ancak diğerlerinin kayıtsız hayatlarına daha çok gömüldüklerini görünce isyan gününün asla gelmeyeceğine dair korkuları artıyordu. Darius bir kayayı daha paramparça ederken tüm bu antrenmanların yaşlılar tarafından gençlerin enerjilerini almak, onları meşgul tutmak, umut vermek ve hatta onları bu yerde tutmak adına buldukları bir yol olup olmadığını merak etti.

Evet belki diğerlerinden çok daha iyi durumdalardı fakat öyle olsa bile bu bir hayat sayılmazdı. Rastgele zulümlerinden payını alarak ölen çok kuzeni olmuştu, kendi de çok defa kırbaçlanmıştı, bunları ne affedebiliyor ne unutabiliyordu. Darius İmparatorluksan tüm kalbiyle nefret ediyordu. Büyükleri gibi yan gelip yatmayacak hayatı bu şekilde kabul etmeyecekti. Darius diğerlerinden farklı olduğunu en azından bunlara daha az anlayış gösterdiğini ve kabullenmeye daha az gönüllü olduğunu biliyordu. Derinlerinde büyüklerin harekete geçmesini daha fazla bekleyemeyeceğini hissediyordu. Nihayetinde kimse harekete geçmezse ölümüne bile neden olsa o harekete geçecekti. Özgür bir adam olmak için mücadele ederken ölmek bir başkasının kölesi olarak uzun bir hayat geçirmekten çok daha iyidir diye düşünüyordu.

Dairus, etrafını çevreleyen yeşil toz bulutunun içinde duran yaklaşık yüzlerce çocuğa baktı, hepsi kayaları kırıyor ve kimlikleri haline gelmiş tozun içine bulanıyorlardı. Bazıları yakın arkadaşları diğerleri aile fertleriydi; geri kalanlar ise birlikte antrenman yaptıkları, genelde ondan çok daha iri ve belki on altı, on yedi, on sekiz hatta yirmili yaşlarında ondan daha büyük olan kaslı çocuklardı. Darius çoğunluğu arasında en genci ve en küçükleriydi fakat kendine has duruşuyla diğerleri gibi iyi dövüşebiliyordu. Yeteneklerine saygı duyuyorlardı ve her ne kadar onu sınamaya çalışsalar da onu bu şekilde kabul etmişlerdi.

Darius bir de diğerlerinde olmayan bir şeye- tüm hayatı boyunca bir sır olarak sakladığı ve başka kimsenin bilmesine izin vermeyeceği bir şeye sahipti. Bu anlayamadığı bir güçtü. Halkı büyücülük ve ilgili her türlü sihri

küçümsüyordu; bunları uygulamak kesinlikle yasaktı ve bu bilinç henüz küçük bir çocukkenden itibaren içine işlemişti. Darius, köyü mistik sanatları kullanan çok sayıda kahin, büyücü ve şifacı dolu olduğu için bunun ironik olduğunu düşünüyordu. Fakat iş bir savaş sırasında büyü kullanmaya gelince bu utanç olarak görülüyordu. Bunun yerine hepsi İmparatorluk'un ellerinde köle olarak ölmeyi tercih ederdi.

Bu nedenle Darius bunu kendine saklıyordu, bu keşfedilirse dışlanacağını kesin olarak biliyordu. Bir de kabul etmesi gerekirdi, bundan korkuyordu. Yakın zamanda olan bu olayda gücüyle karşı karşıya kaldığı gün şok olmuştu ve gücünün gerçek mi yoksa şans eseri mi olduğundan emin değildi. Bir kayayı geri iterek baltasıyla paramparça etmişti ve akreplerin yuvasının topraktan çıkmasına sebep olmuştu. Çoğu ölümcül olan siyah ve sarı çizgili akreplerden biri zıpladı, Dairus tenine değdiği saniye öleceğinin farkındaydı.

Darius hiç düşünmedi bile sadece hamlesini yaptı. Parmağını ona doğru uzattı ve sanki bir şimşek gibi bir ışık parmağından yayıldı. Akrep bir kaç adım geriye düşerek sırt üstü kondu, ölmüştü.

Darius, akrepten ziyade keşfettiği gücünden korkmuştu. Kimsenin ne olduğunu görmediğinden emin olmak için etrafına baktı neyse ki kimse görmemişti. Eğer görselerdi hakkında ne düşünürlerdi bilemiyordu. Bir ucube olarak görürler miydi onu?

Dairus aslında halkının sihri gerçekten küçümsemediklerinden şüpheleniyordu, ona göre büyüklerin asıl korktuğu İmparatorluğun bunları fark etmesiydi. Diğer şehirlerdeki insanların güçleri keşfedildiğinde veya güçleri olduğundan şüphelenildiğinde İmparatorluk gelip tüm şehri tarumar ederek en son erkek, kadın ve çocuğa kadar herkesi öldürürlerdi. Belki de büyükler, kendi soylarını korumak için bu kadar çok küçümsüyorlardı. Elbette ki gizliden gizliye İmparatorluğu alt edecek güçleri olmasına bayılırlardı.
Nasıl bayılmasınlardı ki?

Darius işlerine odaklanmaya, kayayı iki kat kuvvetle parçalamaya çalıştı; bu düşünceleri zihninden atmaya uğraşıyordu. Bunların ona bir yararı olmadığının farkındaydı. En azından şimdilik payına bu düşüyordu. Bunun hakkında bir şeyler yapmaya hazırlanana kadar duygularını bastırması gerekecekti.

Birden uzaktan çığlıklarla beraber bir gümbürtü koptu. Darius durdu ve

diğerleriyle beraber döndüler. Hepsi ufka bakarken havada gün içinde ilk kez bir sessizlik oldu. Bu tanıdık bir sesti: bir çöküşün sesiydi. Darius halkından daha az şanslı olan ve yer altında mağaraları kazma görevleri olan binlerce insanın çalıştığı, uzaktan üzerlerine çöken kızıl dağlara baktı. Burası Darius için bile sıcaktı, yakıcı İmparatorluk güneşi altında, bu kızıl kumların üzerinde ancak gömleksiz çalışabiliyordu fakat orada, dağ yamaçlarındaki yer altında hava çok daha sıcaktı. Aşırı sıcaktı. Gevşek toprağın yamaçlardan kaymasını sağlayacak kadar sıcak. Darius'un kalbi dağ yamacının son kez un ufak olmasıyla toprağa çığlıklar atarak diklemesine düşen düzinelerce İmparatorluk muhafızının görünce ağırlaştı.

En güzel zırhlarla kuşanmış ve en keskin çelikten yapılma 145 / 301

silahlara sahip Darius'un grubunu izleyen İmparatorluk'un iki efendisi panik halinde ufka döndü. Kendilerinden biri yaralandığında veya öldüğünde genellikle yaptıkları gibi koşuşturmaya başladılar. Onları yalnız bıraktılar ama tabii ki kölelerin kaçmaya cesaret edemeyeceklerini biliyorlardı. Gidecek bir yerleri yoktu ve deneselerdi bile yakalanıp öldürülürlerdi üstüne ceza olarak tüm aileleri de öldürülürdü.

Darius görüntü üzerine arkadaşlarının acıyarak kafalarını salladıklarını ve işlerine ara vererek endişeyle ufku izlediklerini gördü. Darius hepsinin aynı şeyi düşündüğünü biliyordu: bugün yer altındaki maddende çalışmaya seçilmedikleri için şanslılardı. Suçluluk duygusu altında eziliyorlardı, Darius içlerinden kaçının arkadaşları ve ailelerinin orada kapalı kaldıklarını veya öldüklerini merak ediyordu. Bu bir şekilde hayatın rutini olmuştu, her gün gerçekleşen ölümlere bağışıklık kazanmışlardı, sanki tüm bunlar normaldi. Bu kurak arazilerde, ısı ve tozla kaplı bu bitmez çöl ve dağlarda ölüm kol gezerdi. Ateş ülkesi, derdi dedesi.

"Umarım bizden daha çok İmparatorluk askerinin canını almıştır," diye bağırdı oğlanlardan biri.

Hepsi baltalarına yaslandı ve başka bir şey olmasa bile bu sebeple en azından bir mola verebildiklerini düşündü. Nihayetinde, dağ yamaçlarının uzaklığı göz önüne alındığında efendileri bir kaç saat daha dönmeyecekti.

"Seni bilmem," dedi derinden gelen bir ses, "ama şu ikisi güzel görünümlü zertalar."

Darius, arkadaşı Rafın sesini tanıdı, dönüp bakışlarını takip etti ve baktığı şeye gözünü dikti: orada duran iki İmparatorluk zertası vardı, uzun, gururlu güzel hayvanlardı;

hepsi beyaz renkte, bir attan iki kat daha büyük ama atlara çok benzeyen, daha uzun, daha geniş, sanki bir zırh gibi kalın derili olan hayvanlardı. Yele yerinde kulaklarında başlayan uzun, eğimli sarı boynuzları vardı. Haşmetli hayvanlardı ve bu gölgenin altında çimenleri çiğneyerek duran bu ikisi Darius'un gördüğü en güzel zertalardı.

Darius, Raj'ın gözlerine bakarken oradaki muzırlığı gördü

"Sizleri bilemem ama," diye ekledi Raj, "tüm gün burada durup geri dönmelerini beklemeye niyetim yok. Bir mola istiyorum ve bence bu zertalar küçük seyahatimiz için işimizi görür."

"Delirdin mi?" dedi çocuklardan biri. "Onlar İmparatorlukla ait. Buradan ayrıldığında seni yakalarlarsa seni öldürürler. Zertaları üzerinde seni yakalarlar, tüm ailene muhtemelen işkence ederler elbette önce sana ettikten sonra."

Raj omuz silkip geriye yaslandı ve avuçlarını pantolonuna sildi.

"Olabilir," dedi, sonra sırıttı, " fakat yine de başaramayabilirler. Dediğin gibi önce beni yakalamaları gerekir."

Raj döndü ve ufka baktı.

"Geri dönerek beni yakalayacaklarından şüpheliyim. Bu değerli hayvanların kaybolduklarını anlamayacaklar bile. Gelmek isteyen var mı?"

Darius hiç şaşırmamıştı, Raj her zaman içlerindeki elebaşıydı, korkusuz, gururlu, kibirliydi ve diğerlerini ateşleyen ilk kişi olurdu. Hepsi Darius'un hayranlık duyduğu özelliklerdi;

Fakat Darius korkusuzluğunu paylaşıyordu ve onu bunun için suçlayamazdı. Aslında, Raj'ın söyledikleri Darius'un içinde şiddetli bir gitme, koyuverme ve her zaman olduğu gibi çok tedbirli olmayı bırakma isteği uyandırmıştı.0 da çalışmayı bırakıp buradan ayrılmak istiyordu. Bir yola çıkmayı, zerta üzerinde bir maceraya atılıp onu nereye götüreceğine bakmayı çok istiyordu. Hayatında bir gün olsun eğlenmeyi ve özgürlükten tadımlık almayı arzuluyordu.

“İçinizde bana katılacak cesareti olan kimse yok mu?” diye sordu Raj. Diğer çocuklardan daha uzun, geniş omuzlarıyla onlardan yaşça daha büyüktü. Yavaşça kalabalıkta göz gezdirerek hepsine küçümseyerek bakıyordu.Tüm çocuklar kafalarını çevirip salladılar ve başlarını öne eğdiler.

“Buna değmez,” dedi çocuklardan biri. “Bir ailem, bir hayatım var.”

“Belki de hayatın bu andır,” diye karşılık verdi Raj.

Fakat tüm çocuklar tek kelime etmeden başlarını çevirdiler.

“Ben sana katılırım,” derken buldu kendini Darius, sesi derin, uzaktan geliyordu, on beş yaşından daha güçlü bir şekilde göğsünde yankılanmıştı.

Gruptaki tüm çocuklar dönüp şok içinde Darius’a baktılar, Raj da ona gözlerini dikti, şaşırdığı belli oluyordu. Yavaşça yüzüne bir gülümsemeyle beraber hayranlık oturdu. Gülüşü munzurluğa doğru kaydı.

“Seninle ilgili sevdiğim bir şey olduğunu biliyordum,” dedi Raj.

Darius ve Raj zertalar üzerinde hayvanlar Alluvian Ormam’mn dolambaçlı yollarından dört nala giderken yan yana, yüksek sesle gülüp ilerliyorlardı. Rüzgar Darius’un saçlarında esip at kuyruğunu havalandırıyor, ensesindeki teri alarak sıcak günü serinletiyor ve hayatlarında yıllardır ilk defa onu özgür hissettiriyordu. Bunun dikkatsizce bir hareket olduğunu ve hatta bu yüzden öldürülebileceğini biliyordu ama bir yanı bunu artık umursamıyordu. En azından şu an özgürdü.

Darius yıllardır Alluvian Ormam'na girmemiş ancak orayı unutmamıştı. Ortasından geçen geniş ve kirli bir yolu ve üstünde hemen tepelerinde kavis çizen ağaçların gölgesi vardı. Bazen dallar o kadar aşağıya uzanıyordu ki eğilmek zorunda kalıyorlardı. Orman parlak çok açık yeşil yapraklarıyla ünlüydü, neredeyse şeffaflardı. Yukarıdaki güneşin altında parlıyor ve pırıldayarak yola şahane bir ışık saçıyorlardı. Bu Darius'un asla unutmadığı bir manzaraydı ve bunu tekrar görmek bile şimdi nefesini kesiyordu. Ağaçlar da eşsizdi, gövdeleri neredeyse şeffaftı, sanki nefes alıp verir gibi sürekli genişleyip büzülüyorlardı. Ormanın tamamınaysa eşsiz bir ses hakimdi, yapraklar yerde süpürülürken bambuların oluşturduğu korulardan yumuşak hışırtılı bir ses çıkıyordu.

Darius buranın büyülü bir yer, kurak arazinin ortasında gerçek bir güzelliğe sahip bir alan olduğunu hissediyordu. Burada ilerlerken, sürekli olarak alnındaki gözeneklerden fışkıran terin yok olduğunu duyurmuyordu.

"Büyüklerin kadar hızlı değilsin değil mi?" diye bağırdı Raj, dalgasını geçip aniden öne atıldı ve Darius'un önüne geçti.

Darius zertayı topuklayarak ona yetişti ve ardından antik bir ağacın düşmüş gövdesinden cesurca atlayarak öne geçti. Şimdi gülme sırası onundu.

Kısa süre sonra ormanının derinliklerinde yan yana hayvanlara binerek ilerlemeye devam ettiler. Darius hiç bu kadar özgür ve kuş gibi hissetmemişti. Tüm hayatı boyunca son derece tedbirli davranan biri olduğu için şimdi kendi gibi hissetmiyordu, sonunu düşünmeden hareket ediyor ve nereye gideceklerini bilmiyor, bunu umursamıyordu. Efendilerin gözlerinden uzak oldukları, kendi yollarını seçtikleri sürece.

"Yakalanırsak bunun için kırbaç yiyeceğimizi biliyorsun değil mi?M diye seslendi Darius.

"Raj gülümsedi.

"Arada sırada kırbaçlanmazsak hayatın ne anlamı olur ki?" diye seslendi ona.

Raj dörtnala ilerleyip öne geçince Darius sırıttı sonra onu yakalayıp bu sefer yine öne geçti.

"Seninle yarışalım!" diye bağırdı Raj.

"Nereye kadar!?" diye cevapladı Darius.

Raj güldü. "Ne fark eder! Her hangi bir yere kadar! Ben birinci olduğum sürece!"

Raj güldü ve öne geçti fakat sonra Darius onu yakaladı. Sırayla öne geçerek birbirleriyle yarıştılar ve birbirlerine meydan okudular. İkisi de kıyıdan öne geçip sonra liderliği yeniden diğerine veriyordu. Hayvanları sürerlerken eyerin üstünde duruyorlardı, kocaman gülümsüyorlar ve rüzgar yüzlerini yalıyordu. Darius gölgenin verdiği hissin keyfini sürüyordu, en azından güneşin altından kaçmak iyi gelmişti ormandaki bu yer en az on derece daha serindi.

Bir dönemeçten döndüklerinde Dairus yolun sonunda sarkan kırmızı asma duvarı gördü. Burası yasak bölgeyi işaret ediyordu.

Darius bir anda gerildi, gidebilecekleri en ileri noktaya ulaştıklarını biliyordu. Kimse asmaları geçemezdi burası İmparatorluk bölgesiydi. Buradan sadece çalışmaları için kadınların dışarıya çıkmasına izin verilirdi. Erkekler olarak buradan geçerlerse fark edildikleri yerde öldürülürlerdi.

"Asmalar!" diye bağırdı Darius Raj* a. "Geri dönmemiz lazım!"

Raj kafasını salladı.

“Bırak gidelim. Çocuklar olarak. Savaşçılar olarak. Erkek olarak,” diye bağırdı.

Raj ona döndü ve ekledi: “Tabii korkmuyorsan.”

Raj cevabını beklemeden bir çığlık atıp hayvanı topukladı ve daha hızlı giderek kırmızı asma duvarına doğru ilerledi. Darius’un kalbi çarpıyordu, yüzü hürmetsizliğinden dolayı kıpkırmızı olmuştu, Raj’ın çok ileri gittiğini düşünüyordu. Fakat aynı zamanda geri dönemezdi. Özellikle ona meydan okunduktan sonra.

Darius atını topuklayarak Raj’a yetişti, Raj ise onu yanı başında gördüğü için sırıttı.

“Senden hoşlanmaya başladım,” dedi Raj. “En az benim kadar aptalsın!”

İkisi de kafalarını eğip birlikte asma yapraklarının altından , geçtiler.

Diğer tarafa geçtiklerinde Darius etrafına afallayarak baktı. Bu Alluvian Ormam’na ilk çıkışıydı ve burada her şey farklıydı. Ağaçlar yeşilden kırmızı renge değişmişti, uzakta gördüğü yol V ise kalın kırmızı ağaçların oluşturduğu bir sınırla açık alanı kesin olarak işaretliyordu. Yukarı doğru tepesinden sarkan asmalara baktığında dallardan aşağı sarkan garip hayvanları gördü, yabancı çığlıkları havayı deliyordu.

Alluvian’ın tam sınırına gelene kadar sürdüler ve zor nefes alarak durdular, zertalar da yorulmuştu. Orada yan yana oturarak açıklık alana baktılar.

Darius önünde köyünden onlarca kadının kuyularda çalıştıklarını gördü, hepsi

uzun demir sırıkları pompalayarak kovaları suyla dolduruyorlardı. Kadınların hepsi aşağılanarak, başları aşağıda çok çalışıyorlardı, elleri pompalamaktan nasır tutmuştu.

Açık alanın yamacında çok sayıda İmparatorluk askeri nöbet tutuyorlardı.

“Hoşuna giden biri var mı?” diye sordu Raj arsız bir gülümsemeyle.

Darius kafasını sallarken, muhafızları gördüğü için endişesi artıyordu.

“Burada olmamalıyız,” dedi Darius. “Geri dönmeliyiz.

Yeterince uzaklaştık. Çok uzaklaştık. Bu bir oyun olmaktan çıktı.”

Raj ilerideki kızlara bakarak onları ısrarla inceliyordu.

“Uzun saçlı olandan hoşlanıyorum. Arkadaki. Beyaz elbiseli.”

Darius , Raj’ın onu dinlemeyeceğini anlayınca kadınlara baktı. Aslında bu ruh halinde değildi. Onu daha çok rahatsız eden ise kızların yanında utangaç hissetmesiydi ve bu gerçekten ne yeri ne de zamanıydı.

Fakat Darius onlara bakarken, kendine rağmen bir kız dikkatini çekti. Kuyudan yeni dönmüştü ve bunu yaptığında yüzüne bakma şansı yakalayınca kalbi durdu. Darius’un gördüğü en güzel kızdı. Uzun boylu, iri yapılıydı, aşağı yukarı aynı yaşlarda gibi duruyorlardı, kısa siyah saçlı, badem tenli ve açık sarı gözlüydü. Hatları o kadar zarif değildi, keskin bir ağzı ve çenesi vardı. Geniş omuzları ve küt bir yapısı vardı fakat onunla ilgili bir şey daha vardı: gözlerinin şekli, kalçalarının kıvrımı, uzun boyuyla duruşu öyle gururluydu ki, bir ağırbaşlılık timsaliydi. Bu görüntü Dairus’u hipnotize etti.

“O kim?” diye fısıldadı Darius Raj’a. “Oradaki kız. Sarı elbiseli.”

“O mu?” diye sordu Raj hor görerek. “Neden gözünü ona diktin? Diğerleri gibi güzel değil.”

Darius utancından kıpkırmızı kesildi.

“Bana göre güzel,” dedi kızgın.

Raj omuz silkti.

“Sanırım ismi Loti. Ailem onunkiyle mal alış verişi yapar. Köyün en uzak ucunda, mağara höyüklerinin arkasında oturur. Şehre neredeyse hiç gelmez. Savaşçıların

ailesindendir. İradelidir. Ehlileştirmek kolay değildir. Neden daha kolay ve daha güzel birini seçmiyorsun?”

Birde aksi taraftan bir zerta açık alana doğru atıldı, kızların hepsi yaptıkları işleri bıraktılar. Darius bakınca diğerlerinden farklı giyimli bir İmparatorluk subayını gördü. Zertasım sürerek açık alana geldi ve orada durdu. Yavaşça kadınları inceledi, hepsi ona korku dolu gözlerle bakıyorlardı. Orada gururlu ve ifadesiz duran Loti dışındaki tüm kadınlar.

Subay nefes nefese etrafına sanki atıştırmalık bir şey, dürtülerini tatmin edecek bir şey arar gibi bakıyordu. Fıldır fıldır dönen gözleri nihayet Loti’de son buldu.

Omzunun üstünde iki kova suyu dengeleyen Loti gözlerini çevirdi, onunkilerle buluşmasını istemediği belli oluyordu.

Fakat subay şeytanca bir şekilde sırıttı, sarı dişleri ortaya çıktı. Kırmızı gözleri atından inerken parlıyordu, mahmuzları şangırdarken altından toz kaldırıyordu. Doğruca Loti’ye yöneldi.

Onu baştan ayağı süzerken nihayet dönüp ona meydan okuyarak baktı Loti.

“Bana gülümsemeyecek misin?” diye sordu. “Sizlere hitap ettiklerinde efendilerinizi memnun etmeniz gerektiğini siz kölelere öğretmediler mi?”

Loti kaşlarını çattı.

“Ben senin kölen değilim,” diye cevapladı, “sen de benim efendim değilsin. Sen vicdansız birisin. Altında tutsak ettiğin kölelerin sayısı önemli değilbu kim olduğunu değiştirmez.”

Subay kalakalmıştı, ağzı açık ona bakarken afallamıştı. Daha önce kimsenin onunla böyle konuşmadığı belli oluyordu. Darius şok geçiriyordu, cesaretinden dolayı ona hayranlık duymuştu.

Subay geriye uzandı ve elinin tersiyle suratına indirdi, çıkan ses açık alanda yankılanırken sessizliği yardı. Loti çığlık atıp geriye sendeledi.

Darius bu sahneyi izlerken istemsiz bir tepki verdi: kendini tutamamıştı. İçinde bir şeyler değişirken aniden subayı durdurmak için öne atıldı.

Darius göğsünde kuvvetli bir el hissedince yanında duran Raj'ı gördü, onu tutarken gün boyunca ilk kez gergin ve ciddi görünüyordu.

"Bunu yapma," dedi. "Beni duyuyor musun? Bizi öldürteceksin. Hepimizi. Kızı da."

Darius'un gömleğini sıkıca tuttu ve kavrayışıyla Darius'un kasları gerildi. Vazgeçmeden önce gönülsüz bir şekilde orada durdu. Darius bekleyip izlemeye karar verdi, harekete geçmeden önce olacakları görmek istedi.

Subay döndü ve zertasına yürüdü, Darius, onun hayvanına binip oradan ayrılacağını sandığı için rahatladı. Fakat bunun yerine eyere uzanıp bakır kabzalı, uzun ve parlak bir kılıç çıkardı. Yukarıda tutarken güneşin altında parlıyordu, ona doğru adım atarken Loti'ye bakarak acımasızca sırıtıyordu.

"Şimdi bir köle olmanın ne demek olduğunu öğreneceksin," dedi.

Loti'nin gözleri meydan okuyarak büyüdü, omzundaki su 155 / 301

kovalarını bırakıp onun karşısında dikildi. Hakkını teslim etmek lazım, bir adım geri gitmedi ve gözlerindeki isyanla ona bakmaya devam etti. Darius, bu kızın kim olduğunu merak etti. Nasıl bu kadar güçlü bir ruha sahipti?

"Beni öldürebilirsin," dedi Loti, "fakat ruhum üstünde asla hak iddia edemezsin. Kardeşlerim ve atalarımın ruhları intikamımı alacaktır."

Subay kaşlarını çatıp hançerini kaldırarak ona doğru atıldı.

Darius harekete geçmeliydi, bir an daha bekleyemeyeceğini biliyordu. Raj'ın tutuşundan kendini kurtarır kurtarmaz içerisinde hayatı boyunca sadece bir kaç kez hissettiği bir gücün ortaya çıktığını hissetti. Bir ısı gibiydi, bir karıncalanma hissiydi, onu teslim alıyor, yavaşça teninden yukarı çıkıyordu. Ne olduğunu anlamıyordu ama şu an anlamak gibi bir isteği yoktu. Sadece şu an onu sahiplenmek ve içinde barındırmak arzusundaydı.

Darius açık alanı incelerken dünya yavaşladı; her bir çimen yaprağını görüyor, her bir sesi, tüm böceklerin çıkardığı sesleri duyuyordu. Sanki zamanı yavaşlatma yeteneğine sahip olduğunu duyumsuyordu. Garip bir boyuttaydı, sanki gerçekten burada değil de evrenin dokusunda bir boşluğa yakalanmış gibiydi.

Gözleri daha önce hiç görmediği küçük kırmızı bir akrebin üstüne yoğunlaştı ve içindeki gücü kullanan Darius ona parmağıyla işaret etti. Bunu yaparken akrep aniden çimenlerde havalanarak açık alana doğru uçtu ve subayın bacağına kondu. Zehirli bir akrep değildi ancak onu kötü yaralamaya ve bir süre güçten düşürmeye yeterdi.

Loti'den sadece bir kaç adım uzakta olan subay çığlık atıp 156 / 301

dizlerinin üstüne çökerek bacağının arkasını elleriyle tuttu. "Yardım!" diye çığlık atarken sesi çatlıyordu.

İmparatorluk muhafızları çabucak ona doğru koşarak kollarından tuttular ve onu ayaklarının üstüne getirmeye çalıştılar.

"Bacağım!" diye çığlık attı.

Muhafızlardan biri aşağı hançeriyle eğildi ve akrebi subayın bacağında ikiye yardı. Subayın çığlıkları açık alanı doldurdu.

"Beni geri götürün!" diye bağırdı. "Derhal!"

Onu çabucak zertasına bindirdiler ve zerta açık alanda dörtnala koşarak oradan ayrıldı, ormanın arkasında gözden kayboldu.

Darius çabucak etrafına baktı, Raj'ın bir şeyden şüphelenip şüphelenmediğini merak ediyordu. Raj ona yepyeni bir bakışla, ciddiyet barındıran belki de biraz şüpheyle ya da hayretle bakıyordu. Fakat bir şey demedi ve Darius eğer bir şey gördüyse bile tam olarak ne gördüğünü bilmiyordu.

Raj gitmek için döndü ve Darius ona katılmak için döndüğünde göz ucuyla bir kişinin salt bir hayretle ona baktığını gördü. Döndü ve gözleri Loti'ninkilere kilitlendi. Loti onu görmüştü. Ne yaptığını biliyordu. Sırrını biliyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Alistair Erec’in odasındaki duvara yaslandı, boynunu Erec’in annesiyle beraber korkuyla pencereden dışarı çıkarttı. Meşaleleri ellerinde tutan, öfkeli yüzlerce Güney Ada sakinlerinden oluşan bir kalabalık geceyi yararak, tezahüratlarla hastalar evine doğru alay halinde akarak geliyorlardı. Önlerinde Bowyer vardı ve Alistair onun için geldiklerinin gayet farkındaydı.

“Şeytan kız kaçmış!” diye bağırdı biri, “ama onu kendi ellerimizle paramparça edeceğiz!”

“Erec’in katli için!” diye bağırdı bir diğeri.

Kalabalık tezahürat ederek kükrüyor ve onu almak için doğruca ona geliyorlardı.

Erec’in annesi ciddi bir ifadeyle ona döndü.

“Beni dinle,” dedi aceleyle, bileğini yakalayarak,” benim yanımda kal ve dediklerimi yap. Bir şey olmayacak. Bana güveniyor musun?”

Alistir ona baktı, gözleri yaşlarla dolmuştu, kafasını salladı. Omnuzunun üstünden bakınca derin uykuda olan Erec’i gördü en azından bu görüntü onu avutuyordu.

“Bize yardım edebilecek mi?” diye sordu annesi.

Alistair üzgün bir şekilde kafasını salladı “Ona verdiğim şifanın etkisini göstermesi günler alır. Uyuyor olacak. Belki günler boyu. Kendi başımızayız.”

Annesi bu haberi görmüş geçirmiş bir kadının olgunluğuyla karşıladı, Alistair’in elini tutarak odadan geçirdi ve Erec’in odasının kapısını açıp arkasından sıkı sıkıya kapadı.

Hastalar evinin taştan koridorlarından kilitli olan ana kapıya doğru tüm yolu kat ettiler, uzun ahşap kapılar öfkeli güruh onlara vurduğu için hali hazırda sarsılıyordu.

“Bizi içeri alın!” diye bağırdı kalabalıktan biri. “Yoksa kapıları kırarız!”

Önünde duran iki muhafız Erec’in annesine baktı, şaşkınlıktan ne yapması gerektiğini bilmediği anlaşılıyordu.

“Kraliçem?” diye sordu biri. “Emriniz nedir?”

Erec’in annesi gururla, korkusuzca durdu, bir kraliçenin cesur yüzüne sahipti ve Alistair o anda Erec’in cesaretinin kaynağını gördü.

“Kapıları açın,” diye emretti, sesi karanlık ve sertti. “Kimseden saklanmıyoruz.”

“Geri çekilin!” diye bağırdı muhafızlardan biri ve sonra kapılardaki demir parmaklıkları kaldırıp ardına kadar açtı.

Bu hareketin kalabalığı şaşırttığı belli oluyordu, hazırlıksızlardı. Öne atılmak yerine kapılar ardına kadar açılınca orada durup Kraliçe’ye ve Alistair’e baktılar.

“Şeytan kız!” diye bağırdı biri. “İşte orada, Erec’e zarar vermek için yeniden dönmüş! Öldürün onu!”

Kalabalık tezahürat edip öne baskı yapmaya başladı ancak Erec’in annesini öne bir adım atıp avucunu yukarı kaldırdı.

“Böyle bir şey yapmayacaksınız!” diye kükredi, bir kraliçenin emreder ses tonuyla, dinlenmeye alışık olan bir kadın gibi.

Kalabalık yollarında durup ona baktılar, ona saygı duydukları belli oluyordu. Öne çıkarak onunla yüzleşen ve diğerlerine önderlik eden kişi Bowyer oldu.

“Bununla ne demek istiyorsunuz?” diye ısrar etti. “Onu koruyacak mısınız? Öz oğlunuzu öldürmeye çalışan bu kadını?”

“Oğlum öldürülmedi,” diye cevap verdi. “O iyileşiyor. Alistair sayesinde.”

Kalabalık mırıldandı, şüphelilerdi.

“Onu öldürmeye çalıştıktan sonra neden iyileştirsin?” diye bağırdı biri.

“İyileştiğine inanmıyorum! O öldü! Sadece kızı korumaya çalışıyor!” diye bağırdı bir başkası.

“İyileşiyor ve gerçekten de hayatta!” diye ısrar etti Erec’in annesi. “Bu kıza

elinizi süremezsiniz. Onu öldürmeye çalışmadı. Bunu yapan o değildi," diyerek Bowyer'a döndü ve onu işaret ederek "Bunu yapan oydu!" diye kükredi.

Kalabalık şok içinde nefessiz kaldı ve hepsi gözlerini Bowyer'a dikti. Fakat Bowyer çatılmış kaşlarıyla Alistair'e bakıyordu.

"Hepsi yalan!" diye bağırdı.

160 / 301

"Alistair, öne çık!" dedi önceki kraliçe.

Kalabalık artık emin değildi, Alistair mütevazı bir şekilde öne çıkarken sustu.

"Anlat onlara," dedi.

"Bu doğru," dedi Alistair. "Bowyer onu öldürmeye çalıştı. Buna bizzat ben şahidim."

Kalabalık nefeslerini tuttu, uğultulara gömüldü kararsız bir biçimde hareket ediyorlardı.

"Cinayet silahıyla yakalandıktan sonra başkalarını suçlamak çok kolaydır!" diye bağırdı Bowyer.

Kalabalık rahatsız edici bir uğultuyla tereddüde düşüyordu.

"Sizden Alistair'e inanmanızı istemiyorum!" diye bağırdı Erec'in annesi. "Sizden tek istediğim, gerçeği açıklama hakkını ona sunmanız."

Kafasını salladı ve Alistair öne çıkıp:

"Sana meydan okuyorum Bowyer, gerçeklik çeşmesinden su içelim! "dedi.

Kalabalık bu hamleyle şok olup nefeslerini tuttu sonra bir şekilde tatmin olmuş gibi sustular ve gözlerini Bowyer'a çevirip onda sabitlediler.

Bowyer öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

'Onun meydan okumasını kabul etmeye ihtiyacım yok!" diye 161/301

bağırdı. “Kimsenin meydan okumasını kabul etmek zorunda değilim. Ben bir Kralım ve onun idam edilmesini emrediyorum!”

“Kral değilsin!” diye bağırdı Erec’in annesi. “Oğlum hala hayattayken değilsin. Krallığımızdaki hiç bir adam, hiç bir dürüst adam gerçeklik suyuyla meydan okunmasını reddemez. V Kralların, babamın ve onun babamızın geleneğidir. Bunu en az bizim kadar bilirsin. Eğer saklayacak bir şeyin yoksa bu kızın meydan okumasını kabul edersin. Eğer reddediyorsan oğlumu öldürmeye teşebbüs ettiğinden dolayı hapse atılırsın.”

Kalabalıktaki herkes Bowyer’a dönerken onay verir gibi tezahürat ettiler. Orada kıvranarak duruyordu, kıskıvrak yakalanmıştı ve Alistair içindeki duygu fırtınasını görebiliyordu. Kılıcını çekip onu orada öldürmek istediğini yüzünden okuyordu ama bunu yapamazdı. Üstüne kilitlenen bu kadar göz varken olmazdı.

Bowyer yavaşça kılıcını tutuşunu gevşetti ve öfkeyle iç çekti.

“Meydan okumanı kabul ediyorum!” diye bağırdı.

Kalabalık tezahürat ederken Bowyer döndü ve kalabalık geçmesi için ona yolu açarken bir hışımla ilerledi.

Alistair Erec’in annesine bakınca, annesi ciddiyetle kafasını salladı.

“Gerçeği açığa çıkarma vakti.” *

Alistair, basamaklardan sıra sıra kalabalıkla birlikte yukarı çıktı ve nihayet adadaki en yüksek platoya ulaştı, ardından

önündeki antik, taştan çeşmenin olduğu küçük bir alana girdi. Çeşme muhteşemdi, parlak mermerler siyah ve sarı damarları , gösteriyordu, Alistair daha önce böyle bir şey görmemişti. Üstünde, bir heykelcik duruyordu ve açık ağzından parlak kırmızı bir su akıyordu. Su aşağıdaki havuzda toplanıyor ve yeniden çeşmeye giderek devri daim yapıyordu.

Kalabalık, Alistair’in gelişiyle sustu, yavaşça ona yol açtılar ve yaklaşması için bir boşluk bıraktılar. Takip eden gergin sessizlik boyunca tek duyulan şey çeşmeden çıkan yumuşak su akışıydı.

Yanında duran Erec'in annesi ona güven vererek başını sallayınca Alistair kalabalıktan ayrılarak yalnız başına çeşmeye doğru ilerledi. Güney Adalar'm yüzlerce sakini çeşme etrafına doluşmuş ona boş bir alan bırakmışlardı.
Bu olurken bir diğer kişi öne çıktı: Bowyer.

Çeşmenin her iki yanında duran Alistair ve Bowyer dönüp kalabalığa gözlerini diktiler. Alan yüzlerce meşaleyle aydınlanmıştı ve uzakta, ufukta Alistair şafağın söktüğünü, güney göğünün aydınlanarak morun solgun bir tonuna döndüğünü görüyordu.

Orada durup beklerken Bowyer ona kaşlarını çatıyordu. Kalabalıktan yaşlı bir adam göründü, Kırışık dolu ve ciddi yüzü vardı, törenlerde kullanılan sarı bir pelerin giymişti. İki elini önüne getirerek tuttuğu küçük, sarı ve mermer bir kaseyi uzattı.

İfadesi karamsardı, Alistair ve Bowyer'a vakur bir şekilde baktı.

"Bunlar gerçeğin sularıdır," diye kükredi, kadim sesiyle, sessiz kalabalık her bir kelimesini duyuyordu. "Gerçeği

söyleyen her kimse bu sular ona işlemez. Ancak bu sulardan içen bir yalancı anında acı dolu bir ölümü tadacaktır."

Yaşlı adam döndü sert bir ifadeyle Alistair'i inceledi.

"Alistair, burada müstakbel kocanı öldürme suçlamasıyla karşımızdasın. Masum olduğunu iddia ediyorsun. Şimdi bunu kanıtlama zamanı. Bu kaseyi alıp sulardan içeceksin. Eğer yaptığın iddia edilen şeyi yaptıysan hemen buracıkta öleceksin. Son sözlerin var mı?" diye sordu kaseyi Alistair'e uzatırken.

Alistair gururla ona baktı.

"Bunlar son sözlerim olmayacak," dedi, "çünkü saklayacak bir şeyim yok."

Kalabalık, Alistair kaseyi alıp çeşmeye doğru öne eğilirken pür dikkat izliyordu. Damlayan sesin suyu kulaklarını dolduruyordu, uzandı ve kaseyi altına yerleştirerek kırmızı sudan biraz aldı. Kırmız suyla dolu küçük kaseyi iki eliyle tutup ağzına götürdü.

Alistair belli belirsiz bir yudum aldı sonra tüm kaseyi bitirene kadar kafasına

dikti.

Bittiğinde, kaseyi ters yüz ederek hepsinin görmesini sağladı.

Alistair son derece rahat hissederek orada durdu, kalabalık belli afallamıştı, nefeslerini tutuyorlardı.

Sonra döndü ve kaseyi Bowyer'a uzattı.

Bowyer orada kaşlarını çatarak Alistair'e ve ardından kaseye bakıyordu. Ona bakarken duyduğu korkuyu saklamaya

çalıştığını Alistair fark edebiliyordu. Uzun ve gergin bir bekleyiş oldu, o kadar hissedilirdi ki havayı bıçakla kesseler yarılırdı.

"Kaseyi al!" diye bağırdı kalabalıktan biri.

"Kaseyi al, kaseyi al!" diye bağırışlar yükseldi, Bowyer gergin bir halde ve kararsız orada dururken öfkeleri artıyordu.

Sinirlenen kalabalık ona döndü ve onu dürterek bağırdılar sanki nihayet Alistair'in haklı olduğunu anlamışlardı.

Bowyer nihayet uzandı ama kaseyi almak yerinde Alistair'in ellerinden kapıp yere fırlattı.

Kalabalık mermer kase yere düşüp parçalara bölününce nefeslerini tuttu.

"Aptal törenlerinize ihtiyacım yok!" diye bağırdı Bowyer. "Bu çeşme bir efsane! Ben Kralım ve başka kimse değil. İçinizdeki en büyük savaşçı benim, eğer bana meydan okuyacak kadar iyi olduğunu düşünen varsa öne çıksın!"

Kalabalık olayların gidişatına hayret ederek bakıyor, ne yapacaklarını kestiremiyorlardı.

Bowyer öfkeyle bağırdı, kılıcını çekerek aniden Alistair'e atıldı, doğruca göğsüne indirmeyi hedefliyordu.

Kalabalık şimdi bu haysiyetsizlik karşısında harekete geçerek onu durdurmaya

kalkmışlardı.

Alistair korkusuzca orada dururken içinde korkunç bir ısı artışı hissetti. Gözlerini kapadı ve bunu yapar yapmaz kılıcı duyumsadı, ona doğru gelişini hissetti. Derinlerdeki güçlerini

Alistair gözlerini açtığında kılıç havada asılı duruyordu, Bowyer orada inleyip homurdanarak tüm gücüyle aşağı indirmeye çalışıyordu. Elleri verdiği çabadan dolayı titriyordu ve sonra kılıç nihayet ellerinden düşerek büyük bir şangırtıyla taştan alana kondu.

Bowyer Alistair'e baktı ve ilk kez olarak korktuğu yüzünden okundu.

"Şeytan kadın!" diye bağırdı.

Boywer döndü ve kalabalık onu kovalarken alandan koşarak çıktı. Atma bindi ve halkından onlarcasıyla hemen oradan ayrılıp dağdan aşağı indi.

"Kral benim! Beni kimse durduramaz!"

O ve adamları ayrılınca kalabalık Alistair'in etrafına toplandı, üzgün oldukları ve onun iyiliğinden başka bir şey istemedikleri belli oluyordu. Erec'in annesi, huşu içinde yanma gelip kolunu omzuna doladı. Orada dururken sökülen şafağa birlikte baktılar.

"Bir iç savaş çıkacak," dedi annesi.

Alistair ufka bakarken bunun doğru olduğunu hissetti. Bir şekilde işlerin Yukarı Adalar'da bir daha asla aynı olmayacağını duyumsuyordu.

Alistair gözlerini açtığında kılıç havada asılı duruyordu, Bowyer orada inleyip homurdanarak tüm gücüyle aşağı indirmeye çalışıyordu. Elleri verdiği çabadan dolayı titriyordu ve sonra kılıç nihayet ellerinden düşerek büyük bir şangırtıyla taştan alana kondu.

Bowyer Alistair'e baktı ve ilk kez olarak korktuğu yüzünden okundu.

"Şeytan kadın!" diye bağırdı.

Boywer döndü ve kalabalık onu kovalarken alandan koşarak çıktı. Atma bindi ve

halkından onlarcasıyla hemen oradan ayrılıp dağdan aşağı indi.

“Kral benim! Beni kimse durduramaz!”

O ve adamları ayrılınca kalabalık Alistair’in etrafına toplandı, üzgün oldukları ve onun iyiliğinden başka bir şey istemedikleri belli oluyordu. Erec’in annesi, huşu içinde yanma gelip kolunu omzuna doladı. Orada dururken sökülen şafağa birlikte baktılar.

“Bir iç savaş çıkacak,” dedi annesi.

Alistair ufka bakarken bunun doğru olduğunu hissetti. Bir şekilde işlerin Yukarı Adalar’da bir daha asla aynı olmayacağını duyumsuyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Thor küçük kayığın küreklerini çekerken yanında dostları Reece, Elden, O’Connor, Conven, Indra ve Matus vardı; bu tanıdık grupla, Lejyon kardeşleriyle yeniden birlikte olduğu ve Matus da onlara katıldığı için heyecanlıydı. Rüzgar dindiğinden kürekleri çekerken zarif bir ritim tutturmuşlardı, kayık sakince kıvrılan dalgalarda yavaşça salınıyordu. Kürek çekme Thor’a terapi gibi geliyordu. Kendini küreğin suyla buluştuğu bu monoton seste kaybediyor, öne ve arkaya gidiyor ve kürekleri çekerken kaslarının yandığını hissediyordu.

Thor kendini anılar arasında kaybolur halde buldu, Romulus ve ejderhalara karşı verdiği son savaşını hatırladı sonra kendini Mycoples ve RalibarT geride bıraktığı her şeyi düşünürken buldu. O kadar çok şey kaybetmiş gibi hissediyordu ki, onları hayal kırıklığına uğrattığı için kendinden hoşnut değildi. Thor, yokluğunda yok edilen Halkayı ve belki orada kalsaydı herkesi işgalden ve Halkayı yıkımdan kurtarabileceğini düşündü. Belki Guwayne’i de kurtarabilirdi. Daha fazlasını daha önce yapmış olmayı diledi, kaderin neden bu dolambaçlara ve sapmalara sebep olduğunu merak etti. Thor, suçluluk hissinin üstündeki ağırlığını hissetti.

Ayrıldıklarından bu yana ufka bakmaya ve Guwayne’den her hangi bir iz bulmak için çabalamaya devam ediyordu. Suları tarıyordu fakat ondan hiç bir iz bulamıyordu; çok fazla sayıda yanlış alarm verilmişti, zihni onu tekrar tekrar kandırıyordu. Nerede olabilirdi?

Thor elbette kendini suçladı. Eğer burada kalmış olsaydı belki bunların hiç biri yaşanmamış olacaktı fakat yine de Romulus'un tüm ejderha yuvasını durdurup durduramayacağını kim bilebilirdi? Ve eğer annesini aramaya çıkmamış olsaydı, tüm o ejderhalar ve İmparatorlukla savaşma gücünü belki de hiç elde edemeyecekti.

Saatlerce kürek çektiler, rüzgar yok gibiydi. Genel olarak kuzey yönünü takip ederek okyanus dalgaları arasında kah yukarı çıkıp kah aşağı iniyorlardı. Sis görünüp kayboluyor ve güneş bir bulutların arkasına saklanıyor bir çıkıyordu.

Nihayet diğerleri küreklerini bırakıp bir mola verdiler. Thor, alnındaki terleri silerek onlara katıldı.

"Nereye kürek çekiyoruz sahiden?" dedi O'Connor nihayet sessizliği bozup herkesin aklındaki soruyu dillendirerek. "Dürüst olmamız gerekirse aslında nereye gittiğimizi bilmiyoruz."

Kimse karşı çıkacak durumda olmadığı için ortama ağır bir sessizlik çöktü; Thor'da bazı düşüncelere sahipti ama bunları bastırmaya çalışıyordu. Bir yanı iyimserdi, eğer yeterince kürek çekerlerse Guwayne'in ortaya çıkacağını hissediyordu.

"Bir yöne doğru ilerlemeliyiz," diye karşılık verdi Rece. "Gwen, dalgaların onu kuzeye götürdüğünü söylemişti."

"Dalgalar her an yön değiştirmiş olabilir," diye cevapladı onu Elden.

Hepsi orada düşünceli düşünceli oturdu.

"Yani," diye ekledi Indra, "Kraliçe bizzat kuzeyi aramış ama onu bulamamış. Bildiğim kadarıyla o kadar kuzey noktada hiç bir ada veya kara yok."

"Kimse bunu gerçekten bilmiyor," dedi Matus. " Oralar henüz keşfedilmedi."

Thor söz aldı: "En azından tek bir yöne gidiyoruz," dedi. "En azından arıyoruz. Bu tarafa da gitsek diğer tarafa da gitsek en azından şu an bir yol kat ediyoruz."

"Fakat bu küçük kayıkla bu engin denizde çocuğu gözden kaçırabiliriz," dedi Indra.

“Daha iyi bir teklifin var mı?” diye sordu Matus.

Hepsi sessizliğe gömüldü, elbette kimsenin bir fikri yoktu. Thor herkesin inançlı olup olmadığını, içten içe Guwayne’i aramanın boşu boşuna çıktıkları bir görev olduğunu hissedip hissetmediklerini ve aslında buraya onunla dalga geçmek için gelip gelmediklerini merak etti.

“Bu gerçekten nafile bir görev olabilir,” dedi Thor, “fakat denemeye değmez anlamını taşımaz. Yine de hepinizi gemilerinizden alıkoyduğum için üzgünüm.”

Reece eliyle omzunu tuttu.

“Thorgrin, hepimiz senin ve oğlun için dünyanın sonuna kadar gideriz. Onu bulmak için hiç bir umut olmasa bile.

Diğerleri kafalarını salladı ve Thor gözlerinden bunun doğru olduğunu gördü. Onlar için kendisinin de aynısını yapacağını biliyordu.

Thor bir çalkantı sesi duydu, kayığın kenarından öne doğru eğilince kayığın hemen yanında daha önce hiç görmediği garip yaratıkların yüzdüğünü görünce şaşırdı. Bunlar parlak sarı

yaratıklardı, kurbağa gibilerdi ve suyun altında zıplıyor gibi görünüyorlardı. Bunlardan bir grup suyun altını aydınlatıyordu.

“Acıktım,” dedi Elden. “Belki bir tane yakalayabiliriz.”

Öne atıldı fakat Matus elini tutunca Elden ona baktı.

“Onlar zehirli,” dedi Matus. Yukarı Adalar’da da toplanırlar. Birine dokunmak anında ölüm getirir.”

Elden büyük saygı ve minnetle aşağı baktı ve yavaşça biraz da utanarak elini çekti.

Reece, sulara bakıp iç geçirirken Thor endişeli bir biçimde onu inceledi. Thor gözlerinin donuk ve keyifsiz olduğunu görebiliyordu, yokluğunda Reece’in acı çektiği ve onu bırakmadan önce bildiği hayat dolu insanla artık aynı kişi olmadığı anlaşılıyordu. Thor, Gwen’in ona Selese ile ilgili anlattığı hikayeyi hatırlayınca Reece için şefkat hissiyle doldu. Thor, zengin ve refah dolu

Halka’da neredeyse gerçekleştirecekleri çifte düğünü hatırladı ve ne kadar çok şeyin değişmiş olduğunu fark etti.

“Başına çok şey geldi,” dedi ona Thor.

“Senin de,” diye cevapladı Reece.

“Başın sağ olsun,” diye ekledi Thor. “Selese harika bir kadındı.”

Reece minnet duyarak kafasını salladı.

“Sen de birini kaybettin,” dedi Reece. “Fakat onu bulacağız, bu yapabileceğimiz son şey olsa bile.”

Mola veren Conven Thor’un yanına gelip oturdu ve Thor’u omzundan kavradı. Thor dönünce ConvenTn ona saygıyla baktığını gördü.

“Beni Halka’dayken kurtardın,” dedi Conven,” hapishanedeyken. Diğer herkes benden vazgeçmişti. Unutmadım. Sana borcum olduğunu söylediğimde bunda ciddiydim. Şimdi yanında olma sırası bende. Oğlunu ya bulurum ya da bu uğurda ölürüm.”

Thor Conven’ın kolunu tuttu ve gözlerindeki derin manayı gördü; acı çeken bir ifadeye sahipti ve ikizi için tuttuğu yas onu henüz terk etmemişti. Thor, üçünün yani kendisinin, Reece’in ve Conven’ın trajedi uçurumlarının kenarına kadar gelip gittiklerini, hepsinin de acıyla şekillendiğini ve Lejyon’da hayata başlayan o çocukların artık yerlerinde olmadığını fark etti. Artık daha yaşlanmışlar ve katılaşmışlardı. Sanki sırasıyla Lejyon üyeleri kendilerine göre sınanıyor ve acı çekerek kalıplarını buluyor gibilerdi. Thor, Elden, O’Connor veya Indra için geleceğin ne getireceğini sadece merak ediyordu ve can sıkıcı olmamasını umdu.

Sonra bir de onlara yeni katılan Matus vardı. Thor ona dönüp kafasını salladı.

“Bize katıldığın için sana minnettarım,” dedi.

Matus gelip onlara katıldı.

“Elimden bu geldi,” diye cevap verdi. “Her zaman Lejyon’a katılmak istemişimdir ama Yukarı Adalar’daki konumum nedeniyle ana karaya gitmeme

asla izin verilmedi. Her zaman kendimi ana karada ispat etme şansına sahip olmak

istemiştim, hepinizle beraber böyle bir yolculuğa çıkmak her zaman hayalini kurduğum bir şeydi."

"İşte şimdi hayaline kavuştun," dedi Thor. "Yolculuklarımızda her zaman yolumuza çıkan bir kaç şey olsa da korkarım şu an en büyük düşmanımız deniz ve açlık olacak."

Thor az olan katıklarını düşündü; bir kaç gün içinde tükeneceklerini ve bir ada bulmak zorunda olduklarını biliyordu. Ufku aradı ve eğer bulamazlarsa başlarına ne gelebileceğini düşünmemeye çalıştı.

Henüz düşüncesini bitiremeden Thor aniden yüzünde bir meltem hissetti. Başlangıçta nazik bir rüzgardı. Yüzüyle buluşunca bir sebepten dolayı annesini düşündü. Annesinin onunla birlikte olduğunu, onu kolladığını hissetti.
Esinti gittikçe arttı ve tepelerinde yalnız başına şişen kanvas sallanmaya başladı. Thor ve diğerleri minnet duyarak yelkene baktılar.

Hemencecik kaldırınca kayıkları yeniden hareket etmeye başladı.

"Rüzgar bizi doğuya sürüklüyor kuzeye değil," diye gözlemledi Reece. "Yelkenleri ayarlayın."

Thor aniden bileğinde bir titreme hissetti ve bakınca bilekliğinin parladığını gördü. Merkezindeki siyah elmas parıldıyordu. Birden bire sıcacık oldu ve rüzgarın onları doğru yöne götürdüğüne dair güçlü bir his edindi.

"Yelkenleri oldukları gibi bırakın!" diye emretti, diğerleri dönüp hayretler içinde ona bakakaldılar. "Rüzgar bizi tam gitmemiz gereken yere götürüyor."

Kayıt hızlanarak dalgaları dövmeye başladı ve Thor gözünü ufka dikti.

Dalgaları bir bir aşarken Thor nihayet bir şey, ufukta bir şeyin izini yakaladı. Bir şeyin kaba hatlarını gördü.

Başlangıçta bunun bir yanılsama olduğunu düşündü ancak v sonra gerçek olduğunu fark edince kalbi hızlanmaya başladı.

“Kara!” diye bağırdı O’Connor hepsi adına.

Thor’un hali hazırda bildiğini, rüzgar ve bilekliğinden dolayı hissettiğini doğrulamış oldu; Önlerinde kara görünmüştü ve Guwayne o yöndeydi.

*

Thor küçük kayığın önünde durup, ufak adaya tam hızla yaklaşırlarken merakla manzaraya bakıyordu.Uçsuz bucaksız denizin ortasında parlak beyaz kumlarla çevrili bir başına duran ve dalgalara kucak açan adanın çapı bir buçuk kilometre bile yoktu. Thor sık ormanına bakarak oğluna dair her hangi bir işaret aradı.

Onları yumuşak bir inişle kumun tam üstüne doğru taşıyan bir dalgayla adaya ulaştıklarında Thor ve diğerleri kayıktan indiler ve ufak araçlarını kıyıya sürükleyip sağlam bir şekilde oturttular.

Thor heyecanla bilekliğine baktı ancak parlaması birden sönmüştü, Guwayne’in burada olmadığını hissedince kalbi ağırlaştı.

“Guwayne’in kayığının burada olduğuna dair bir işaret bulamadım,” dedi O’Connor. “Tüm adayı denizden turladık

ama bir şeye, kayığa, kalıntısına, ize ya da her hangi bir şeye rastlamadık.”

Thor başını salladı ve yavaşça, “Oğlum burada değil,” dedi.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Reece.

“Biliyorum işte,” diye cevapladı Thor.

Hepsi orada durdu ve elleri belinde dururken önlerinde uzanan sık ormana bakarak hayal kırıklığı içinde iç çektiler.

“En azından buradayız,” dedi Matus. “Bir bakabiliriz.

Yiyeceğe ve içeceğe ihtiyacımız olduğu su götürmez.”

Hepsi adaya doğru ilerlediler. Beyaz kumlar kısa süre sonra yerini sık ormanlık alana bıraktı. Burada yürürken denizden gelen rüzgarın uğultusu ve ağaçların hışırtısı dışında hepsi çok garip bir şekilde sessizdi. Thor ağaçları incelemek

için durdu, uzun ve ince yapılarını, eğilmiş turuncu gövdeleri, geniş turuncu yaprakları ve tepedeki büyük, yuvarlak meyvelerinin rüzgarda sallandığını gördü.

“Sumeyveleri!” diye bağırdı Elden sevinçle.

Ağaçlardan birini alıp gittikçe artan bir şiddetle sarsarak sallanmasına sebep oldu ve nihayet biri yanındaki kuma küt diye inerek düştü.

Hepsi etrafında toplandı. Bir karpuz büyüklüğündedydi, kabuğu yeşil ve ince tüylüydü. Elden öne çıktı, hançerini çekip vurarak içinde bir delik açtı ve oyuğa git gide büyüttü. Sonunda içinden içilebilecek kadar açıldı.

Elden iki eliyle ağzına götürürken meyveden sızan berrak 175 / 301

suyu kana kana içti.

Nihayet bir rahatlamayla nefes verip bıraktı ve diğerlerine uzattı.

“Buradaki su saf ve tatlı,” dedi. “Lezzetli.”

Elden ele dolaştırdılar, herkes içti ve kısa süre sonra su bitti. Hepsi meyvelerle dolu olan diğer ağaçlara baktılar, tüm ada onlarla salınıyordu.”

“Gitmeden önce depolamamız lazım,” dedi Thor. “Kayığımızı doldurabiliriz.”

“Etli kısmını unutmayalım,” dedi Matus.

Öne gelip çömeldi ve hançerinin sapıyla meyveyi ortadan ikiye bölünce iç kısmındaki etli kısım açığa çıktı. Aşağı uzanarak hançerinin ucuyla bir parçayı kesti dudaklarına götürdü ve bir ısırık aldı. Keyif alarak çiğnedi.

Thor diğerleriyle birlikte bir parça aldı ve bu sulu tatlı meyveyi çiğnerken kendini daha iyi hissetti.

Hepsi döndü ve tek kelime etmeden dağılarak bir ağacı tutup salladılar. Bir ağaç inatçıydı, Thor en üstüne tırmanıp yumruğuyla meyveyi aşağı gönderdi.

Hepsi meyve toplamaya koyuldu ve kayığa doğru hep birlikte yürümek için döndüklerinde birden arkalarında bir hışırtı duydular. Hepsi yollarında durup

birbirlerine ve geriye; yeşil yapraklarla sıkı şekilde örülü alana merak ederek baktılar.

“Bir şey duydunuz mu?” diye sordu Matus.

Kimse bir şey söylemedi ama hepsi orada donakalıp izliyorlardı.

Hışırtı yeniden duyuldu.

Bir çalı salındı ve Thor ne olabileceğini merak etti; bu küçük adada her hangi bir hayvan sesi duymamış insan izine rastlamamıştı ve bu ufak adanın her hangi bir şeyin yaşamını sürdürmesine olanak vereceğini sanmıyordu. Sadece rüzgar mıydı?

Hışırtı yeniden geldi bu sefer Thor’un tüyleri diken diken oldu. Bir yanlışlık yoktu: Orada kesinlikle bir şeyler vardı.

Aynı anda yavaşça meyveleri bırakıp döndüler ve kılıçlarını çekip yapraklarla örülü olan alana bakmaya başladılar.

“Sanırım biri bizi izliyor,” dedi Elden.

“Öyleyse onu daha fazla bekletmeyelim,” dedi Conven ve hiç beklemeden, aniden ve umarsızca ormana atıldı. Bunu yapınca Thor kafasını salladı, ConvenTn her zaman olduğu gibi intihara meyilli olduğunu fark etti.

Conven’ın çığlığını takiben yüksek bir ses duyulunca hepsi koşmakta olan ConvenT takip ettiler.

Thor ve diğerleri küçük alana atıldılar ve bunu yapar yapmaz gördüğü karşısında şok olan Thor hemen durdu.

Kabusa gibi bir manzarayla karşı karşıyalardı. Thor’dan en az beş kat daha uzun, yaklaşık on beş metre uzunluğunda, tüylü ve kalın sekiz bacağa sahip korkunç derecede büyük devasa bir örümcek vardı. Thor bacaklarından birinin Conven’ı sararak onu kaldırıp incelediğini ve koca çenesini açarak ağzına doğru götürürken onu sıktığını görünce dehşete düştü.

O’Connor cesurca öne atıldı ve örümceğin devasa, mor renkli gözlerine üç ok fırlattı. Biri tam isabetti, yaratık çığlık atıp Conven’ı bırakınca Conven havada

uçtu ve yumuşak orman zeminine düştü.

Öfkelenen örümcek uzandı ve hamlesini yapamadan O'Connor'ı aldı; örümceğin keskin çenesinden aldığı derin yara yüzünden O'Connor çığlık attı ve dizlerinin üstüne düşerek sel gibi akan kolunu tuttu. Bunu yaparken, örümcek onu yemek için eğildi.

Bu sefer Elden öne atılıp baltasını kaldırdı ve Conven'ı yakalayamadan örümceğin sağ bacağının ucunu koparıp attı. Örümcek çığlık atarak yeşil renkli bir irin akıttı. Diğer bacaklarından biriyle döndü ve bacağını Elden'ın etrafına sardı. Onu kollarından sıkıca tutup ağzına götürmek için havaya kaldırırken Elden haykırıyordu.

Thor yanlarında diğerleriyle kılıcını havaya kaldırıp öne atıldı, uzanarak örümceği göğsünden bıçaklayınca hayvan çığlığı bastı. Yanında duran Indra hançerini fırlatarak örümceğin gözlerine sapladı ve Matus saldırıya geçerek örümceğin bacaklarından bir diğerini yardı. Örümcek Elden'ı bıraktı, düşmek üzere gibi durarak sallanmaya başladı.

Fakat olanları izlerken örümceğin Thor'u şok edecek bir şekilde yepyeni bir bacağı çıktı. Korkunç bir tıslama sesi çıkarırken ağzını kocaman açtı ve birden devasa bir ipek ağı ortaya çıkartıp üstlerine fırlatarak hepsini ağın içine aldı. Thor'un hissettiği en yapışkan şeydi bu, örümcek tekrar tekrar etraflarını bu ağla sararken Thor tamamen hapsolmuş bir biçimde kıpırdayamaz hale geldi.

Örümcek hepsini havaya kaldırıp salladı ve sanki önce hangisini yemeye karar veriyormuş gibi onları incelemeye başladı. Reece'te karar kılmış gibiydi. Öne eğildi, ağzını açarken onu yemeye hazırlandı.

Diğerleri gibi çaresiz olan Thorgrin iç gücüne seslendi.

Lütfen Tanrım. Beni bırakma. Burada, bu yerde olmaz. Arkadaşlarımın ölmesine izin verme.

Thor yavaşça içindeki ısının yükseldiğini ve Ruhbanlar Diyarf ndaki zamanlarını hatırlayınca iç gücünün geri geldiğini hissetti. Örümceğin gücünü, ağın en temel dokusunu hissetmeye başladı ve içinde antik ve yanlış anlamaya mahal vermeyen gücün büyüyerek tüm silahlardan, insandan veya tüm yaratıklardan daha kuvvetli olduğunu duyumsadı. Annesinin bilekliğinin bileğinde titrediğini hissedince gözlerini açıp baktı.

Ağ boyunca bilekliğindeki elmastan yayılan bir yanma ile delik açıldı. Genişleyince, Thor kolunun serbest kaldığını hissetti. Hemen sonra delik daha da büyük bir şekilde açılmaya başladı ve ağdan kurtulduğunu hissetti.

Thor döndü ve Reece'i yemeden hemen önce örümceğin ağzına atılarak kendini içine attı ve ellerini üst çenesine yerleştirip gittikçe daha yukarıya, ta ki örümcek tiz bir çığlık atıp Reece'i yere düşürene kadar itti.

Thor örümceğin çenesinden çekilir çekilmez, hayvan çenesini sıkı sıkı kapattı, Thor'u kıl payı kaçmıştı. Aynı hızla, Thor yukarı atıldı ve örümceğin sırtına zıplayarak kılıcını kaldırdı ve ensesine doğru soktu.

Örümceğin bacakları kıvrıldı ve yüz üstü çığlık atarak yere 179/301

düştü.

Lejyon kardeşleri kendilerini bir bir örümcek ağından kurtarırlarken Thor ağı hareket ettirip örümceği içine hapsederek ve hayvan hareketsiz, çaresiz ve öfkeden deliye dönmüş hale gelene kadar tekrar tekrar sardı. Thor uzanıp ağı tuttu ve insanüstü bir kuvvetle döndüre döndüre savurdu.

Örümcek ağaçların üstünden, havada ilerleyerek uçtu ve okyanus suyunun uzak bir noktasına su sıçratarak düştü. Tıslayıp debelenirken hepsi örümceğin yavaşça suyun altına doğru batmasını izlediler.

Çocuklar hayatta oldukları için ne kadar şanslı olduklarını fark ederek hepsi hayret dolu bakışlarla birbirlerine baktılar. Yönlerini tekrar kayığa doğru çevirince, Thor bu yerin ve hatta boş denizin bile güvenli olabileceğini bir daha asla var saymamaları gerektiğini fark etti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Bebeği Illepra'ya veren Gwen geminin güvertesinde Argon'un yanına çömelerek bileğine hafifçe dokundu. Bu yolcuğu çıktıklarından beri olduğu gibi vücudu gerçekten çok soğuktu ve hala onu bıraktığı zamanki haliyle uzanıyordu. Gwen'in kalbi Argon'u bu şekilde görünce kırılıyordu. Sırt üstü uzanırken son derece çelimsiz ve güçsüz görünüyor, gözleri sanki bir başka dünyada bir rüyayı yaşar gibi kapalı, göz kapaklarının ardında hareket ediyordu.

“Argon, orda mısınız?” diye sordu. “Bana gelin.”

Cevap vermedi, hareket bile etmedi. Gwen, Argon’un bir yanının hala onunla olduğunu fakat başka bir yanınmsa çok uzaklarda olduğunu hissediyordu. Ona gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. Hepsinin hayatta kalabilmesi için kendinden çok fazla şey vermişti ve Gwen bu nedenle suçluluk duyuyordu. Şimdi, her şeyden daha çok, ona sorularını sormayı ve hiç olmadığı kadar onun cevaplandırmasını istiyordu. Burada, en olmadık yönlere doğru, İmparatorluk’un tam kalbine yol alan sürgündeki bir ulusa liderlik eden bir Kraliçe’ydi. Gwen bunun çılgınca bir plan olup olmadığını; akıntılar onları hiç durmadan doğuya, Halka’dan, Yukarı Adalar’dan ve hepsinden önemlisi Guwayne ve Thor’dan uzaklaştırırken son yolculuklarına çıkıp çıkmadıklarını merak ediyordu.

Gwendolyn gözlerini kapayınca bir damla yaş hissetti. Thor ve Guwayne denizde bir yerde ondan çok uzakta birbirlerini arıyorlardı. Bildiği tek şey bu yolculuktan geri dönemeyecek olma ihtimallerinin olduğuydu. Kaderin Thorgrin’i neredeyse

bulduğu an yeniden ondan almasının nasıl bir zulüm olduğunu anlamaya çalışıyordu. Tek bir yerde birlikte olmak acaba kaderlerinde hiç olacak mıydı? Evlenebilecekler miydi? Birlikte bir düzen kurabilecekler miydi?

Gwen gözlerini açtı ve Argon’un ona cevap veremeyeceğini gördü. Yalnız başınaydı ve tüm halkı için gerçekten çok güçlü olması gerekiyordu.

Gwendolyn ayağa kalkıp güvertenin yanma yürüyerek denizin bu yanındaki yabancı yaratıklara bakarken tüm halkının küpeştenin kenarında durup bir şeyi izlediklerini gördü. Bakışlarını takip edip göğe bakınca şaşırarak gözlerini kırptı. Yukarıda belki doksan metre üstlerinde bulutlar yerine tıpkı altlarındaki gibi bir okyanus duruyordu. Önce bunun bir yansıma olduğunu düşündü fakat sonra bunun gökyüzünde ilerleyen bir okyanus olduğunu fark etti. İçinden bir balık ters yönde çıktı ve yeniden suya daldı.

Bu gördüğü en garip şeydi, böyle bir şeyin olabileceğini hayal bile edemezdi.

Gwen ufka bakınca gökkuşaklarım gördübir tane değildi, yüzlercesi vardı. Kavisli şekilleri yoktu fakat dairesel koni şekilde okyanustan doğruca göğe

uzanıyorlardı. Denizi aydınlatan her renkten koni görünüyordu.

Gwen garip bir ses duyunca yukarı baktı ve belki yirmi metre genişliğinde, büyük, gülünç bir kafası olan devasa bir kuşun yukarıda tiz çığlıklar atarak daireler çizdiğini gördü. Sonra onlarcasım gördü, dalışa geçip suyun içinden acayip parlayan, turuncu, kalamara benzer yaratıkları çıkarıyorlar sonra yutup uçmaya devam ediyorlardı.

Bu denizin derinliklerine doğru ilerledikçe daha da yabancı 182/301

oluyordu. Hava burada farklı kokuyor, rüzgar farklı hissediliyordu. Gwen'in hiç bilmediği ve hiç bilmemiş olmayı dilediği bir diyara doğru gittikçe ilerliyorlardı. Kendini evini, tanıdık gelen şeyleri özlerken buldu Gwen, geri dönmeyi ve her şeyin eskisi gibi olmasını istedi. Fakat geçmişin artık sonsuza kadar yok olduğunu fark etmeye kendini zorladı.

Gwen yeniden Guwayne'in suyun içinde bir yerlerde olduğunu hatırladı ve düşünceleri Thorgrin'e döndü. Ne kadar çok ilerlerlerse göğsünde hissettiği ağırlığın ve onu bir daha asla görememe olasılığının arttığını hissediyordu. Küpeşteye yaslanınca belinden bir tüylü kalem ve kâğıt çıkararak geniş ve pürüzsüz korkuluklara eğilerek yazmaya koyuldu:

Sevgili Thorgrin'im:

Sana olan aşkım ne soldu ne solabilir. Seni ifade edebileceğimden daha çok seviyorum, bizi oğlumuza tekrar kavuşturacağını biliyorum. Kalbimdeki yerini bilmeni isterim. Seni düşünüyor, seni hayal ediyorum; sen benim yanı başımdasın. Her zaman tek sevdiğim şendin ve seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim.

Sonsuza dek senin aşkın,

Gwendolyn.

Gwendolyn mektubu alıp sıkıca kıvırdı. Çantasına uzandı ve küçük bir şişeyi alıp mantarını çıkarttı, mektubu içine koydu ve yeniden mantarı yerleştirdi. Geriye uzanıp öne fırlatırken yanaklarından yaşlar süzüldü. Havada dönerek uçan şişe yumuşak bir ses çıkararak denize indi.

Sahibine ulaşması pek olası olmayan şişe dalgalar arasında yüzdü, Gwen'in bir

tarafı da şişenin batmasını diledi. Elbette

bunun Thor'a ulaşmasının imkanı olmadığını biliyordu ama yine bir şekilde sulara girdiğinde onun bunu hissettiğini düşünmek hoşuna gidiyordu.

Gwen küçük şişeye bakarken birden yukarıda diğer kuşların sesinden farklı olan bir çığlık duydu. Yukarı bakınca eski dostu Estopheles'in cam şişeye sıfırlanarak indiğini görünce içi ısındı. Sulara daldı ve şişeyi kapıp gagasına yerleştirerek sulara gömülmesine engel oldu. Çığlık atıp koca kanatlarını çırptı ve şişeyi gökte batı istikametinde taşımaya başladı.

Gwendolyn gidişini izlerken kalbi merak ve umutla doldu.

Estopheles diye düşündü. Thorgrin'i bul ve mesajımı ona götür.

Gwen bir kaç adım öteden, güvertenin diğer tarafından gelen garip bir ses duydu. Sandara'nın korkuluğun üzerine eğilerek çiçekleri ve yapraklarını sulara serpiştirirken garip bir dilde bir şarkı mırıldandığını gördü. Onu görünce bir şekilde Gwendolyn daha iyi hissetti. Onda bir şeyler vardı, Gwendolyn onun etrafındayken kendini huzurlu hissetmesine sebep olan bir şifacı doğasına sahipti.

Sandara döndü ve kocaman, anlamlı gözleriyle ona bakınca Gwendolyn çabucak göz yaşlarını sildi, utanmıştı.

Sandara gülümsedi ve ona doğru yürüyüp elini omzuna koydu. Bunu yapar yapmaz Gwendolyn içine bir sıcaklığın dolduğunu bir şekilde, her şeye rağmen tüm olanların yoluna gireceğini hissetti.

*

Sandara ellerini Kraliçe Gwendolyn'in omuzlarına koyup 184 /301

gözlerini kapattı ve yumuşak sesiyle şarkısına başladı. Ona şifa enerjisini göndermeye odaklandı, bu şekilde Gwendolyn'in yaralı ruhunu hissedebiliyordu. İçinde var olan tüm üzüntüleri, oğlu ve kocası Thorgrin'le bir arada olamadığı için hissettiği yıkımı rahatlıkla duyumsuyordu. Gelecekle ilgili duyduğu endişeleri hissediyorken bir başka şey daha duyumsadı. Ne olduğundan emin değildi. Sanki... verdiği bir karardan dolayı pişmanlık duyuyordu. Bir başka dünyada vermek zorunda olduğu bir kararda ve bu kararla

bir şeyi feda ediyordu. Gwen'in kocası ve oğlunun kaderleriyle ilgili hissettiği inanılmaz suçluluğu ve belirsizliği duyumsadı.

Sandara, Gwendolyn'e şifa vermeye odaklanmışken muazzam bir sıcaklığın avuçlarını terk ederek ona doğru aktığını hissetti. Gözlerini açtı ve açar açmaz Gwendolyn'in göz yaşlarını sildiğini ve ifadesinin hafiflediğini gördü. Şifanın işe yaradığını anladı; Gwen'in üzüntüsünü almıştı. Onu yakan avuçlarını salladı.

"Senin yanında kendimi daha iyi hissediyorum," dedi Gwen. "Bu yeteneğin nereden geliyor?"

Sandara gülümsedi.

"Ben sıradan bir şifacıyım leydim."

Gwendolyn kafasını salladı ve Sandara'nın omzuna elini koydu.

"Hayır," diye cevap verdi. "Bundan çok daha fazlasısın. Sende bir yetenek var."

Sandara gülümsedi ve gözlerini kaçırdı.

"Halkım," dedi Sandara, "farklı geleneklere ve farklı şifa 185 / 301

yöntemlerine sahiptir. Ben şifacıların çok geriye dayanan soyundan geliyorum. Halkım onlara Seer'ler der."

"Daha öncesinde suya bıraktığın çiçekler," dedi Gwendolyn. "Onlar neydi?"

"Kocanız ve oğlunuz için ettiğim dualardı," dedi Sandara. "Bu halkım arasındaki kadim bir gelenektir. Çiçeklerin tıpkı oğlunuz ve kocanızın size taşınacağı gibi dalgalarla birlikte taşınmasına dua ettim."

Sandara, Gwen'in yüzünden onun ne kadar etkilendiğini görebiliyordu.

"Halkınla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi Gwendolyn. "Nasıl insanlar?"

Sandara dönüp denize bakarken iç geçirdi.

"Halkım çok gururlu insanlardır. Hayatları boyunca köle olarak yaşadıklarını düşünürsek bu bir çeşit çelişkidir. Fakat kralların gururunu barındırırlar ve her gün bu çelişkiyle yaşarlar."

“Bazen boyunduruk altına alınanlar en büyük gururu gösterirler,” diye cevap verdi Gwen.

“Doğru söylüyorsunuz, leydim,” dedi Sandara. “Bir insanın köle olması onun güçsüz olduğu anlamına gelmez sadece sayıca az kaldıkları anlamını taşır. Fakat sayılar değişir ve bir gün halkım yeniden ayağa kalkacak.”

“Halkın bizi koruyacak mı?” diye sordu Gwen endişeli sesiyle.

Sandara aynı şeyi merak ederek iç geçirdi.

186 / 301

“Halkım misafirperverlik kurallarını çok ciddiye alır,” dedi. “Fakat İmparatorluk zalim ve barbardır. Eğer halkım size ev sahipliği yaparken yakalanırsa bu onlar ve ailelerine ölümün geleceği anlamını taşır.”

Gwendolyn’in yüzünden bir endişe dalgası geçti.

“Belki de İmparatorlukla başka bir yere gitmeliyiz?”

Sandara kafasını salladı.

“Gidecek başka yer yok,” dedi. “İmparatorluğun bu tarafında yok. İmparatorlukta, isyanlara konu olan başka yerler var fakat oralara ulaşmak daha uzun ve daha zorlu bir yolculuk anlamına gelir ve diğer yerlerde kölelerin durumu bizimkinden bin beter.”

Gwen anlayarak baktı ve kafasını salladı.

“Teşekkür ederim,” dedi. “Ne olursa olsun teşekkürler. Bize yardım ettin ve bir yön verdin. İşe yaramama ihtimali olsa bile.”

Sandara gülümsedi gözleri yaşardı; en başından beri onu kabul eden ve ona her zaman nazik davranan Gwendolyn’e minnettardı.

“Bir gün kız kardeşler olabiliriz,” diye ekledi Gwen gülümseyerek.

Sandara, Kendrick’in evlilikle ilgili söylediklerini hatırlayarak kızardı.

‘Elimden geleni yapacağım leydim,” dedi Sandara, “halkımı 187 / 301

ikna edeceğim. Benim sadakatim sizinle, her ne olursa olsun.”

Gwendolyn’in danışmanları yaklaştılar, diğer konulara odaklanmasına ihtiyaçları olduğu için onu oradan çektiler ve Sandara kısa süre sonra kendini denize bakarken bir başına buldu. Korkuluklara eğilerek önünde uzanan geleceğin ona ne getireceğini merak etti. Tüm zamanlardan sonra evine dönmek garipti. Halkı onu nasıl karşılayacaktı? Tabii ki onu görecekleri için mutlu olacaklardı fakat kolunda Kendrick’le, beyaz tenli bu adamla giriş yapınca insanlar nasıl tepki verecekti? Çok fazla ön yargılı olduklarını biliyordu. Daha da önemlisi bu gemilerle ülkesine varmasına ne diyeceklerdi? Onları geri mi çevireceklerdi?

Sandara orada durup bunları düşünürken yanında birinin varlığını hissetti. Dönünce Kendrick’in ona gülümseyerek yaklaştığını ve bir kolunu beline sardığını gördü. Onu kucaklarken hemen ona teslim oldu, her zamanki gibi onun kollarında son derece rahat hissediyordu.

“Nihayet her şeye rağmen bir aradayız,” dedi.

Sandara gülümsedi.

“Halka’da geçen tüm o zamanlardan sonra,” dedi, “İmparatorluğa bensiz dönmeyi planlıyordun. Fakat işte buradayız ve birlikte dönüyoruz. Sürgün edilmeseydik bensiz dönebileceğinden şüphe ediyorum gerçi.”

Sanrada kafasını salladı.

“Gerçekten sensiz dönecektim,” dedi. “Seni sevmediğimden değil fakat halkımın bana ihtiyacı olduğundan.”

Kendrick kafasını salladı.

“Öyleyse en azından/’ dedi, “büyük savaşın bana verdiği tek iyi şey için minnettar olmalıyım gibi hissediyorum.”

Sandara yüzünü inceledi, o kadar asil, o kadar yakışıklıydı ki; onun için duyduğu aşkı yüzünde görüyordu. Sandara’nın yüzü bir an endişeyle kaplandı.

“Kendrick seni kalpten seviyorum,” dedi. “Aşkımızın her türlü engeli aşacağına inanmak istiyorum, özellikle de vatanıma birlikte döndüğümüz şu anda.”

Sustu, bu sefer Kendrick onun yüzünü incelerken yüzünden aklının karıştığı okunuyordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

Sandara bunu nasıl ifade edeceğini bilemediğinden duraksadı.

“Halkım,” diye açıkladı, “kendi ırklarından başka bir ırktan olanla evlenmezler. Bizimki bir ilk olacak. Evliliği düşündüğünü varsayarsak tabii.”

Kendrick ona uzanıp elini tuttu ve gözlerinin içine baktı.

“Sana birçok kez evlilik teklif ettimve şimdi bunu her zamankinden çok daha fazla istiyorum.”

Sandara belki de ilk kez bunun bir rüya olmadığını ve aslında belki de cidden gerçek olabileceğini fark ederek ona gülümsedi.

“Demek istediğim,” dedi, “halkım sana karşı nasıl bir tepki verecek bundan emin değilim.”

Kendrick dikkatle ona baktı.

“Seni diğer insanların isteklerine boyun eğen biri olarak görmüyorum,” dedi.

Sandara utanarak kızardı.

“Kendi başıma hareket edebilirim,” diye cevapladı. “Kimseye boyun eğmem ancak halkımın birbirlerine duyduğu bağ kuvvetlidir. Büyüklerin onay vermemeleri kolaylıkla hazmedilmez. Ailem içinde dışlanmış biri olmak istemiyorum.”

Kendrick dönüp denize bakarken yüzüne gölge düştü.

“Ben senin için bunu göze alırdım,” dedi.

“Senin halkın benimkilerden daha açık fikirli,” diye karşılık verdi. “Bunun nasıl olduğunu bilmiyorsun. Halka’nın insanları dünyanın her hangi bir yerindeki başka ırktan insanlarla evlenebilir.”

“Fakat eğer evlenmiyor olsalardı,” dedi Kendrick, “Onların tasdikleri sevdiğim

insanla birlikte olmak için beni durduramazdı.”

Sandara kızmıştı, ona döndü.

“Bunu söyleyemezsin,” dedi, “çünkü bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun.”

Kendrick iç geçirdi.

“Seçim senin leydim,” dedi. “Birlikte olmak istemediğin biriyle birlikte olmanı senden isteyemem.”

190/301

Sandara kalbinin kırıldığını hissetti. Ellerine uzandı ve onları dudaklarına götürüp öptü.

“Kendrik beni anlamıyorsun. Seninle birlikte olmak istediğimi anlatmaya çalışıyorum. Halkımın bizi ayırmaya çalışmasını istemiyorum. Fakat güçlü durmana ve kuvvetine ihtiyacım olacak.”

Kafasını sallayıp kararlı bir şekilde ona baktı.

“Seninle olmak için alevlerin ortasına giderim,” dedi. “Halkının onay vermemesi beni senden uzaklaştıramaz.”

Sandara rahatlamış hissetti, sanki göğsünden büyük bir yük kalkmıştı. Onu öpmek için eğildi fakat göz ucuyla onu durduran bir şey gördü. Dikkatle baktı, okyanusu gözlerini dört açarak izledi ve panik hissiyle dolarken kalbi daha da ağırlaştı. Altlarındaki deniz sularının renk değiştirdiğini giderek daha açık bir renge büründüğünü gördü.

Kendrick bakışını takip etti.

İfadesini görünce, “Ne oldu?” diye sordu.

“Arkanı dön!” diye bağırdı omuzlarını tutarak. “Sakın suya bakma!”

Sandara Kendrick’in şaşkın bakışlarına cevap vermeyi beklemedi bunun yerine döndü ve Kraliçe’nin hizmetlilerinden birine bağırdı: “Çanları çalın! Herkesi uyarın! Kimse ne olursa olsun aşağı bakmasın! HADİ!” Gemiciyi itti ve adam

tökezleyerek gemi boyunca diğerlerine bağırdı ve çanları çalmak için direğe tırmanmaya başladı.

“Sana neler oluyor?” diye sordu Kendrick.

Fakat Sandara diğerlerine bakmakla meşguldü ve etrafına bakınca birçok insanın tüm gemilerden korkuluklara giderek aşağıya eğilip açık renkli sulara baktıklarını gördü. Onları kurtarmak için çaresizce geminin yanma gidip arkalarından tuttu ve sulara bakamadan çekti.

Kendrick ne yaptığını görüne ona katıldı ve birlikte birçoğunu kurtarmayı başardılar.

Fakat hepsine yetişemediler, yetişemedikleri ve onları dinlemeyen diğerleri için çok geçti. Sandara denize bakan insanların arka arkaya taşa dönüştüklerini dehşetle izledi.

Korkuluğun üstünden birbirleri ardında düşerlerken havayı taşların suya inerken çıkardıkları sıçrama sesi dolduruyordu, hepsi birer birer ölüm denizine diklemesine düşüyorlardı.

“Sana neler oluyor?” diye sordu Kendrick.

Fakat Sandara diğerlerine bakmakla meşguldü ve etrafına bakınca birçok insanın tüm gemilerden korkuluklara giderek aşağıya eğilip açık renkli sulara baktıklarını gördü. Onları kurtarmak için çaresizce geminin yanma gidip arkalarından tuttu ve sulara bakamadan çekti.

Kendrick ne yaptığını görüne ona katıldı ve birlikte birçoğunu kurtarmayı başardılar.

Fakat hepsine yetişemediler, yetişemedikleri ve onları dinlemeyen diğerleri için çok geçti. Sandara denize bakan insanların arka arkaya taşa dönüştüklerini dehşetle izledi.

Korkuluğun üstünden birbirleri ardında düşerlerken havayı taşların suya inerken çıkardıkları sıçrama sesi dolduruyordu, hepsi birer birer ölüm denizine diklemesine düşüyorlardı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Volusia mermer tahtta sabırsız ve aceleci bir halde oturuyor, önünde zincirleriyle duran iki sıradan suçluya bakıyordu. Onların arkasında, aşağılarında stadyuma doluşmuş yüz binlerce vatandaşı, Razif arenaya çıkarılınca hep bir ağızdan bağırıyor, tezahürat ediyorlardı. Bu büyük anı kaçırmak istemeyen Volusia, bu ayaktakımının omuzlarının üstünden ileriye doğru baktı ve neredeyse bir fil boyunda, üç boynuzlu, geniş kare suratı ve çenesi olan, en az yüz kılıç kalınlığındaki derisiyle kızıl saçlı bu yaratığın arenaya doğru deliler gibi atıldığını gördü. Çamurlu zeminde bitmek bilmeyen öfkesiyle kurban arayarak dairesel saldırıya geçtiğinde zemin zangır zangır titriyordu.

Kalabalık biraz sonra tanık olmayı bekledikleri kan zevkine varmak için tezahürat yaptı.

Volusia'nın soğuk siyah gözleri önlerinde duran iki adamda durdu. Kayıtsız bir biçimde onları incelerken, bu iki orta yaşlı adamın kendisini gördüğünde yüzlerinde beliren bir yumuşama ifadesini izledi, gözlerinde yepyeni bir umut dalgasıyla beraber bir şey daha vardı: şehvet. Volusia'nın erkekler üzerinde her zaman böyle bir etkisi olurdu. Henüz on yedi yaşında bile olmayan Volusia, verdiği etkiye tanıklık edecek kadar çok yaşamıştı. Tanıdığı her adam ve kadın muhteşemliğini kabul ederdi aslında bunun tasdikine de hiç ihtiyaç duymamıştı; aynaya baktığında ki bunu sıklıkla yapardı, kendi de aynını görürdü. Kara gözleri, beline gelen kuzgun karası saçları, mükemmel kıvrımlı hatları, kaymak gibi beyaz teniyle ırkındaki herkesten daha farklıydı.

Aslında Volusia, her bakımdan onlardan farklıydı; tıpkı annesi gibi o bu İmparatorluk şehrindeki İmparatorluk ırkının

liderliğine her şeye rağmen yükselmeyi başarmış bir insandı. Bu şehir İmparatorluğun başkenti değildi ama en azında İmparatorluk'un Kuzay Bölgesi'nin başkentiydi ve Romulus olmasaydı kimse yolunda duramazdı. İşin özünde Volusia kendisini Romulus değil, İmparatorluk'un tartışılmaz lideri olarak görüyor ve yakında bir zamanda bunu ispatlamayı planlıyordu. Güney ve Kuzey arasında her zaman bir rekabet, zor bir ortaklık vardı ve yakın zamana kadar Volusia, Romulus'un tüm güce sahip olduğunu sanmasına izin veriyordu. Kendisinin zayıf olarak algılanması onun avantajınaydı.

Elbette zayıf olmaktan fersah fersah uzaktı ve bunu şehrindeki herkes çok iyi biliyordu.

Volusia, ağzı açık ona bakan iki adama baktı, ona sanki bir seks nesnesiymiş gibi bakarken ne kadar aptal olduklarını görünce kafasını salladı. Onun ününden haberdar olmadıkları aşikardı. Volusia, tüm Kuzey İmparatorluk'un İmparatoriçesi olmayı sadece güzel görüntüsüyle başarmış değildi, merhametsizliğiyle bunu elde etmişti. Aslına bakılırsa, tüm adamlardan, tüm generallerden, yüzyıllardır Lordlar Kamarası'nda hizmet etmiş tüm büyük asillerden hatta çıplak elleriyle boğduğu annesinden bile çok daha fazla gaddardı.

Volusia'nın bu gaddarlığı annesinin onu geneleve sattığı güne dayanıyordu. Sayabileceğinden bile fazla zenginliğe sahip olan annesi, Volusia'yı sırf eğlencesine cehennem gibi bir hayatın tam ortasına atmaya karar verdiğinde henüz on iki yaşındaydı. Volusia küçük, ekşi kokan odaya geçirilip de ilk müşterisi içeriye alınınca şok olmuştu. Fakat ellili yaşlarında, şişman ve yağ tulumu olan müşterisi uysal bir kız yerine karşılaştığı kişinin amansız bir katil olduğunu görünce iki katı şok yaşamıştı. Volusia ilk cinayetini burada işlediğinde kendine bile şaşmıştı; boynuna bir kordon geçirerek tüm

gücüyle onu boğarak afallatmıştı. Hiç durmadan karşı koymaya çalışsa da ona izin vermemişti.

Volusia'yı en çok şaşırtan cesareti veya merhametsizliği değil ancak hiç tereddüt etmemesi ve öldürmekten ne büyük keyif aldığı olmuştu. Çok küçük bir yaşta öldürme yeteneğinin olduğunu, bundan büyük bir keyif aldığını ve başkalarının ona vermeye niyetlendikleri acıyı yine onlara yöneltmeyi ne kadar sevdiğini öğrenmiş oldu.

Volusia, genelevden bir katil olarak çıkmış ve Volusia yönetimindeki gücüne sahip olup nihayet annesinin hayatını kendi elleriyle alarak tahta geçene kadar önüne çıkan herkesi öldürmüştü. İşine geldiğinde adamlarla da birlikte olmuştu ancak işi bittiğinde onları hep öldürmüştü. Onunla bir şekilde irtibat kurmuş her kim varsa ondan her hangi bir iz kalması hoşuna gitmiyordu, kendini bir tanrıça olarak görüyor ve kimsenin onunla etkileşimde bulunamayacak kadar üstün olduğunu düşünüyordu.

Şimdi, henüz on yedi yaşında bile değilken Volusia, büyük şehrindeki gücünü

ispat etmiş ve annesinin tahtında gücünü o denli bir araya getirmişti ki tüm şehir önünde toplanmıştı. Volusia özel olduğunu biliyordu. Diğer İmparatorluk eyaletlerinin diğer hükümdarları güç amaçları doğrultusunda gaddarlığı kullanıyorlardı ancak Volusia bundan tamamen keyif alıyordu. Daha da ileri gitmeyi, daha uçlarda gezinmeyi, önüne çıkan her hangi birine her hangi birinden çok daha fazlasını yapmayı istiyordu. Bu şehre kendi isminin verilmesini son derece ironik buluyordu, sanki burayı yönetmek kaderinde vardı. Bunun alın yazısı olduğunu düşünüyordu.

“İmparatoriçem,” diye dikkatle duyuldu bir kraliyet muhafızı, “bu iki mahkûm, Volusia sokaklarında isminize kara leke

sürerken yakalandıkları için huzurunuza getirildiler.”

Volusia onları baştan aşağı süzdü. Aptal adamlardı, kabalardı, yırtık pırtık kıyafetleriyle zincirlenmiş bıyık altından ona bakarak gülümsüyorlardı. İçlerinden biri muhafızın duyurusu sırasında ona bakıyor diğer ise gergin ve pişman görünüyordu.

“Kendinizi nasıl savunacaksınız?” diye sordu, sesi karanlık ve derindi neredeyse bir erkeğin sesi gibiydi.

“Leydim, ben öyle bir şey demedim,” dedi titreyen tutsak. “Yanlış duymuşlar.”

“Ya sen?” diye sordu diğerine dönerek.

Çenesini kaldırdı ve meydan okuyarak ona baktı.

“İsminizi kirlettim,” diye kabul etti, “siz de bunu hak ettiniz. Hala küçük bir kızsınız ama sadist ününüz aldı başını yürüyor. Bu tahtta oturmayı hak etmiyorsunuz.”

Sırf bir seks nesnesiymiş gibi onu baştan aşağı süzerken Volusia ayağa göğsünü gererek kalktı; mükemmel hatlarıyla dik duruşu görülmeye değerdi. Mahkûm ona bakmayı sürdürürken gözleri parladı, bu adamlar onu hasta ediyordu. Tüm adamlar onu hasta ediyordu.

Volusia öne doğru yavaşça adımlarını atarak onlara baktı ve nihayet ona pis pis

bakan mahkûma yaklaştı. Ona geldi, küçük bir metal kancayı çıkararak hızlı, tek bir hareketle yukarıya doğru çenesinin altına, ağzı boyunca tıpkı bir balık gibi geçirdi.

Çığlık atarak dizlerinin üstüne düşerken boğazından kan 197/301

fışkırıyordu. Volusia çengeli daha çok ve sıkı çekerek adamın debelenmesinden zevk alıyordu, nihayet yere çöktü, ölmüştü.

Volusia şimdi tam manasıyla titreyen adama dönüp ona yaklaştı, sabahından muazzam derecede zevk alıyordu.

Mahkûm titreyerek dizlerinin üstüne çöktü.

“Lütfen leydim,” diye yalvardı. “Lütfen beni öldürmeyin.”

“Onu neden öldürdüğümü biliyor musun?” diye sordu.

“Hayır, leydim,” dedi gözyaşları arasında.

“Çünkü doğruyu söyledi,” dedi alaycı bir şekilde. “Ona, dürüst olduğu için merhametli bir ölüm sundum. Fakat sende dürüstlük bile yok bu nedenle ölümünde merhametten eser olmayacak.”

“Hayır, leydim! HAYIR!” diye çığlık attı.

“Onu kaldırın,” diye emretti Volusia adamlarına.

Muhafızlar öne koşup adamı tuttular ve titrerken onu kaldırıp tam önünde ayağa diktiler.

“Onu arkadan destekleyin,” diye emretti.

Emrini yerine getirerek, mermer terasın kenarına doğru yasladılar. Tırabzan ya da aşağıdaki arenaya düşeceği yerle mermer kenar arasında hiç bir şey yoktu; adam omuzlarının üstünden dehşetle aşağı baktı.

Aşağıda Razif in öfkeli çığlıkları duyuluyor yarışmacıların gelmesini bekleyen kalabalık kendinden geçiyordu.

“Seni yaşamını bağışlayacak kadar değerli görmüyorum,” diye duyurdu Volusia. “Fakat eğlencem olman için yeterli olduğunu düşünüyorum.”

Volusia öne iki adım atıp ayağını kaldırdı ve göğsünden ittirerek gümüş botlarıyla balkondan sırt üstü düşmesini sağladı.

Adam havada uçarken çığlık atıyor, geriye doğru düşerken eğimli duvarlardan sekiyordu ve nihayet çamurlu arenaya sekerek düştü.

Kalabalık vahşice tezahüratta bulundu ve Razif gözlerini adama dikmiş bakarken Volusia öne gelip aşağı baktı. Adam kan revan içindeydi fakat hala hayattaydı, ayaklarının üstünde sendeleyerek koşmaya çalıştı fakat yaratığın öfkesi ona saldırıya geçerken çok büyüktü. Kalabalık onu kışkırtacak şekilde tezahür ederken bir an sonra sırtındaki boynuzlarla mahkûmu deldi.

Razif adamı kafasının üstünde yukarıya zafer edasıyla kaldırınca kalabalık mest oldu. Arena etrafında zaferini geniş bir turla zafer geçişini yaptı.

Kalabalık çılgına döndü ve Volusia orada durup bu sahneyi izliyor, hepsini hazmediyordu ve adamın acısıyla kendinden geçiyordu. Tanımlayamadığı bambaşka bir keyfi tadıyordu.

Aşağıda borular öttü, kapılar açıldı ve onlarca zincire vurulmuş köle arenaya bırakıldı. Kalabalık, Razif her bir kölenin üstüne gidip sırayla hepsini parçalarına ayırırken kükrüyordu.

Uzaktan, limandan bir boru sesi duyulunca Volusia ufka baktı, 199 / 301

şimdiden aşağıda olan olaylardan sıkılmıştı bile. İnsanların paramparça edildiğini her gün zaten görüyordu ve işkencenin daha ilginç bir haline açlık duyuyordu. Biraz önce duyduğu boru eşsizdi, rütbeli birinin gelişini duyuruyordu ve Volusia uzakta, denizdeki ufka bakınca İmparatorluk’un üç gemisinin yaklaştığını gördü, Romulus’un ordusunun bayrağı hemen göze çarpıyordu.

“Yüce Romulus geri dönmüş gibi görünüyor,” dedi danışmanlarından biri yanma gelip uzağa gözlerini dikerek.

“Buradan ayrılırken donanması ufku dolduruyordu,” dedi diğer bir danışman. “Fakat şimdi sadece üç gemiyle dönmüş. Neden buraya, bize geldi? Neden

Güney’e gitmedi?”

Volusia elleri belinde dikkatle izledi, onları inceleyere hepsini anlamaya çalıştı. Diğerlerinden çok daha önce durumu anlama yeteneğine sahipti ve bir kez daha bunu becermişti, orada olanların ne olduğunu hemen anlamıştı.

“Romulus’u buraya, bize, İmparatorluk’un bu bölümüne yalnızca bir tek şey döndürebilir. Utanç,” dedi. “Donanması yok edildiği için buraya geliyor. Donanması olmadan başkente dönemez, bu bir zayıflık göstergesi olur. İmparatorluk’un merkezine dönmeden önce gemilerine ikmal yapmak için buraya geldi.”

Volusia kocaman güldü.

“İmparatorluk’un bu tarafının kendi tarafından daha zayıf olduğunu düşünüyor ve bu onun sonunu getirecek.”

Volusia gemilerin yaklaşmasını izlerken kısa süre sonra Romulus’un limanına varacağını biliyordu, damarlarındaki kan heyecanla akmaya başladı. Bu hayatı boyunca beklediği

andı: düşmanı avuçlarının içine geliyordu. Hiç bir fikri yoktu. Onu küçümsemişti, geri kalan herkes gibi.

Volusia gülümsemesine engel olamıyordu, kader gerçekten de ona gülümsüyordu. Hepsinden daha büyük olması gerektiğini her zaman biliyordu ve kaderler artık bunun doğru olduğunu kanıtlıyordu. Onu öldürecekti ve kısa süre sonra her şey onun olacaktı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Darius, yerden üç metre uzaklıkta sallanıp bambu direkten aşağı sarkarken vücudundaki her kasın yandığını hissediyordu. Vücudundaki her kas ona direği bırakması, yere çarpması ve tatlı rahatlığa teslim olması için yalvarıyordu fakat kendine izin veremezdi. Sınavı geçmeye gerçekten kararlıydı.

İnleyerek etrafına bakan Darius onlarca silah arkadaşının tutunmanın acısına dayanamayarak direklerinden çamura düştüklerini gördü. Hepsini geçmeye

kararlıydı. Bu, yani düşmeden önce hangi çocuğun en fazla dayanacağını görmek eğitimlerinin ritüellerinden biriydi, diğerlerinin gözlerinde saygı kazanma yollarından biriydi. Asılı kalan sadece dört çocuk kalmıştı, içlerinden en genci ve en ufak tefeği olarak sertliğini ispat etmesi gerekliydi bu nedenle onlardan daha uzun süre beklemeye kararlıydı.

Darius'un kulaklarını diğerlerinin tezahüratları dolduruyordu, asılı kalmaları veya bırakmaları için onları cesaretlendiriyorlardı. Yanı başındaki başka bir çocuk kaydı ve çamura düştüğünü duydu Darius. Bir tezahürat daha koptu.

Şimdi üçü kalmıştı geriye, Darius'un avuçları bambudan sarkarken, dallar bel verirken yanıyordu, omuzları yuvalarından çıkacaklarmış gibi hissettiriyordu. Aşağıda onu izleyen eğitmenlerin tasdik etmeyen bakışları vardı ve onları haksız çıkarmaya kararlıydı. Onun düşmesini beklediklerini biliyordu ayrıca ruhun boyla ve boyutla hiç alakası olmadığını da biliyordu.

Bir çocuk daha düşünce bir başka tezahürat dalgası yükseldi artık geriye Darius ve bir çocuk daha kalmıştı. Darius bakınca

kim olduğunu gördü DesmondKendinden iki kat daha uzun ve daha iri olan bu çocuk, diğerleri arasında en fazla saygı görendi. Gün içerisinde kölelerdi ancak akşam olunca kendilerini savaşçı gibi hissediyorlar, birlikte antrenman yapıyorlardı. Bir hiyerarşiye, keskin bir onur ve saygınlık kuralına sahiplerdi. İmparatorluksan saygı göremiyorlardı fakat birbirlerine bunu gösteriyorlardı. Bu çocuklar sadece saygı için yaşayıp ölürlerdi. İmparatorluğa karşı savaşamıyor olsalar bile antrenman yapıp birbirleriyle yarışabilirlerdi.

Darius'un elleri ve bacakları tarif edilemez bir acıyla ağrırken gözlerini kapadı ve dayanmak için kendini zorladı.

Desmond'ın daha ne kadarına ve ne kadar süre katlanabileceğini, düşmesine ne kadar süre kaldığını merak etti. Bu yarışma Darius için ifade edebileceğinden daha çok önemliydi ve gizli güçlerini kullanmak için içinde bir refleks oluşuyordu.

Fakat Darius bu düşünceyi zihninden silerek sihir kullanmamak ve haksız bir üstünlük sağlamamak için kendini zorladı, diğerlerini sadece gücüyle ve iradesiyle yenmek istiyordu.

Terli avuçları bambudan her seferinde bir santim kayarken aşağıya inmeye

başlamıştı. Kulakları aşağıdaki çocukların bağırış ve çağırışlarıyla dolarken etrafında yıldızlar görmeye başlamıştı. Bu sesler kilometrelerce öteden geliyor gibiydi. Dayanmayı her şeyden çok istiyordu fakat kayıyordu ve sadece kısa süre sonra sadece parmak uçlarıyla tutunuyordu.

Darius gözlerini kapayarak inledi, bayılmak üzere olduğunu hissediyordu. Sadece bir saniye sonra pes etmek zorunda kalacağını biliyordu.

Bunu yapmadan hemen önce Darius ani bir kayma sesi ve 203 / 301

ardından bir bedenin havada uçarak çamura saplandığını ve bir tezahüratın daha yankılandığını duydu. Gözlerini açınca Desmond'ın bitkinlikten çökerek yere düşmüş olduğunu gördü. Çocuklar tezahürat ettiler, Darius bir şekilde bir kaç saniye daha dayanma gücünü kendinden bularak zaferini ilan etmişti. Sadece kazanmak istemiyordu, kesin ve net bir zafer istiyordu, diğerlerine onun en güçlü çocuk olduğunu ispatlama derdindeydi.

Nihayet kendini bıraktı, havada uçtu ve çamura doğru düşerken omuzları artık pes etmişti.

Darius yanma yuvarlandı, omuzları alev alev yanıyordu, bitkinliğini üzerinden henüz atamamışken çocuklar tebrik için zıplayarak üstüne atlayıp, tezahürat ederek onu havaya diktiler. Çamurla kaplı halde olan Darius nefes almaya çalışırken kalabalık yolu açtı ve, gerçek bir savaşçı olan, bir ağaç gövdesi boyutlarında, üstünde gömleği olmayan, baklavalı kaslara sahip komutanları Zirk öne geldi.

Zirk ifadesiz bir şekilde ona bakınca kalabalık sustu.

"Bir dahakine kazandığında," dedi Zirk derin ses tonuyla, "daha fazla dayan. Sadece kazanmak yetmez: rakiplerini ezip geçmelisin."

Zirk döndü ve yürüdü, Darius gidişini izlerken, her hangi bir övgü almadığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Fakat yine de bunun eğitmenlerinin tarzı olduğunu biliyordu. Onlara gösterilen her hangi bir ilgi veya kelime onay anlamına gelirdi.

"Bir eş seçin!" diye kükredi Zirk, diğerlerine bakarak. "Güreş zamanı!"

"Fakat omuzlarımız hala acıyor!" diye karşı çıktı çocuklar. Zirk onlara döndü.

“İşte bu yüzden şimdi güreşmelisiniz. Savaş alanında rakibinizin nefes almanız için size zaman vereceğini mi düşünüyorsunuz? En güçsüz halinizle savaşmayı ve o anda en iyi şekilde dövüşmeniz gerektiğini öğrenmelisiniz.”

Çocuklar yerlerine geçer geçmez Desmond, Darius’un yanında yerini aldı.

“Orada iyi iş çıkardın,” dedi Desmond elini uzatarak.

El sıkıştılar ama Darius şaşırmıştı. Bu Desmond’un her hangi birine ilk kez ilgi gösterdiği bir zamandı.

“Seni hafife almışım,” dedi Desmond. “Göründüğün kadar zayıf değilsin.” Gülümsedi.

Darius da ona gülümsedi.

“Bu bir iltifat mıydı?”

Çocuklar aralarına girince karmaşayla ayrıldılar. Her yöne doğru koşuşturarak güreş için eşleştiler. Yanındaki grupta Darius’un hoşlanmadığı bir çocuk vardı. Kaz: kare çeneli, dar ve kötü gözlü şişman bir çocuktu. Grubun en küçüğü Luzi’ye koşarak gömleğinden tuttu. Luzi başlangıçta kendi boyuna yakın biriyle eşleşmişti ama Kaz onu çekerek karşısına getirdi.

“Benimle güreşeceksin,” dedi Kaz.

Luzi korkuyla ona baktı.

“Bu bir eşleşme sayılmaz,” dedi Luzi. “Benden üç kat daha büyüksün.”

Kaz yüzünde zalim bir ifadeyle ona bakıp sırıttı.

“Seçtiğim her hangi biriyle güreşebilirim,” dedi. “Belki bir şeyler öğrenirsin. Ya da belki dayağımdan sonra grubumuzu terk edersin.”

Darius bu haysiyetsiz davranış karşısında kalbinin ağzında attığını hissetti Her hangi birine yapılan bir haksızlığa tahammül edemiyordu ve bunu görmezden gelmeye izin veremezdi.

Hiç düşünmeden Darius aniden ortalarına adım atarak Kaz'ı karşısına aldı. Bir kafa boyu ondan uzun ve iki kat daha iri olan Kaz'a baktı ve bakışlarını kaçırmamaya ve korkmamaya kendini zorladı.

"Neden benimle güreşmiyorsun?" dedi ona Darius.

Kaz'ın ifadesi, Darius'a bakarken karardı.

"Dallardan sarkabilirsin çocuk," dedi "ama bu dövüşebilirsin anlamına gelmez. Şimdi çekil yolumdan yoksa seni de benzetirim."

Kaz onu itmek için uzandı fakat Darius kımıldamadı onun yerine kararlı bir biçimde orada durarak sırıttı.

"Hadi benzet o zaman, " dedi. "Benzetebilirsin de ama ben de karşı koyarım. Kaybedebilirim fakat pes etmem."

Kızgın Kaz, onu yolundan çekip almak için Darius'u tuttu. 206/301

Fakat Kaz gömleğine değer değmez, Darius eğitmenlerden birinden öğrendiği bir stratejiyi kullandı: en son ana kadar bekledi sonra Kaz'ın bileğini kilitleyerek tuttu ve döndürdü, kolunu arkasından kıvırdı. Darius onu yüzüstü çamura yatırdı ve açık alanda kaydırarak fırlattı. Sonra da üstüne çullanıp güreş maçını başlattı.

Ormanlık alandaki tüm çocukların dikkatini çekince etraflarında tezahürat ederek toplandılar, Kaz döndü ve Darius, Kaz onu koca gövdesiyle fırlatırken kendini döner halde buldu. Darius çamurlu zemin boyunca kaydı ve hamlesini yapamadan Kaz üstüne çıkmıştı. Ağırlığı ve gücü onun için çok fazlaydı ve kısa süre sonra onu kündeye getirdi.

"Seni küçük sıçan/' diye hırladı Kaz. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

Kaz döndü ve Darius kolunun sırtına doğru büküldüğünü hissetti, acı anlatılamayacak derecedeydi ve kolu kırılacak gibi olmuştu.

Darius yüzünü çamurun içine gömülürken hissetti, Kaz arkasından ona doğru eğilince ensesinde nefesini hissediyordu. Kaz iyice gererken, kolundaki acıyı tarif etmesine imkan yoktu.

“İstersem kolunu hemen kırabilirim,” diye tısladı Kaz kulağına.

“Yap o zaman,” diye inledi Darius. “Bu yine de kim olduğunu değiştirmez: korkaksın sen.”

Kaz kolunu daha sert çekince Darius inledi, Kaz’ın kolunu kırmak üzere olduğunu hissediyordu.

Birden Darius çamurlu zemin boyunca koşturan ayak seslerini duydu ve göz ucuyla Luzi’nin görünerek Kaz’ın sırtına atladığını gördü.

Hiddetlenen Kaz, Darius’un kolunu bırakıp ayağa kalktı ve Luzi’yi fırlatarak havada uçmasını sağladı.

Darius döndü ve kolunu ovuştururken Kaz’ın ona doğru döndüğünü gördü. Darius bir başka hamle için kendini hazırlarken birden Desmond geldi ve Kaz’ın yolunu engelledi.

Kaz, Desmond’a baktığında Darius onun duraksadığını, gözlerinde oluşan tereddütü gördü. Belli ki Desmond’dan korkuyordu.

“Henüz bitirmedim,” dedi Kaz.

“Bitti dedim,” diye tekrarladı Desmond ifadesiz ve kararlı bir biçimde.

Kaz bir kaç saniye ona baktı ve nihayet buna değmeyeceğini anlamış olacak ki geri çekildi.

Gerginlik dağılınca çocuklar sıralarına geçtiler. Darius baktı ve Desmond’ın ona elini uzattığını gördü. Elini tuttu ve Desmond onu çektiğinde ayağa kalktı.

“Çok cesursun,” dedi Desmond. “Aptalca bir hareketti. Ama cesurdu.”

Darius gülümsedi.

“Teşekkürler,” dedi. “Daha kötüsü olmasını engelledin.” Desmond kafasını salladı.

“Ne kadar aptalca olursa olsun,” dedi, “cesarete hayranımdır.”

Birden alanda farklı bir ses duyuldu, bir boru sesiydi; daha alçaktan gelen

ağaçlar boyunca titreşen ciddi tonda bir boruydu.

Çocukların hepsi dondu ve birbirlerine baktılar suratlarında ciddi bir ifade vardı. Bu boru sadece bir anlama gelebilirdi: ölüm borusuydu. Sadece kendilerinden birinin öldüğü anlamını taşıyordu.

“Herkes hemen köye!” diye emretti Zirk ve Darius; Desmond, Luzi ve Raj ve diğerleriyle birlikte koşarak köye doğru yol aldılar. Dairus, bunun iyi bir haber olmadığını bilerek kendini duruma hazırlamaya çalıştı.

*

Darius silah arkadaşlarıyla beraber küçük köylerindeki karmaşaya ev sahipliği yapan merkeze koşturdular, ölüm borusu tekrar tekrar duyulurken insanlar alanı dolduruyordu. Darius, köpeklerin ve tavukların koşturduğu daracık çamurlu yolda yürürken içeriye çok fazla yağmur sızdıran yamuk çatılarıyla kil ve çamurdan yapılma ufak kahverengi evleri geçti. Bu köydeki evler birbirlerine çok yakındı ve Darius sıklıkla neden kendisinin ve halkının başka bir yerde yaşayamadığını merak ederdi.

Yumuşak, alçak sesli boru tekrar tekrar çalarken ses havaya yükseliyor tepelerde yankılanıyordu ve giderek artan sayıda köylü alana geliyordu. Darius halkından bu kadar çok kişiyi aynı anda hiç böyle bir arada görmemişti, köy merkezine geldiğinde insanların her taraftan ona çarptıklarını, omuz omuza hareket etmek zorunda kaldıklarını gördü.

Kalabalık köy büyükleri görününce sustu, köyün meydanındaki taştan kuyu etrafında yerlerini aldılar. Büyüklerin lideri Salmak, ciddiyetle durunca hepsi sus pus oldu. Uzun beyaz sakalı, yıpranmış kıyafetiyle herkesin yüzüne baktı ve tek bir avucunu havaya kaldırınca boru sesi kesildi. Sessiz halkın arasındaki gerginlik herkesin üstünü bir battaniye gibi örtüyordu.

“Dağ yamacındaki göçük,” dedi yavaşça sesi keder doluydu, “yirmi dört kardeşimizin ölümünü beraberinde getirdi.”

Kalabalıktan haykırışlar inlemeler yükseldi ve Darius karnına yumruk yediğini hissetti. Her zaman olduğu gibi isim listesine kendini hazırlarken kuzenleri, teyzeleri ya da amcalarından birinin isminin olmaması için dua etti.

“Oltevo oğlu Gialot,” diye seslendi kederli sesiyle ve söyler söylemez bir

annenin haykırışı havayı deldi. Darius döndü ve ağlayarak kıyafetlerini yırtan bir kadın gördü, dizlerinin üstüne çökmüş kafasını yere vuruyordu.

“Palza oğlu Onaso,” diye devam etti lider.

Darius, birbiri ardına isimler sıralanırken etrafından yükselen haykırışları duydu ve gözlerini kapatıp kafasını salladı. Her bir isim, kefenindeki bir çivi, kalbindeki bir boşluk gibiydi. Darius bunun sonunun gelmeyeceğini hissetti. Çoğu ismi tanıyordu, uzaktan akrabalarıydı.

“Liutre oğlu Ornaso.”

Darius donmuştu, bu gerçekten tanıdığı bir isimdi; silah arkadaşlarından biriydi Duyuru karşısında diğer tüm

kardeşleri nefessiz kaldılar. Darius gözlerini kapattı ve arkadaşının ölümünü hayal etti, tüm kayalıklar ve tozların altında ezildiğini düşününce midesi bulandı. Ayrıca onun yerine kendisinin olabileceğini de pekâlâ biliyordu, sadece geçen hafta Darius uçurumlarda çalıştırılmak üzere görevlendirilmişti.

Nihayet isimlerin okunması bittikten sonra uzun bir sessizlik çöktü. Kalabalık dağılmaya başlarken hava ciddi ve kederliydi. Darius ve diğer çocuklar orada durup birbirlerine baktılar. Hepsi sanki bir şeyler yapılması gerektiğini biliyordu, öfkeliydiler.

Fakat Darius hiç bir şey yapmayacaklarını biliyordu. İnsanları böyleydi, her zaman bu şekilde olmuşlardı. Tüm halk doğrudan köle efendileri tarafından ya da dolaylı olarak işleri yüzünden öldürülebilirlerdi ancak bu onların kaderi olurdu, halkı tam olarak böyleydi. Kimse bunu değiştirmek istiyor gibi değildi.

Ancak bu sefer ölümler Darius’u normalden çok etkilemişti; daha fazla isimle beraber daha yüklü bir keder görünüyordu. Darius daha kötüsünün olup olmadığını merak etti ya da sadece büyüdüğü için miydi, tüm hayatı boyunca içinde yaşadığı mevcut duruma katlanmak artık pek mümkün değil miydi?

Darius istemsiz olarak, büyüklerden bile izin almadan köy meydanının ortasına ilerledi. Ne yaptığını fark edemeden kendini bağırırken buldu, sesi havayı yırtıyordu.

“Bu haysiyetsizliklerden dolayı daha ne kadar süre acı çekeceğiz?” diye bağırdı.

Kalabalık dondu, ağır bir sessizlik oluşurken tüm gözler ona 211/301

“Burada her gün ölüyoruz. Ne zaman yeteri bileceğiz?”

Kalabalıktan uğultu yükseldi ve Darius omzunun üstünde bir el hissetti. Dönüp bakınca büyükbabasının ona ciddiyetle baktığını ve onu kalabalıktan uzaklaştırmak için çektiğini hissetti.

Darius başının belada olduğunu biliyordu; bunun büyük bir küstahlık olduğunu, izinsiz konuşmak şöyle dursun, büyüklere saygıdan başka bir şekilde yaklaşılmaması gerektiğini biliyordu. Fakat bugün, bunların hiç biri Darius’un umurunda değildi. Bugün sabrı taşmıştı.

Büyükbabasının elini çekti ve yerinde durup büyüklere baktı.

“Bizden sayıca denizin kumu kadar üstünler,” dedi büyüklerden biri. “Eğer ayaklanırsak sadece gün sonunda hepimiz ölmüş oluruz. Yaşamak ölmekten iyidir.”

“Öyle midir?” diye bağırdı Darius. “Bence ölü adamlar olarak yaşamaktansa ölmek yeğdir.”

Kalabalıktan yeni bir uğultu yükseldi, köy halkından kimse büyüklere bu şekilde karşı konulduğuna şahit olmamıştı. Büyükbabası yine gömleğinden çekti fakat Darius kıpırdamadı.

Salmak öne geldi ve ona baktı.

“İzin almadan konuştun,” dedi yavaşça ve ciddiyetle. “Sarf ettiğin kelimeleri gençliğine veriyoruz fakat halkımızı kışkırtmaya, büyüklere saygısızlık etmeye devam edersen, köy meydanında kırbaçlanacaksın. Seni bir daha uyarmayacağız.”

Darius’un etrafındaki kalabalık yavaşça dağılmaya başladı, yanakları tüm bu olanların utancıyla yanıyordu. Halkını seviyordu fakat aynı zamanda onlara saygı beslemiyordu. Hepsi ona keyfe keder yaşıyor gibi geliyordu, aynı kumaştan olduklarını hissetmiyordu. Onlar gibi olmaktan, onların düşünce kalıplarıyla yaşlanmaktan ve dünyayı onlar gibi görmekten ölesiye korkuyordu. Darius bağımsız düşünceler geliştirmek için hala yeterince genç ve yeterince güçlü olduğunu düşündü. Şartlar elveriyorken, yaşlanmadan ve elindekilerle

yetinmeye başlamadan önce bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Karşı görüşlü, tutkuları olan insanları susturmaya çalışan köyün yaşlıları gibi olmadan önce harekete geçmeliydi.

“Neredeyse bu yüzden dayak yiyecektin değil mi?” dedi bir ses.

Darius döndü ve Rafın yüzünde bir gülümsemeyle yanına gelip omzunu tuttuğunu gördü.

“Senden böyle bir hareket beklemezdim,” diye ekledi Raj. “Senden giderek daha çok hoşlanıyorum. Sanırım en az benim kadar delisin.”

Darius cevap vermeden önce yüzünü çevirince kumandanlardan biri olan Zirk’in tepesinde hiç onaylamayan bir ifadeyle ona baktığını gördü.

“Hareket geçme teklifinde bulunmak haddine değil,” dedi. “Bunu biz yapabiliriz. Gerçek bir savaşçı sadece nasıl dövüşüleceğim değil ne zaman dövüşüleceğim de bilir. Bunu öğrenmen gerek.”

Darius kararlı bir biçimde ona baktı bu sefer geri çekilmek istemiyordu.

“Peki, ne zaman savaşacağız?” diye sordu.

Zirk’in gözleri, sorgulandığı için hoşnut olmadığını belli eder şekilde öfkeyle parladı.

“Ne zaman olduğunu söylersek.”

Darius kaşlarını çattı.

“Tüm hayatım boyunca bu köyde yaşadım,” dedi Darius, “ve o zaman hiç gelmedi. Hiç gelmeyeceğini hissediyorum. Elimizde olanları korumaya öyle kararlısınız ki hiç birşeyimiz olmadığını görmüyorsunuz.”

Zirk tasvip etmeden kafasını salladı.

“Bunlar gençlik sözleri,” dedi. “Savaşa, kesin bir ölüme sadece tutkunu tatmin etmek için atılmak istiyorsun. Böylesine küçük bir çocuk olarak kardeşlerini bile savaşta yenemezsin. İmparatorluğu nasıl yenmeyi düşünüyorsun? Sen, silahsız, teçhizatsız?”

“Silahlarımız var,” diye karşı çıktı Darius.

Desmond bir kaç kardeşiyle beraber yanlarına geldi. Hepsi etraflarında toplanırken Kaz öne çıkıp deli gibi gülmeye başladı.

“Bambudan yapılmış yaylarımız, sapanlarımız ve silahlarımız var,” dedi. “Bunlar silah sayılmaz. Çeliğimiz yok. En iyi zırhlara, silahlara ve atlara sahip İmparatorluğa karşı savaşmayı mı umuyorsun? Diğerlerini buna teşvik edip

hepsini ölüme sürükleyeceksin. Köyümüzde kalmalı ve çeneni kapamalısın.”

“O zaman ne diye antrenman yapıyoruz?” diye meydan okudu Darius. “Ormandaki güreş maçları için mi? Karşılaşmaktan çok korktuğumuz düşman için mi?”

Zirk öne geldi ve bir parmağını Darius’un yüzüne doğru salladı.

“Eğer mutlu değilsen bizi bırakabilirsin,” defdi. “Kuvvetlerimize katılmak bir ayrıcalıktır.”

Zirk sırtını ona dönerek uzaklaşırken diğer çocuklar da gitmeye hazırlandılar.

Raj ona baktı ve hayranlıkla başını salladı.

“Bugün herkesi öfkelendiriyorsun değil mi?” diye sordu Raj gülümseyerek.

“Sana katılıyorum,” dedi bir ses.

Darius dönünce Desmond’ın orada durduğunu gördü. “Başım eğik yaşamaktansa dik durarak ölmeyi tercih ederim.”

Darius cevap veremeden omzunda bir el hissetti ve dönünce bir pelerinle başlık takmış olan ufak boylu bir adamı gördü, takip etmesi için ona işaret verdi. Darius etrafına sonra da adama bakıp kim olduğunu merak etti.

Adam döndü ve çabucak yürüdü, şaşıran Darius arkasına takılıp kalabalık içinden peşine düştü ve dolambaçlı yollardan ilerlediler.

Adam evler arasında bir sağa bir sola girerek köyün en uzak ucuna yaklaştı ve

kilden yapılma bir evin önünde durdu. Başlığını geri itip ona baktı, dikkatle etrafına bakan büyük ve fıldır fıldır bakan gözlerini gördü.

“Eğer kelimelerin boş kelamlar değilse,” dedi adam fısıldayarak, “ben de çelik var. Silah var. Gerçek silahlar.”

Darius gözlerini hayretle açarak ona baktı. Daha önce çeliğe sahip olan başka kimseyi tanımamıştı, ona sahip olmak ölüm acısını duymak gibiydi bunu nereden edindiğini merak etti.

“Hazır olduğunda beni bul,” diye ekledi adam. “Nehrin yanındaki son kil ev. Bundan kimseye bahsetme. Soran olursa bunu inkar ederim.”

Adam döndü ve kalabalığa doğru ilerledi. Darius zihninde dolaşan soruların cevaplarını merak ederek onu izledi. Arkasından seslenmeden hemen önce Darius omzunda yeniden onu diğer tarafa döndüren güçlü bir el hissetti.

Darius onu onaylamayan büyükbabasını gördü. Yüzü yaşlılıktan kırış kırıştı, kısa, gri saçları yüzünü çevrelerken çatık kaşlarıyla ona bakıyordu. Yaşma rağmen şaşırtıcı derecede güçlü ve dinçti.

“Bu adam ölüme götürür,” dedi büyükbabası ciddiyetle. “Sadece seni değil ama tüm yakınlarını. Beni anladın mı? Diğer eyaletlerdeki kölelerin aksine nesillerdir hayattayız çünkü hiçbir zaman çeliğe sahip çıkmadık. Eğer İmparatorluk seni bununla yakalarsa, köyümüzü yerle bir edip her birimizi öldürürler,” dedi parmağını göğsüne batırarak eve doğru onu yönlendirirken. “Eğer o adamı aradığını görürsem seni ailemizden men ederim. Artık evimizde yaşayamazsın. Bunu tekrar etmeyeceğim.”

Fakat büyükbabası çoktan dönmüş, köye doğru ilerlemeye koyulmuştu.

Darius öfkelenmiş halde onun gidişini izledi. Öz babasının yıllar önce ortadan kaybolmasından itibaren onu büyüten büyükbabasını çok severdi. Darius ona saygı da duyardı. Fakat yetinmeyle ilgili düşüncesine katılmıyordu.
Asla katılmayacaktı. Büyükbabası başka bir nesle aitti ve bunu
asla anlayamayacaktı. Asla.

Darius kalabalığa doğru döndüğünde bir surat dikkatini çekti. Orada yaklaşık yirmi adım ötede bir kız duruyordu, onu daha önce Alluvian Ormanı’nda görmüştü. Önünden insanlar geçiyordu fakat gözleri Darius’unkilere

sabitlenmişti sanki dünyada yaşayan başka kimse yoktu.

Onu görünce Darius'un kalbi hızla çarpmaya başladı dünyanın geri kalanı yok olup gitti. Bu kız, onu gördüğünden beri tüm benliğini tutsak etmişti ve onu şimdi burada görmek gerçek üstü gelmişti. Onu bir daha görüp göremeyeceğini çok merak etmişti.

Darius kalabalıkta yolunu ona doğru yardı. Dönmesinden korkuyordu ancak kız orada gururla dikiliyor ona bakıyordu. Yüzünde doğrudan Darius'a baktığı su götürmez bir şekilde okunuyordu. İfadesizdi. Gülümsemiyordu ama suratı asık da değildi.

Darius manalı sarı gözlerine bakınca hemen bitiminde köle efendisinin vurduğu yerdeki izi görebiliyordu. Yeniden bir öfke dalgası benliğini kapladı ve onunla arasında her şeyden daha fazla bir bağ olduğunu, bunun hiç hissetmediği kadar

Kalabalığı yardı ve ondan bir kaç adım ötede durdu. Ne diyeceğini bilemese de ikisi birbirlerine sessizlik içinde bakarak orada duruyorlardı.

"Köyde ettiğin sözleri duydum," dedi. Sesi derin ve güçlüydü, duyduğu en güzel ses kesinlikle buydu. "İçleri dolu mu o sözlerin?" diye sordu.

Darius kızardı.

"Elbette dolu," diye cevapladı.

"Peki nasıl hareket etmeyi düşünüyorsun?" diye sordu.

Orada nasıl cevap vereceğinden emin olamadan durdu. Onun kadar doğrudan konuşan birine rastlamamıştı.

"Ben... bilmiyorum," dedi.

Kız onu inceledi.

"Dört erkek kardeşim var," dedi. "Onlar savaşçıdır. Tıpkı senin gibi düşünüyorlar. Bu yüzden kardeşlerimden birini de kaybettim."

Darius şaşırarak ona baktı.

“Nasıl? “diye sordu.

“Bir gece kendi başına İmparatorlukla savaş başlatmak için gitti. Bir kaç köle efendisini öldürdü fakat onu yakalayıp korkunç bir şekilde öldürdüler. Zalimce. Bizim izimizi süremesinler ve bizi de öldürmesinler diye tüm işaretlerini

yok etmişti.

Darius’a bir şeyleri tartar gibi bakıyordu.

“Ben kardeşim gibi olan bir adamla birlikte olmak istemiyorum,” dedi nihayet. “Çocuklar arasında gurura yer vardır ama adamlar arasında yoktur. Çünkü adamlar gururlarını eylemlerle desteklemelidir. Ve bizim için eylem demek ölüm demektir.”

Darius ona baktı, sözlerinden, güçlü gözlerinden, kuvvetinden ve ondan hiç çekincesi olmamasından etkilenmişti. Ona hayranlık duymuştu. Sözlerinde bir kraliçenin gücü ve bilgeliği vardı, Darius kendi yaşında bir kıza baktığına inanmakta zorluk çekiyordu.

Orada dururken kalbi daha önce hiç atmadığı kadar hızlı atıyordu ve neden onunla konuştuğunu merak ediyordu. Ondan hoşlanıp hoşlanmadığını, ona karşı hissettiği duyguların karşılıklı olup olmadığını merak ediyordu. Ondan hoşlanıyor muydu? Yoksa sadece ona yardımcı mı olmak istiyordu?

“Öyleyse söyle bana,” dedi nihayet uzun bir sessizlikten sonra. “Bir erkek misin? Bir kahraman mı?”

Darius buna nasıl cevap vereceğini bilemedi.

“İkisi de değilim,” dedi. “Ben sadece benim.”

Sanki karar vermeye çalışıyor gibi ona uzun süre ve sert bir şekilde baktı.

Nihayet döndü ve uzaklaşmaya başladı. Darius yanlış cevabı verdiğini sanıyor ve fikrini değiştirdiğinden endişe ederek

Fakat uzaklaşırken kafasını onun bulunduğu yöne çevirdi ve ilk kez:

“Nehirde, salkım ağacının altında gün batarken benimle buluş,” dedi. “Ve beni bekletme.”

Kalabalığa karıştı, gidişini izlerken Darius’un kalbi hızla çarpıyordu. Daha önce onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştı ve bir daha karşılaşmayacağını hissediyordu. İlk kez olarak bir kız ondan hoşlanmıştı.

Hoşlanmış mıydı acaba?

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Alistair uçurumların en tepesinde yer alan taştan meydanın ortasında şafak sökerken Erec'in annesi ve tüm danışmanlarıyla beraber durup Güney Adalar'm göz alabildiğine uzanan manzarasına bakıyordu. Aşağıda Bowyer'la karşılaşmasından beri gece boyu devam eden kızgın savaşı görebiliyordu. Alistair limon ağaçlarının açan çiçeklerinin kokusuyla süpürülen, sabah sisiyle örtülü bu güzel adaya baktı; şimdi bir savaşın ortasındaydı, bu iç savaşın kıvılcımını çakan kişi olarak kendini suçlu hissediyordu.

Fakat aynı zamanda aklanmış olduğunu, tüm bu insanların nihayet onun suçsuz olduğunu ve Bowyer'ın katil olduğuna ikna olduklarını duyumsuyordu. Bowyer krallığı çalmadan önce durdurulmalıydı neticede krallık Erec'e aitti ve Alistair, Erec'in iyileşerek hakkının teslim edildiğini görmeye kararlıydı. Sadece Kraliçe olmak istediği için değil ki ünvan ya da rütbe peşinde değildi, ama müstakbel kocasının hak ettiğine kavuşmasını istediği için.

Yanında Erec'in annesi endişeyle savaşı izlerken Alistair uzandı ve nazikçe bileğine elini koydu. Alistair ona karşı duyduğu minnet duygusunun altında eziliyordu, tüm bu süreçte onun yanında olmuştu.

"Size çok büyük bir teşekkür borçluyum," dedi Alistair. "Eğer siz olmasaydınız, şu an hala o zindanda veya ölmüş olurdum."

Erec'i annesi her ne kadar zayıf da olsa ona gülümsedi,

aşağıda sürüp giden savaşa gözlerini çevirirken derin bir endişe taşıyordu.

"Ben de aynını borçluyum," dedi. "Oğlumun hayatını kurtardın."

Aşağıdaki yamaçları incelerken kaşları çatıldı.

"Fakat eğer bu savaş iyi gitmezse tüm bu çabaların hepsi boşuna demek olabilir," diye ekledi.

Alistair şaşkınlıkla ona baktı.

"Endişeli misiniz?" diye sordu. "Bowyer'ın sadece on iki eyaletten birinin hükümdarı olduğunu sanıyordum. Diğer on bir eyalet birleştiklerinde ne gibi bir tehlike arz edebilir?"

Erec'in annesi ifadesiz bir şekilde savaşı izledi.

"Eski kocam Alzac'lardan yaka silkmişti," dedi. "Adadaki en iyi savaşları başlatan olmakla kalmadıkları gibi aynı zamanda çok kurnaz ve güvenilmezlerdir. Ayrıca güce karşı zaafları vardır. Bu isyana dahil olan en son kişinin de öldürüldüğünü görmeden rahat edemeyeceğim."

Alistair savaşı izlemeye koyuldu, Yukarı Adalar halkından binlercesinin Bowyer'ın adamlarını geriye ittiklerini, savaşın dik dağ yamaçlarında bir yukarı bir aşağı devam ederek tüm Güney Adalar'ına yayıldığını, adamların birbirlerine karşı savaş verdiklerini görd. Uzaktan gelen metallerin birbirine çarpma sesiyle atların kişneme seslerini duyuyordu, tüm bu sesler sabah havasını yarıyordu. Hepsi harika savaşçılardı, bakır zırhları ve silahları güneş altında parlıyorken tüm bu manzara dağları sanki keçi sürüleri gibi örtüyordu. Birbirleriyle ölümüne dövüşüyorlardı.

Bir asker atından ve oradan yamaçtan aşağı uçup da çığlık atarak döne döne ölümüne doğru yol alırken dehşetle izleyip irkildi Alistair.

Alistair'in anladığına göre, Yukarı Adalar savaşçıları Bowyer'ın adamlarına karşı üstünlük sağlamışlardı. Kaçıyor gibi görünüyorlardı ve bu nedenle korkulacak ne olduğunu anlamıyordu. Belki de önceki Kraliçe fazla tedbirliydi. Kısa zamanda tüm hepsinin sona ereceğini Erec'in Kral olarak tahta çıkacağını ve her şeye baştan başlayacaklarını hissediyordu.

Alistair bir ayak sesi duyduğunda döndü ve Dauphine'in meydanın uzak ucundan ona doğru geldiğini gördü. Geçmişte Dauphine ona tasvip etmeyen ya da kayıtsız bir ifadeyle bakardı ancak bu sefer farklı bir ifadeye büründüğünü fark etmişti. Bir çeşit pişmanlık ve bambaşka bir saygı gibiydi.

Dauphine ona geldi.

"Özür dilemem gerekli," dedi ciddiyetle. "Yanlışlıkla suçlandın. Bana yanlış bilgi verildi ve bunun için çok üzgünüm."

Alistair kafasını salladı.

"Sana karşı hiç kötü bir his taşımamıştım," dedi Alistair, "şu anda da içimde onlardan yok. Görümcem olmandan dolayı mutluyum ve senin de gelinin olduğum için mutlu olduğunu var sayıyorum."

Dauphine ilk kez olarak kocaman gülümsedi. Öne gelip Alistair'i kucakladı, şaşıran Alistair de ona sarıldı.

Dauphine nihayet geri çekildi ve onu dikkatle inceledi.

"Düşmanlarımdan ölesiye nefret ederim," diye açıkladı Dauphine, "fakat arkadaşlarımı aynı tutkuyla severim. Benim hem arkadaşım hem de kız kardeşimsin. Gerçek kız kardeşim. Erec'e kendini senin gibi adayan herkes kalbimi kazanır. Senin sadık dostun olacağıma söz veririm. Sözüm kan bağından daha kuvvetlidir."

Alistair bunda ciddi olduğunu hissetti ve bir kız kardeşe sahip olmak ve aralarındaki gerginliğin son bulması ona iyi hissettirdi. Dauphine'in çok derinden hisleri olduğunu ve tutkularını kolayca kontrol edemeyen biri olduğunu anlıyordu.

"Pes edecekler mi?" diye sordu Alistair, Bowyer'ın adamlarını izlerken.

Erec'in annesi omuzlarım silkti.

"Alzac'lar her zaman ayrımcı olmuşlardır. Her zaman tahtta gözleri vardı ve sadece acıya sebep olan beceriksizlerdir. Babam ve onun babası onları adadan toptan yok etmeyi denediler artık şimdi vaktidir. Onlar olmadan yeniden bir ulus olup Erec'in önderliğinde birleşebiliriz."

Birden boru sesleri duyuldu, hepsi endişeyle dönüp arkalarında uzanan uçurumlardan aşağı baktılar. Aniden dağ zirveleri at sırtında gelen askerlerle dolmuştu, hepsi yamaçları doldurarak her yönden ufku dolduruyorlardı. Alistair farklı renklerde bayraklar taşıdıklarını gördü, aklı karışmıştı ve ne olduğunu anlayamıyordu.

"Anlamıyorum," dedi Alistair. "Savaş önümüzde gerçekleşiyor. Neden arkadan yaklaşıyorlar?"

"Bizim için gelmediler, "dedi sesi bir fısıltıdan fazla yüksek değildi. "Bu bayraklar... adanın yarısını bize karşı kışkırtmışlar. Bowyer'ın Kral olma sevdasını takip ediyorlar. Bu bir isyan!"

"Bitti," dedi Dauphine, sesi ümitsizdi. "Pusuya düşürüldük. Kandırıldık."

"Hastalar evine doğru ilerliyorlar," diye gözlemledi annesi, kuvvetler yamaçtan aşağı doğru inerken. "Erec'i öldürecekler ve böylece Bowyer Kral olacak."

"Onları durdurmalıyız!" dedi Alistair.

Erec'in annesi Alistair'in bileğini tuttu.

"Eğer ileriye Erec'e doğru gidersen kesin ölümüne yol alırsın. Hayatta kalmak istiyorsan kuvvetlerimize doğru ilerle, yeniden bir araya gelip başka bir gün savaşmak üzere hayatta kalmalısın."

Alistair kafasını salladı.

"Anlamıyorsunuz," diye cevap verdi. "Erec olmadan ben zaten yaşayamam."

Alistair elini kurtardı, döndü ve yaklaşan orduya, kesin bir ölüme doğru ilk önce Erec'e ulaşmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olarak koşturmaya başladı. Eğer Erec ölecekse onun yanı başında ölecekti.

"Bizim için gelmediler, "dedi sesi bir fısıltıdan fazla yüksek değildi. "Bu bayraklar... adanın yarısını bize karşı kışkırtmışlar. Bowyer'ın Kral olma sevdasını takip ediyorlar. Bu bir isyan!"

"Bitti," dedi Dauphine, sesi ümitsizdi. "Pusuya düşürüldük. Kandırıldık."

"Hastalar evine doğru ilerliyorlar," diye gözlemledi annesi, kuvvetler yamaçtan aşağı doğru inerken. "Erec'i öldürecekler ve böylece Bowyer Kral olacak."

"Onları durdurmalıyız!" dedi Alistair.

Erec'in annesi Alistair'in bileğini tuttu.

"Eğer ileriye Erec'e doğru gidersen kesin ölümüne yol alırsın. Hayatta kalmak istiyorsan kuvvetlerimize doğru ilerle, yeniden bir araya gelip başka bir gün savaşmak üzere hayatta kalmalısın."

Alistair kafasını salladı.

"Anlamıyorsunuz," diye cevap verdi. "Erec olmadan ben zaten yaşayamam."

Alistair elini kurtardı, döndü ve yaklaşan orduya, kesin bir ölüme doğru ilk önce Erec'e ulaşmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olarak koşturmaya başladı. Eğer Erec ölecekse onun yanı başında ölecekti.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Thorgrin Lejyon kardeşlerinin yanı sıra Indra ve Matus'la beraber küçük kayığın içinde oturuyordu; hepsi ölüm sakinliğinde kürek çekiyor, okyanusa gözlerini dikerken her biri kendi düşüncelerinde kayboluyordu. Thor cesaretlenerek l kürek çekiyordu, bilekliğinin bileğinde titreştiğini duyumsuyor, oğluna daha çok yaklaştığını duyumsuyordu. Sislerle kaplı dalgalara bakarken hiç bir şey görmese de oğlunun oralarda bir yerde, hatta yakınlarda olduğunu hissediyordu. Hepsinden önemlisi Thor, oğlunun hayatta olduğunu ve ona ihtiyaç duyduğunu hissediyordu.

Daha sıkı kürek çekerken diğerleri ona katıldı, kasları yırtılırcasına ağrıyordu ve kararlıydı.

Suyu keserek ilerlerken, akıma doğru yavaşça su yüzünde süzülüyorlar, az ötesini göremiyorlardı. Thor'un düşünceleri Mycoples ve Ralibar'a kaydı; şimdi her zamankinden fazla gökyüzünde süzülme, harika yaratığın sırtında ilerleme ve aşağıda uzanan dünyayı görüp de uzun mesafeleri kısacık sürelerde tarama şansını özlüyordu. Şimdi diğer tüm insanlar gibi dünyaya mahkûmken, yavaşça seyahat edebiliyor, görüşü kısıtlanıyordu. Ayrıca Mycoples'in varlığını çok özlemişti sanki onunla beraber Thor'un da bir yanı orada ölmüştü.

Yanında duran Reece bir mola verdi Thor'un omzunu tuttu.

"Guwayne'i bulacağız," diye cesaretlendirdi onu. "Ya da bu uğurda öleceğiz."

Thor eş ciddiyetle kafasını salladı, Reece'in desteğine müteşekkirdi. Thor suları incelerken eğer hata yapıyorsa neler olabileceğini ve şimdiden geç olup olmadığını merak

etti. Nihayet Guwayne'i bulduklarında ya yaşıyor olmazsa diye aklından geçirdi. Thor kendiyle yaşayamazdı. Bu haberi de kesinlikle Gwen'e veremezdi.

Ya da daha da kötüsü, onu asla bulamazsa?

Thor bu düşünceleri zihninden atmaya çalışıp daha sert kürek çekti, başarısızlığın bir seçenek olmadığını biliyordu. Bilekliğin titreştiğini ve inançlı olması gerektiğinin farkındaydı. Nereye gittiklerini bilmiyordu ama bunun

sınavın bir parçası olduğunu fark ediyordu. Bazen bir insanın ilerlemesi için tek ihtiyacı olan şey inançtır. Bazen inanç bir insanın sahip olduğu tek şeydir. Bazen sınavlar inançlarını güçlendirmek için önüne konur.

Saatler birbirlerini kovalarken sabah, öğleye döndü ve Thor tüm yer ve zaman kavramını yitirmeye başladı. Durmadan kürek çekerken suya dalan küreklerin sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Diğerleri kürek çekmeye yavaşça devam ederken nefes nefese kalmışlardı, bir molaya ihtiyaçları vardı.

Vücudundaki her kas yanıyor, çökme noktasına geldiğini hissediyordu. Thor gözlerini kapatınca kürek çekişini yavaşlattı. Odaklanarak iç gücünü bulmaya çalıştı ve onu oğluna yönlendirmesi için yalvardı.

Lütfen Anne, diye düşündü. Eğer oradaysan bana bir işaret gönder. Kesin bir işaret. Lütfen. Guwayne'in hatırı için. Yardımına ihtiyacım var.

Tiz bir çığlık havayı yırttı ve Thor boynunu geriye itince uzakta Estopheles'in dönerek daireler çizdiğini ıssız okyanusu dolduran bir çığlık attığını gördü. Aşağı daldı ve pençelerinden bir nesneyi suya bıraktı, nesne suya diklemesine düşerek Thor'un yanı başına kondu. Suya girer

girmez sıçrayan suları beraberinde bıraktı; Thor aşağı bakınca suyun üstünde yüzen küçük, cam bir şişeyi görüp hayretler içinde kaldı.

Aldı ve mantarını çıkararak mektubu açtı; diğerleri ise Gwendolyn'in mektubunu okurken etrafına toplandılar.

Bu mektup Thor'u derinden etkiledi. Yukarı, göğe bakarken Estopheles tiz çığlıklarına devam ediyordu, onu burada, ıssızlığın ortasında gördüğü için hayretler içindeydi ama daha az yalnız hissediyordu artık. Cesaretlenmişti, bunun bir işaret olduğunu ve Guwayne'i bulacağını hissetti.

Estopheles aniden ters istikamete döndü tekrar tekrar yukarı çıkıp inmeye başladı. Thor bir şeyler anlatmaya çalıştığını ve onları bir yere yönlendirdiği anladı.

Guwayne.

"Onu takip etmeliyiz! "diye bağırdı diğerlerine.

Bir anda rüzgar çıktı, yelkenler şişti hepsi kayığı döndürerek Estopheles'e doğru yönlenmeye başladılar.

Kalın bir sis bulutu arasında ilerliyor, sulara tutunuyorlardı. Ardından diğer tarafa geçince Thor'un kalbi heyecanla atmaya başladı. Yaklaşık doksan metre uzaklarında, en son buldukları adadan daha büyük olan ve sahili kaplayan ayak izlerinden birilerinin yaşadığı açıkça görülen bir ada görünce hayrete düştü.

Oraya dalgaları yararak yakınlaşırlarken Thor önüne baktı ve kumun üzerinde hayata yeniden inanç duymasını sağlayan bir şey gördü: kıyıya vurmuş küçük bir sandal. Boyutuna bakılırsa sadece tek bir kişiyi alabilir gibi duruyordu.

*

Thor ve diğerleri sık ada ormanına doğru hızlıca ilerlediler, Thor nefes nefeseydi; koşarken kalbi çarpıyordu. Diğerleri de onunla beraber koşarak kumda kalan ayak izlerini takip ediyor ve onları sahilden uzaklaştırmalarına izin veriyorlardı. Ayak izlerinden birinin sandalı keşfettiği, Guwayne'i aldığı belli oluyordu ve bu düşünce Thor'un içini yakıyordu. Bu her kimse, ona bedelini ödetecekti; tabii eğer çok geç kalmadıysa.

Orman o kadar sıktı ki Thor koşarken önünü göremiyordu bile, dallar her tarafını çizse de hiç aldırış etmiyordu. Artık çok sıklaştığında, Thor kılıcını çekti ve tüm gücüyle koşarken önüne gelen ne varsa biçti, düşen ağaçların üstünden atlarken kalp atışlarını kulaklarında duyuyordu.

Egzotik kuş ve hayvanların sesleri havayı deliyordu fakat Thor kendi kalp atışından, onu çılgına çeviren düşüncelerinden başka bir şeyi duymuyordu bile. Bu çocuğu nereye götürmüşlerdi? Ne kadar önce buraya varmıştı? Dostlar mıydı yoksa kötü niyetler mi besliyorlardı?

Hepsinden önemlisi ya onu zamanında bulmadıysa diye düşündü.

Annesinin bilekliği çıldırmış gibi titriyor ve Thor oğlunun orada, sadece biraz ötesinde bu ağaçların ardında olduğunu bildiği için düzgün düşünemiyordu.

Koşarlarken Matus : "Görünüşe göre bir ordu almış onu!" diye bağırdı.

Thor da aynını düşünüyordu, farklı yönlerden gelen o kadar çok ayak izi vardı ki. Burada kaç kişi yaşıyordu? Bunlar nasıl insanlardı? Hepsi nereye gidiyor

olabilirdi?

Kalın bir çalılıktan geçerlerken bir kabileden gelen ani bir şarkı ve dans törenine ait sesler duyuldu, ısrarlı bir davul sesi havayı dolduruyordu. Hepsi müziğin geldiği yöne doğru koştular ve Thor hem cesaretlenmiş hem de dehşete düşmüş hissediyordu. Oradakiler her kimse pek dost canlısı gelmiyordu sesleri. Milyonuncu kez neden diye düşündü, neden almışlardı oğlunu? Onunla ne yapacaklardı?

MBu ada sakinlerini tanıyor musun?" diye sordu Thor Matus'a. "Yukarı Adalar Halka'dan daha yakın."

Koşarlarken Matus kafasını salladı, bir ağaçtan sakındı kendini.

"Hiç bu kadar kuzeye gelmemiştim. Bu adalarda yaşandığından bile haberim yok. Benim tahminim de seninkinden isabetli olmayacak."

Hepsi ormanın kenarına, bir asma duvarının tam önünde aniden durdular. Buradan geniş açık alanı görebiliyorlardı. Sert savaşçılar olarak ilk kez karşılaşacakları vahşi düşmanlarının alanına aceleyle dalmaktan daha iyisini biliyorlardı.

Thor nefes nefese gözlerini manzaraya dikti, gördükleri onu hayrete düşürdü: yüzlerce yerli, şeffaf tenleri, pörtlek, parlak yeşil gözleriyle açıklık alanda duruyorlardı. Üstünde yok denecek az kıyafet vardı, dayanıklı kaslı vücutları vardı. Şarkılarını söylerken davullara vuruyor, tekrar tekrar farklı yönlere doğru daireler çizerek dans ediyor ve ormanlık alanda çıplak ayak çember oluşturuyorlardı. Köylerinin tam

ortasında taştan bir kuyu ve onun üstünde kalın bir kütük vardı. Kuyudan duman yükselirken Thor içinden gelen çığlıkları duyuyordu.

Bir bebeğin çığlıkları.

Thor bu çığlıkları dinleyip yerlilerin kuyu etrafında ellerindeki meşaleleri havaya kaldırıp, davullara vurup da tekrar tekrar daire çizerek dans edişlerini izlerken tüm tüyleri diken diken oldu. Dehşet içinde ne olduğunu anladı: bu ilkel insanlar o bebeği kurban edeceklerdi.

Her hangi bir plan yapmadan, sayıca ne kadar az olduklarını bile hesaba

katmadan Thor açıklık alana kılıcını çekerek atıldı ve korkunç bir savaş çığlığı atarak silahlı yüzlerce savaşçıya saldırısını başlattı. Eğer biraz düşünmek için dursaydı bile Thor tereddüt etmeyecekti, içindeki ilkel bir taraf onun atılmasına sebep oldu. Thor kuyudakinin oğlu olabileceğini biliyordu ve onu kurtarmak için yoluna çıkan her kim ve her ne olursa onu öldürecekti.

Kardeşlerinin hepsi ona katılırken, tehlikenin tam ortasına yan yana kendilerini attılar, ne gibi riskleri olursa olsun Thor'la birlikte her yere giderlerdi.

Daha on adım bile gitmemişlerdi ve kuyuya daha en az kırk beş metre varken tüm köy onları fark etti ve yüzlerce savaşçı danslarını keserek onlara doğru döndü. Mızraklarını, yay ve oklarını kaldırıp onları karşılamaya hazırlandılar.

Thor ya da kardeşleri de hiç hız kesmediler. Yedisi hesapsız ve kitapsızca ordunun tam ortasına doğru daldılar, ölümüne savaşa hazırlanmışlardı.

Hepsi karşıdakileri silahların çarpışmasıyla karşıladı. Thor 232/301

kılıcını havada tutarken onlara ilk ulaşan kişi olmuştu. Üç kabile yerlisi ilkel hançerlerini kaldırıp ona doğru atılırken Thor aşağıya eğilip göğüslerini yardı ve onları yere gönderdi ve yollarından çekildi.

Thor yeniden ayağa kalktı ve saldırısına devam edip hançerlerini ona doğru fırlatmak için kaldırdığı bir grup kabile yerlisine doğru ilerledi. Thor havada süzüldü ve hançerleri ona fırlatamadan silahlarını yardı ve havada uçması için destek olmasını sağlayacak şekide kılıcı yere sapladı. Bacaklarını etrafta salladı ve göğüslerine tekmesini savurarak hepsini geriye doğru serdi. Thor yeniden ayağa kalktı, kılıcını alarak geniş bir daire çizip savurarak hepsini düşürdü.

Thor uzaktan bebeğin ağlamasını duyuyordu, bu ses kulaklarında yankılanıyordu; adamların çığlıklarını bile bastırırken Thor kendinden geçmiş şekilde dövüşüyordu. İç gücünü çağırmaya yeltenmedi bunu istemedi bile. Bu adamları, ondan oğlunu almaya cesaret eden, onu öldürmeye cüret eden bu insanları kendi elleriyle öldürmek istiyordu. Tüm hepsini bir bir ve yüz yüze öldürmek istiyordu.

Thor sağdan ve soldan ona doğru hançer ve mızraklarla gelen adamları yardı. Her yönden gelen bu adamları öldürüyordu fakat ona ateş açmadan hepsini öldürememişti. Kabile yerlilerinden biri sapanıyla bir taş fırlattı ve taş Thor'un kafasına isabet ederek şakağını yardı ve kan akıttı. Diğerleri, Thor

onlara yetişemeden oklarını ateşlediler ve bu sırada Thor eğilip çoğundan kendini sakındı, göz ucuyla geldiklerini görmüştü ama hepsinden kaçınamadı ve bir ok sol koluna girdi. Kolu kanarken acı içinde çığlık attı.

Fakat Thor yavaşlamadı. Sadece çocuğunu düşünüyordu. Bu yaralarla bile Thor saldırmaya, iki eliyle kılıcını savurmaya ve köy meydanına doğru yararak, tekmeleyerek, dirsekleyerek yolunu açmaya çalıştı. Kısa süre sonra etrafı kabile yerlileri tarafından çevrilmişti, onlarla dirsek dirseğe, yüz yüze, göz göze bu kalabalığın tam ortasında kalarak savaştı. Kardeşleri yanı başında darbeleri durdurmaya çalışıp bu adamları düşürürlerken bile işler yavaş ilerliyordu.

İlkel silahlara sahip olan bu yerlilerden çok daha hızlı ve güçlüydü, aralarından uzmanlıkla dolanıyor, mızrak darbelerinden kurtuluyor, karşısındakileri yarıp bıçaklıyordu. Fakat kalabalık gittikçe artıyordu ve sayıları durdurulamıyordu. Her yönden tam ortalarına düşmüş olduğunu fark ettiğinde bir kaçından gelen darbeyi görmedi bile. Thor arkasında bir şey duyunca döndü ve köylülerden birinin hançerinin arkasını kafasına doğru indirrmek üzere olduğunu gördü. Hamlede bulunmak için çok geçti Thor kendini darbeye hazırladı.

Köylü birden gözlerini kocaman açıp Thor'un ayaklarının dibine çöktü, Thor düşüşünü izlerken şaşırmıştı. Baktığında arkasından gelen oku ve onu takip edince de O'Connor'ın yayını tutup sırıtarak her zamanki gibi hedefi şaşırmadığını gördü. Indra yanında durup kendi oklarım atarken Thor bir vızlama sesi duydu ve bir başka kabile yerlisinin sağ tarafından daha mızrağını fırlatamadan yere çöktüğünü gördü.

Elden elinde koca bir balta tutarak öne geldi ve geniş bir hamleyle, nabız atışı gibi bir sesle üçünü birden yere serip düşürdü. Sonra baltasını kaldırıp her yöne doğru savurdu ve ikisini yüzünden vurarak onları hakladı. Ardından ağır baltayı kafasının üstünde tutarak vücut kalabalığının ortasına doğru fırlattı ve dört kabile yerlisinin işini daha bitirerek kalabalıkta bir alan açılmasını sağladı.

Reece kılıcıyla öne atılırken her yöne doğru hamle yapıyordu, Conven ise kılıcını savurmaya gerek bile görmeden kalabalık kabile yerlilerinin arasına hesapsızca daldı. Uzanıp ellerinden bir mızrak aldı ve bunu asıl saldırgana karşı kullandı. Sonra etrafında döndü ve bir daire oluşturarak burada kalan herkesi hem sağdan hem soldan şişledi. İşi bittiğinde Conven mızrağı kafasının üstünde tutup öyle bir kuvvetle savurdu ki yerliler bir biri ardına haklandılar.

Thor yolunda ilerlerken, kalabalık içinde dövüşüyor, omuzları durmaksızın süren savaş yüzünden yanıyordu. Kafasının üstünde bir vızlama sesi duyunca Matus'un yanı başına gelerek sivri uçlu topuzla dövüşe katıldığını fark etti, metal top hedefleri bir bir bulurken aynı anda yarım düzine adamı aşağı alıyor, kalabalığı seyreltiyor ve havayı sesiyle dolduruyordu.

Biraz alana kavuşan Thor, kardeşlerini dört bir yanında bulup cesaretlenerek kalabalığın daha derinlerinde yolunu yararak ilerlemeye ve bir gözüyle de uzaktaki kuyuya bakmaya devam etti. Bebeğin çığlıkları devam ediyordu. Kötü niyetleriyle tepesinde duran kabile yerlilerini izlemeyi ihmal etmiyordu. Thor, birinin diğerine kafasıyla işaret ettiğini ardından bir çıkrığı döndürerek ağlayan bebeği ateşe doğru daha aşağıya indirdiklerini gördü.

Thor çaresizce kabile yerlisini göğsünden vurup elindeki mızrağı alarak geriye çekti ve öne bir adım atıp mızrağı fırlattı.

Mızrak havada diğerlerinin kafaları üstünden süzüldükten sonra nihayet Thor’un mükemmel atışıyla çıkrıkları döndüren adamlardan birini öldürdü. O'Connor da sırasını alarak, kendi oklarından birini fırlatıp yerliyi gözlerinin tam ortasında vurdu. İkisi de kuyunun kenarından düştüklerinde

Oğluna ulaşmaya kararlı olan Thor iki kat kuvvetle dövüşüyor, ruhu ele geçirilmiş bir adam gibi savaşıyordu. İçinde bir şeyler ortaya çıkmıştı, kontrol edemediği üstün bir öfkeye kapılmıştı. Thor geriye yaslanıp dünyadan olmayan bir çığlık attığında kolları, boynu ve omuzlarındaki damarlar şişiyordu, bu çaresiz beşer oğlunu kurtarmaya kesin kararlıydı.

Thor ışık hızıyla hareket ediyor, öldürme makinesi gibi yolunu adamların arasında açıyor ve tek başına bir savaş yıkımı oluşturuyordu. Kabile yerlileri onun gibi bir savaşçının karşısında, daha önce hiç karşılaşmadıkları türdeki bu adam karşısında çaresiz kalıyorlardı. Bu Thor'un hayatının savaşıydı ve hedefine ulaşmak için hiç bir şey onu durduramazdı.

Kısa süre sonra Thor aralarından kendine yol açtı, kalabalığın ortasında cansız bedenler yığını oluşmıuştu. Sanki yer ve zaman içinde bir boşluğa girmişti ve ne yaptığının ve hatta nerede olduğunun bile tam olarak ayırdında değildi. Öldürme içgüdüsü onu ele geçirmişti.

Thor köy merkezine ulaşmıştı, gözlerinden terleri silerek ona biraz önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bir anlığına bile olsa sanki kendinde yüz

adamın gücü birleşmiş ve yenilmez hale gelmişti.

Bebeğin ağlaması Thor'u bulunduğu ana döndürdü, çabucak döndü ve taştan kuyuya doğru koşmaya başladı.

Kuyuyla arasında hiç bir şey kalmamışken Thor en tepesine tırmandı, gözlerinden terler boşanıyor kalbi deliler gibi çarpıyordu.

Thor en üste ulaşınca çığlıklar daha fazla yükseldi, boş kuyuda yankılanıyordu. Yukarı çıkan dumandan dolayı öksürüp tıksırıyordu. Thor aşağı uzandı ve titreyen elleriyle çıkrığı tekrar tekrar döndürdü. İp kalkarken bebeği de yukarı çıkarttı ve Thor onu ısı ve dumandan kurtarmış oldu.

Thor tekrar tekrar çekerken bebeğin iyi olduğundan endişeliydi, nihayet tepeye ulaştığında Thor dumanın içine uzanıp bebeği alarak havaya kaldırdı ve oğlunun gözlerine bakmak için döndü.

Thor bebeğin hayatta ve sağlıkta olduğunu görünce sevinçle doldu fakat beşiğinde çıplak yatan bebeği daha yakından inceleyince keşfettiği şey yüzünden afalladı: bu oğlu değildi.

Bu bir kızdı.

Thor onu havaya kaldırınca kız bir çığlık attı. Onu kurtardığı için Thor elbette memnundu fakat bu oğlu değildi, başkasının çocuğuydu.

Indra ve diğerleri kuyuya, Thor'un yanma tırmandıklarında Thor bebeği ona uzattı ve hemen dönüp köyü taramaya ve oğlundan bir iz var mı aramaya koyuldu. Bu yükseklikten harika bir bakış açısına sahipti tüm köy aşağısında seriliydi. Diğer kardeşleri kalan kabile yerlilerinin işini bitirdikten sonra hepsi ölmüştü ve cansız bedenler her bir yöne savrulmuştu.

Fakat Guwayne'den hiç bir işaret yoktu.

Thor cevaplarını almaya kararlıydı. Köyün diğer tarafında 237 / 301

yaralı bir köylü gördü, yavaşça ayağa kalktı ve duvardan atılarak sürünmeye çalışan bu adamın yanma doğru var gücüyle koşmaya başladı.

Thor adamın sırtına çuvallanıp tek diziyle onu kuma mıhladı ve hançerini çekip

onu döndürerek boğazına doğrulttu.

"Bebeğim nerede?" diye sordu, gözleri öfke ve panikten yuvalarından çıkacak gibiydi.

Adam Thor'un anlamadığı bir dilde bir şeyler gevelerken gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı.

Thor çaresizce bıçağı adamın boğazına daha sıkı dayadı.

"BEBEĞİM!" diye çığlık attı ve dönüp çığlık atan kız bebeği tutan Indra'yı işaret etti.

Köylü nihayet anlamış gibi tekrar bir şeyler geveledi. "Anlamıyorum!" diye bağırdı Thor.

Adam aniden dönüp Thor'un omzunun üstünden işaret etti.

Thor dönüp adamın parmağını takip etti ve uzaktaki bir dağ yamacında dolambaçlı bir yoldan geçerek zirveye yakın bir şekilde ilerleyen adamları gördü. Volkanın en tepesine doğru gidiyorlardı ve tam ortalarında kafalarının üstünde tuttukları sırıkların üstünde taşınan ve güneşin altında parlayan küçük altın bir kutu taşıyorlardı.

Sadece bir bebeğin sığabileceği büyüklükte bir kutu.

yaralı bir köylü gördü, yavaşça ayağa kalktı ve duvardan atılarak sürünmeye çalışan bu adamın yanma doğru var gücüyle koşmaya başladı.

Thor adamın sırtına çuvallanıp tek diziyle onu kuma mıhladı ve hançerini çekip onu döndürerek boğazına doğrulttu.

"Bebeğim nerede?" diye sordu, gözleri öfke ve panikten yuvalarından çıkacak gibiydi.

Adam Thor'un anlamadığı bir dilde bir şeyler gevelerken gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı.

Thor çaresizce bıçağı adamın boğazına daha sıkı dayadı.

"BEBEĞİM!" diye çığlık attı ve dönüp çığlık atan kız bebeği tutan Indra'yı işaret etti.

Köylü nihayet anlamış gibi tekrar bir şeyler geveledi. "Anlamıyorum!" diye bağırdı Thor.

Adam aniden dönüp Thor'un omzunun üstünden işaret etti.

Thor dönüp adamın parmağını takip etti ve uzaktaki bir dağ yamacında dolambaçlı bir yoldan geçerek zirveye yakın bir şekilde ilerleyen adamları gördü. Volkanın en tepesine doğru gidiyorlardı ve tam ortalarında kafalarının üstünde tuttukları sırıkların üstünde taşman ve güneşin altında parlayan küçük altın bir kutu taşıyorlardı.

Sadece bir bebeğin sığabileceği büyüklükte bir kutu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gwen, halkının taşa dönmesini izlerken panik halinde gemi boyunca koşuyordu, insanlar birbiri ardına korkuluklardan suya düşüyorlardı. En korkunç kabusuna ait bir manzaradan fırlamış bir görüntüydü bu. Tebaası, Halka'dan kurtulan binlercesini hızlıca kaybediyor, sayıları çabucak azalıyordu.

Gwen, Steffen'ın kenardan suya bakmak üzere olduğunu görünce ona koşup gömleğinin arkasından onu tuttu ve geriye çekti. Tökezleyerek sırt üstü yere düştüğünde afallayarak Gwendolyn'e baktı.

"Bakma!" diye bağırdı. "Öleceksin."

Durumu fark edince afallama yerini minnete bıraktı. Kalktı ve ona selam durdu.

"Leydim," dedi gözlerine yaşlar dolarak, "hayatımı kurtardınız."

"Diğerlerininkini kurtarmama yardım et," diye cevapladı.

Steffen diğerlerine yardım etmek için koşarken ona Sandara, Kendrick, Godfrey, Brandt ve Atme ile beraber yeni Lejyon üyeleri Merek ve Ario da katıldı. Hepsi birden Gwendolyn'le birlikte gemi boyunca koşturarak suya bakan insanları kurtarıp hali hazırda taşa dönerek suya düşen sevdikleri insanlara fazla yaklaşmamalarını sağladılar. Gwen, kocasının taşa döndüğünü gören bir kadının çığlıklarını izledi. Vücudunu sıkı sıkı tutup onu bırakmak istemediğini, kenardan suya düşmemesi için onu tuttuğunu ve kaçınılmaz olarak suya baktığını gördü. O da taşa dönmüştü, yüzü çile dolu bir şekilde donmuşken kolları kocasına sarılı halde birlikte koca bir taş parçası gibi kenardan düşüp derinlere yol aldılar.

Gwen diğer iki gemiye baktı ve birinin artık tamamen boş olduğunu dehşetle fark etti, güvertedeki herkes taşa dönmüş ve suya düşmüştü. Taşlar korkulukları ezerken hepsi kırılmıştı ve hayatta kalan tek bir kişi bile kalmamıştı. Aslında tüm taşlar geminin bir yanma yığılmış, bir yanı Gwen çaresizce bu manzarayı izlerken batmaya başlamıştı.

Gemi inanılmaz bir hızla batarken sadece kısa bir süre sonra bir yanı suyun içine korkunç bir sesle yattı, yelkenleri okyanusa çarptı. Yan yatarken su üstünde

sürükleniyor ve alabora olmadan önce tüm halkı cansız bir biçimde yatıyordu. Gwen, geminin suya tam olarak gömüldüğünü izlerken midesinin bulandığını fark etti.

Gwen Halka'dan bir zamanlar ihtişamla ayrılan donanmasından sadece iki geminin kaldığına bir türlü inanamıyordu. Gwen aklını yitirmiş gibi etrafına bakarken buradaki tüm halkını kaybetmekten korkuyordu.

"Direkleri kaldırın!" diye bağırdı amiraline. "Küreklerdeki adamları iki katma çıkarın. Bizi bu sulardan uzaklaştırın!"

Adamlar, çanlar çalarken harekete geçip yerlerini aldılar, gemileri hareket ettirmek için ellerinden geleni yapmaya başladılar.

Gwen Sandara'ya koşup bileğinden kavradı, cevap alabilmek için çaresizdi.

"Bu sular ne kadar devam ediyor?" diye sordu.

Sandara zalimce kafasını salladı.

"Açık okyanus boyunca devam ediyor, leydim," dedi. "Bu sular bir balık akıntısı gibi geçer. Bunlarla kendim hiç karşılaşmamıştım fakat özellikle güçlü rüzgarda çabucak geçtiklerini duydum."

Gwen döndü ve uzak ufka baktı, gözlerini tepeye dikmişti, aşağıya, sulara bakmaya korkuyordu. Nerede son bulduğunu söylemek zordu.

Döndü ve boynunu geriye atarak yelkenlere baktı, kalktıklarını ve iyi bir rüzgarla şiştiklerini görünce rahatladı. Adamlar durmadan kürek çekerken homurdanıyorlardı.

"Çabucak geçebilir," dedi Gwen, "fakat bunu riske atmayacağız. Hepiniz yarın gün doğumuna kadar kürek çekeceksiniz."

Gwen yukarı baktı ve öğlen vaktinde tepeye konmuş güneşi gördü, bunun hepsi için gerçekten zor ve meşakkatli bir gün olacağını biliyordu. Fakat risk almayacaktı, ölmekten daha iyiydi.

Gwendolyn, bebeği tutarak onu koruyan Illepra'yı buldu. Gwen, bebeği ondan geri alırken kalbi rahatlamayla doldu. Bu sessiz ve ağır atmosferde, duyulan tek

şey küreklerin suya karşı vuruşları, martıların bağırışları ve geride kalanların hafif inlemeleri ve hıçkırıklarıydı.

Aslında ufka bakarken ve azalan erzakları düşünülürse tüm bunların iyiye işaret olmadığını biliyordu. Kesinlikle iyiye işaret değildi.

*

Gwendolyn, mahmur gözleriyle dikildi ve okyanus üzerinde şafağın sökülmesini izlemeye koyuldu. İnce mor bir çizgi, okyanus sisini yakan kızıllıkla karışmıştı. Yalnız bir martı yukarıda bağırıyordu, gök ısınmıştı. Gwen döndü halkına baktı: hepsi kürekleri üzerine eğilmiş, kürek çekmekten bitkin halde oldukları yerde uyumuşlardı. Uzun ve bezdirici bir gün ve gece geçirmişlerdi ve Gwen bunun hiç bitmeyeceğini düşünüyordu. Bebeği gecenin geç vaktinde Illepra'ya vermiş ve nihayet uykuya dalmıştı.

Güneş ufkun üzerinden sürünerek çıkmaya başlarken tüm gece uyanık kalan Gwendolyn kalktı ve bir kaç adım attı, sessiz gemide uyanık olan tek kişiydi. Yavaşça korkuluklara doğru gitti, güverte o ilerlerken gıcırdıyordu; kendini öne bakıp suları incelemeye hazırladı. Bakan, suların güvenli olduğunu öğrenen ilk kişi olmak istiyordu. Halkından birini bu sınava tabi tutmak doğru gelmiyordu. Neticede o Kraliçe'ydi ve birileri ölecekse bu o olmalıydı. Bunun kendi sorumluluğu olduğunu hissediyordu.

Gwen güverteyi geçti ve korkuluklara yaklaştığı sırada durgun sabah havasını bir ses kesti:

"Leydim."

Gwen döndü ve Steffen'ın orada, gözlerinin altında mor halkalarla endişeyle ona baktığını gördü.

"Korkarım nereye gittiğiniz biliyorum," dedi, sesi endişe doluydu.

Gwen kafasını salladı.

"Suları kontrol edeceğim," diye cevap verdi.

"Bu bir Kraliçe'nin işi değil," dedi. "Ben sizin hizmetkârınızım. Benim bakmama izin verin."

Öne, tırabzana doğru yürümeye başladı fakat Gwen uzanıp bileğine elini koydu.

Steffen ona döndü.

"Teşekkür ederim," dedi. "Ama hayır. Bu benim gemim, benim halkım. Kontrol etmek bana düşer."

Kaşları çatıldı Steffen'ın.

"Leydim, ölebilirsiniz."

"Sen de öyle. Benim hayatımın seninkinden kıymetli olduğunu kim söyleyebilir?"

Steffen ona bakarken gözleri yaşardı.

"Siz gerçekten büyük bir Kraliçe'siniz," dedi "Benzeri olmayan bir Kraliçe."

Gwen ne kadar ciddi olduğunu anlıyordu, bundan çok etkilenmişti.

Daha fazla tartışmaya mahal vermeden Gwen döndü ve korkuluğa doğru iki büyük adım attı, titreyen elleriyle korkuluğu tuttu ve gözlerini kapadı. Zihninde taşa dönüşen tüm halkının görüntüleri çaktı, aynı kaderle karşılaşmamak için dua etti.

Gwen gözlerini açtı ve baktı derin bir nefes alıp kendini 244 /301

Sabah güneşiyle aydınlanan sular mavi renkle parlıyordu. Gwen dikkatle baktı ve açık renkli sulardan hiç bir iz olmadığını görünce sevindi. Deniz eski haline geri dönmüştü.

"Leydim!" diye bağırdı Steffen panik bir halde, yanı başına giderek.

Gwen dönüp sakince ona bakarken gülümsedi.

"Hayattayım," dedi. "Korkacak başka bir şey kalmadı."

Gwen'in uyanmakta olan halkı etrafına toplandı, mahmur gözlerle ayağa kalktılar. Birer birer hayranlıkla olan bitene bakıp Gwen'e doğru geldiler.

"Sular güvenli!" diye bağırdı Gwen.

Halkı rahatlayarak sevinç çığlıkları attı ve hep birden korkuluğun kenarına koşuşturup öne eğildiler ve hayretler içinde denize baktılar. Hep olduğu gibi sıradan bir okyanus haline dönmüştü.

Gwendolyn'in karnı açlıktan zil çalarken azalan erzaklarını düşündü ve halkının en son ne zaman bir şeyler yediğini merak etti. Kendisi halkından daha çok kişiyi kurtarmak için öğünlerini ikiye düşürmüştü ve şimdi aç hissediyordu. Geriye kalan bir şey var mı diye sormaya korkuyordu.

Yanı başında duran amiraline dönünce sahip olduğu ciddi bakışlardan cevabın pek de iyi olmayacağını anlıyordu.

"Erzak?" diye sordu, tereddütle.

"Üzgünüm leydim," diye bildirdi. "Geriye hiç bir şey kalmadı."

"Halk yemek için çırpınıyor," diye ekledi yanı başında duran Aberthol. "Gittikçe çaresiz duruma düşüyorlar. Tüm gece kürek çektiler ve şimdi hiç birşeyleri yok. Onları daha ne kadar süre bu şekilde tutabiliriz bilmiyorum."

"Ya da ne kadar süre hayatta kalacağımızı," diye ekledi Brandt, ciddi bir tavırla.

Gwendolyn bu bilgileri hazmetmeye çalışırken ağırlığını hissediyordu. Yanı başında duran Kendrick'e döndü.

"Ne yapmamızı önerirsin?" diye sordu Gwendolyn.

Kendrick kafasını salladı.

"Eğer kısa süre içinde yiyecek bir şey bulamazsak," dedi, "kısa süre içinde karaya varamazsak bu gemi denizde yüzen bir mezara dönüşecek."

Gwendolyn onun yanı başında duran Sandara'ya döndü.

"Vatanına varmamıza ne kadar var?" diye sordu ona.

Sandara kafasını sallayıp uzaklara baktı ve ufku inceledi.

"Bunu söylemek zor, leydim," dedi. "Akıntılara bağlı. Bir gün de olabilir bir ay da."

Bu sözler üzerine Gwen midesine yumruk yemiş gibi oldu. Bir ay. Halkı hayatta kalamazdı. Hepsi burada ölecek, harcanacak, bu okyanusun ortasında korkunç bir ölüme gideceklerdi. Daha

da kötüsü kesinlikle birbirlerine saldıracak, isyan çıkaracak ve birbirlerini öldüreceklerdi. Açlık insanları çaresizliğe sürüklerdi.

Gwendolyn teslim olarak kafasını salladı.

"Karaya ulaşmak için dua edelim", dedi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Darius, güneş batarken hızlıca köyünden yürüyerek çıktı, hiç olmadığı kadar gergindi, sürekli olarak avuçlarındaki terleri siliyordu. İlerleyip, kulübesinde Loti'yle buluşmak için nehre doğru giderken neden bu kadar endişeli olduğunu anlayamıyordu. Savaşta kardeşleriyle karşı karşıya kalmış, köle efendilerinin altında çalışmış, hatta en tehlikeli madenlerde görev almış fakat hiç birinde bu denli gerilmemişti.

Fakat Darius, Loti'yle karşılaşmaya giderken zihninin titreştiğini, kalbinin küt küt attığını ve boğazının sürekli kuruduğunu hissediyordu. Onun üstündeki bu etkisini, onda ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Onu tanımıyordu bile, sadece iki kere görmüştü fakat şimdi onunla buluşmaya giderken başka hiç bir şey düşünemiyordu.

Darius karşılaştıkları anı düşündü, söylediklerini zihninde tekrar tekrar çevirdi. Tam olarak ne söylediğini hatırlamaya çalıştı ve sonra kendinden şüphe etmeye başladı, ondan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığından, ona karşı hissettiği duyguların aynısını onun da hissettiğinden emin olamıyordu. Belki de onu sadece sıradan bir şekilde görmek istemiş ya da onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istemişti. Belki de başka biriyle görüşüyordu, belki de onu ekecek ve onunla görüşmeyecekti bile.

Darius tüm bu senaryoları düşünürken kalbi hızla atıyordu. En güzel kıyafetlerini giymişti: beyaz pamuktan bir gömlek ve güzel yünden yapılma siyah pantolonları bir zamanlar babasının kıyafetleriydi. Ailesinin sahip olduğu

en iyi kıyafetler bunlardı ve babası bunlara iyi para ödemişti. Yine de Darius bunlara bakarken birazcık utanıyordu. Üstündeki lekeleri yer yer yırtılmış olduklarını görüyordu, elbette özgür bir adamın kıyafetleri değildi bunlar. Fakat köyündeki kimse özgür bir adamın kıyafetlerine sahip değildi.

Darius nihayet yoğun, dolambaçlı köy sokaklarından çıkınca köyün sonuna, batı noktasına geldi. Burada küçük kulübelerin yayıldığı bir alanda hepsi birbirinin üstüne doğru inşa edilmişti. Bu yerleşim alanlarına bakarken ne demiş olduğunu hatırlamaya çalıştı: kırmızı renkle işaretlenmiş kapısı olan kulübe.

Darius sırasıyla evleri geçerken her yere bakmıştı ve tam vazgeçmek üzereyken birden gözleri kapıya kilitlendi. İşte orada diğerlerinden farklı bir şekilde, geri kalanlardan daha küçük duran, diğerleriyle tıpatıp aynı olan fakat kapısında solmuş kırmızı leke bulunan kapıyı gördü.

Darius yutkundu. Önüne, ellerinde tuttuğu çiçeklere baktı. Nehir kenarından kendi elleriyle topladığı, uzun saplı, sarı renkli kır çiçeklerini gördü. Şimdi daha güzel olmadıkları için üzgündü, keşke çayırın daha uzak ucundaki yabani gülleri toplasaydı fakat bunun için zamanı yoktu.

Bir dahaki sefere diye düşündü kendi kendine. Eğer beni tekrar görmek isterse tabii.

Darius adım attı ve kapıyı çaldı, neler olduğunu anlayamıyordu bile, kalbi göğüs kafesinde deliler gibi çarpıyor tüm düşünceleri bu çırpınışta boğuluyordu. Çocukların ve karmaşayla etrafından geçip giden köylülerin seslerini duymuyordu, tüm sesler o kapıyı çalarken tokmak sesiyle yutuluyordu.

Darius bekledi ve kapının hiç açılıp açılmayacağını ya da buraya gerçekten davet edilip edilmediğini artık merak

etmeye başlamıştı. Yanılmış mıydı? Tüm bunları sadece hayal mi etmişti?

Darius orada o kadar uzun süre durdu ki nihayet dönmeye hazırlanırken kapı aniden açıldı. Karşısında daha yaşlı bir kadının yüzü belirdi, şüpheyle ona bakıyordu. Kapıyı ardına kadar açtı, elleri belinde dışarı çıkıp sanki bir böcekmiş gibi onu baştan aşağı süzdü. Gözleri tuttuğu çiçeklerde sabitlendi ve yüzüne bir hayal kırıklığı çöktü.

"Kızımı görmeye gelenlerden biri misin sen?" diye sordu.

Sessizce kadına baktı, nasıl bir cevap vereceğini bilmiyordu.

"Ona bunları mı getirdin?" diye ekledi çiçeklere gözlerini dikerken.

Darius içindeki panik git gide büyürken çiçeklerine baktı. "Ben., şey.. Üzgünüm--"

Birden yanı başında beliren Loti kadına çarptı, yüzünde kocaman bir gülümseme duruyordu. Darius'un ellerinden çiçekleri alıp incelerken sevinçle dolmuştu.

Bunu yaptığı için Darius'un korkuları erimeye başladı. Loti, hatırladığından bile daha güzel görünüyordu; yeni banyo yapmış, baştan aşağı harika görünen beyaz bir keten elbise giymişti ve yüzündeki gülümse gibisini daha önceden hiç görmemişti.

"Ah Anne, ona yüklenmekten vazgeç," dedi Loti. "Bu çiçekler gerçekten çok güzel."

Gözlerini Darius'a dikince Darius'un kalbi daha hızlı atmaya 250 / 301

başladı.

"İçeri girmeyecek misin?" diye sordu kıkırdayıp bir adım öne gelerek kolunu koluna sardı sonra da annesini sıkıştırıp geçerek, onu içeriye yönlendirdi.

Darius küçük, karanlık kulübeye girerken onu girişten bir kaç adım ötede, duvarın öte ucuna dayalı bir yere buyur etti. Kilden bir bankta yan yana oturdular, annesini kapıyı örttü ve içeri girerek karşılarına bir tabureye oturdu.

Annesi gözlerini Darius'a kilitlerken onu inceliyordu ve Darius bu küçük, loş kulübede kendini klostrofobik hissediyordu. Sandalyesinde kıpırdadı. Bu kasabada, bir erkeğin kızlarını bir yere götürmeden önce tüm kadınların çocuğu sorguya çekmesinin gelenek olduğunu fark etti. Ailesine duyduğu saygıdan dolayı onları incitecek bir şey yapmayacağından emin olmalarını sağlamak istedi. İyi bir izlenim bırakmaya kararlıydı.

"Kızımı görmek istedin," dedi kadın, ifadesi zorluydu. Bir savaşçının yüzüne sahipti ve yüzündeki ifadeden oğlanlara -savaşçı çocuklara- sahip bir anne olduğunu anlayabiliyordu Bu, dikkatli, korumacı ve geçmiş hataları tekrar etmemeye kararlı bir annenin yüzüydü.

"Kızınız çok güzel," dedi Darius nihayet, ilk kelimeleri bu şekilde çıkmıştı, ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Kaşlarını çattı kadın.

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi. "Güzel olduğunu söylemene ihtiyacım yok. Bunu herkes görebilir. Bu köydeki her çocuk onu elde etmek istedi. Onun elini tutmak isteyen ilk kişi sen değilsin. Onunla vakit geçirmene neden izin vereyim?"

Darius ne diyeceğine karar vermeye çalışırken kalbi çarpıyordu. Saygılı olmak istiyordu ama pes etmeye de hiç niyeti yoktu.

"Kızınızı tanımadığımın farkındayım," dedi yavaşça. "Fakat onun güçlü ruhuna ve cesaretine tanık oldum. Çok hayranlık duydum. Bu, karımın, çocuklarımın annesinin sahip olmasını istediğim güç ve cesaretle aynıdır. Onu tanımak istiyorum.

Size ve ona karşı en derin saygılarımla geldim."

Annesi ona uzun ve sert bir ifadeyle baktı, sanki söylediklerini tartıyordu; ifadesi hiç değişmiyordu.

"Yaşma göre güzel konuştun," dedi nihayet. "Fakat babanın kim olduğunu biliyorum. O bir isyankardı. Dışlanmıştı. Bir savaşçıydı. Büyük bir adamdı fakat dikkatsizdi. İnsanlarımız arasında kahramanlara yer yok. Bizler köleyiz. Kaderimiz böyle. Bu asla değişmeyecek. Asla. Beni anlıyor musun?"

Yoğun bir sessizlik hüküm sürerken kadın uzun ve sert bir şekilde ona bakmaya devam etti, Darius ne diyeceğini bilemeden yutkundu.

"Kızımın bir kahramanla birlikte olmasını istemiyorum," dedi. "İmparatorluk'un yok edilemeyeceğini öğrenme yolunda bir oğlumu zaten kaybettim. Kızımı da kaybedemem."

Kadın Darius'a hiç geri adım atmadan soğuk ve sert bakışlarla bakmaya devam etti, bir cevap bekliyordu.

Darius ona duymasını istediği şeyi söylemeyi, İmparatorluk'a karşı asla savaşmayacağını, kaderinde yazılı olan bir köle olmaya tamah edip buna razı

olduğunu söylemeyi çok isterdi.

Fakat derinlerde nasıl hissettiğini biliyordu. Teslim olmaya niyetli değildi ve ona yalan da söylemeyecekti.

"Babama hayranım," dedi Darius," onu çok az tanıyor olsam da. İmparatorluk'a saldırmak gibi bir planım yok ancak tüm hayatım boyunca yenilgiyi kabullenerek yaşayacağımı da söylememem. Ben buyum asla başkası gibi davranamam."

Annesi onu inceledi, bölünmez sessizlikte gözlerini kısarken Darius küçük kulübede alnına hücum eden teri hissediyordu, şansının ne olduğunu merak ediyordu.

Nihayet kafasını salladı.

"En azından dürüstsün," dedi. "Diğer çocuklar için söyleyebileceğimden daha fazla bir şey bu. Dürüstlük çok büyük anlam taşır."

"Harika!" dedi Loti birden ayağa fırlayarak. "O zaman işimiz bitti!"

Darius'un kolunu tutup bir hamlede bulunamadan onu çekerek annesinin yanından geçip açık kapıya yönelerek kulübeden çıkarttı.

"Loti işimiz bitti demedim!" diye bağırdı annesi ayağa kalkarak.

"Hadi ama anne," dedi Loti. "Çocuk beni tanımıyor bile. Bize bir şans ver. Döndüğümüzde ona saldırmaya devam edersin."

Loti kapıyı açarken kıkırdadı fakat yolu yarılamadan Darius kolunun soğuk bir dokunuşla tutulduğunu, pazusundan tutup geriye çekildiğini hissetti.

Döndüğünde ciddiyetle annesinin ona baktığını gördü.

"Eğer senin yüzünden kızımın başına bir şey gelirse, seni kendi ellerimle öldüreceğimi garanti ederim."

*

Darius küçük kayıkta Loti'nin karşısında oturmuş köy yamacında bulunan ve

yavaşça hareket eden nehirde kürek çekiyordu. Bataklığa sınır veren bu tembel nehrin rotasını takip ederek köyün etrafını turluyorlardı. Tedbirli bir daire şeklinde akan bu nehir özellikle küçük çocuklar arasında çok popülerdi. İçine küçük, oyuncak kayıklarını koyup bırakırlar ve akıntıyla beraber geri dönmelerini beklerlerdi. Bu bekleyiş tüm gün sürerdi.

Aynı şekilde aşıklar arasında da popülerdi. Yavaş akıntısı ve hafif esintileriyle bu nehir gün batınımda olunabilecek en güzel yerdi; ısı yayılır ve esinti artardı.

Darius, onu buraya getirince Loti'nin yüzüne konan bakıştan dolayı çok heyecanlanmıştı, doğru bir şey yapmış gibi hissediyordu.

Şimdi kayıkta eğilmiş sanki cennetteymiş gibi göğe bakarken Darius nehrin üzerinde nazikçe kürek çekiyordu. Akıntı onları taşıdığı için fazla hareket etmesine gerek kalmamıştı.

Bilekleri küreğin üzerinde dinlenirken kayığın kendi ağırlığıyla yol almasına müsaade ediyordu. Sessizlik içinde ilerlerken Darius burada olduğu için ne şanslı ve gün batınımda parlayan koyu teniyle Loti'nin ne kadar güzel olduğunu düşünüyordu.

Darius öne eğildi ve elinin yumuşacık tersine avcunu koydu. Loti gülümseyerek ona baktı, hala ona verdiği çiçeklerle

oynuyordu. Gözleri onunkiyle buluşunca ne diyeceğini unutuyordu. Loti ona baktı, gözleri yoğunluk ve tutkuyla doluydu sanki ruhuna işliyordu.

"Evet?" dedi.

Darius konuşmak istiyordu ama kelimeler boğazında düğümleniyordu. Sessizlik için öylece ilerleyip gün batınımda kehribar ve kızıl renklerle parlayan ve rüzgarda hışırdayan sazları geçerken Darius kızardı.

"Diğerlerinden farklısın," dedi Loti nihayet. "Ne olduğunu bilmiyorum ama sende bir şeyler var. Bir savaşçı olduğunu hissediyorum, bir başka şey daha var içinde. Bilmiyorum, bir hassasiyet belki. Sanki olanları görüyor onları anlıyor gibisin. Seninle birlikte olmaktan hoşlanıyorum, bu beni rahatlatıyor."

Darius yere bakarken kızardı. Güçlerinden haberdar mıydı diye merak etti. Bunun için ondan nefret eder miydi? Diğerlerine söyler miydi?

"Senin yaşındaki çoğu çocuk," dedi, "çoktan kızlarla görüşmeye başlar ya da evlenirler. Sen değil. Seni hiç diğerleriyle birlikte görmedim."

"Bende ne gördüğünü bilmiyorum," dedi şaşırarak.

"Görüyorum," dedi. "Seni fark etmemek zor."

Darius biraz daha kızardı. Kayıpa baktı ve ayakuçlarıyla oynadı. Nasıl cevap vereceğini bilmediğinden sessizce duruyordu. Kızlar etrafında hep utangaç olmuştu, diğer çocukların sahip olduğu doğal konuşma yeteneği onda yoktu. Fakat hisleri derindi. Diğer çocukların çabucak kız bulduğunu

ve işleri bittiğinde onları hemen bir kenara fırlatmalarını izlemişti. Fakat Darius bunu asla yapamazdı. Onunla birlikte olacak her hangi bir kızı ciddiye alırdı bu nedenle birine bir taahhütte bulunmaktan çekinmişti. Çok şeyi riske atarmış gibi hissetmişti.

"Ya sen?" diye nihayet cesaretlenerek sordu Darius. "Sen de evlenmemişsin."

Ona gururla baktı.

"Bunda utanılacak bir şey yok," dedi savunmaya geçerek. "Kendi kararlarımı kendim verebilirim. Tutkularımı öylece takip etmem. Bana yaklaşan herkese sırtımı döndüm."

Darius bu kelimeler karşısında gerildi. Ona da mı sırtını dönecekti?

"Neden?" diye sordu.

"Ben önemli birini bekliyorum," dedi. "Bir adamdan, bir savaşçıdan fazlasını bekliyorum. Özel olan birini, farklı olan birini, önünde uzanan büyük bir kadere sahip birini."

Darius'un aklı karışmıştı birden bire tüm bu yolculuğun boşuna olup olmadığını merak etmeye başladı.

"O zaman neden burada benimle birlikte oturuyorsun?" diye sordu.

Loti güldü, kahkahasının sesi tiz ve tatlıydı, Darius hazırlıksız yakalanmıştı. Nihayet gülmesi bittiğinde işveli gözleri Darius'unkilere sabitlendi.

"Belki de bulmuşumdur," dedi.

Gözlerini bir süre birbirlerininkilere kenetledikten sonra utanarak kaçırdılar.

Darius yeniden kürek çekmeye başladı, henüz anlam veremese de onunla arasında güçlü bir bağ hissediyordu. Ne istediğini ve onda ne bulduğunu tam olarak anlayamıyordu. Onu kaybetmekten korkuyordu ve bir şekilde onu etkilemek ve ondan hoşlanmasını sağlamak istiyordu. Yine de ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Sessizce nehirde ilerlemeye devam ettiler, sazların hışırtısıyla dolan hava ağırdı, esintilerin sesleri gece böceklerinin şarkısına karışmaya başlamıştı. Tüm günün yorgunluğunu taşıyan Darius'un kasları yavaşça gevşedi. Bu his, sonraki günün çalışmalarını, sefil varlığını ve buradan çıkmanın bir yolunu düşünmeden zaman geçirmek Darius'a yabancıydı.

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu Darius, "yarın olduğunda bir başkasına hesap vermek zorunda olduğunu biliyor olman?"

Loti gözleriyle buluşmadı fakat gözlerini uzaklara dikip omuz silkti.

"Elbette rahatsız ediyor," diye cevap verdi sonunda. "Fakat bununla yaşamayı öğrenmen gereken durumlar var. Ben de bunu öğrendim."

"Ben öğrenemedim," dedi.

Loti onu inceledi.

"Senin problemin," dedi, "dar kafalı olman. Direnmenin sadece bir yolunu biliyorsun."

Şaşırarak ona baktı Darius.

"Baskıya karşı zincirleri kırmaktan başka ne gibi bir direnme yolu olabilir?" diye sordu.

Loti ona gülümsedi.

"Direnmenin en yüksek formu baskı altındayken bile hayatın keyfini çıkarabilmektir. Eğer tehlikenin tam karşısındayken bile hayattan zevk almanın bir yolunu bulabiliyorsan, eğer ruhunu ezmesine izin vermiyorsan o zaman baskıyı yenmişsin demektir. Baskı vücutlarımızı etkiler ama ruhumuzu değil. Eğer elimizden keyfi alamazlarsa asla baskılanamazsın. Baskı zihinsel bir durumdur."

Darius söylediklerini düşündü hiç bu şekilde düşünmemişti. Onun gibi düşünen, dünyaya bu gözle bakan başka birine hiç rastlamamıştı. Onunla aynı fikirde olup olmadığını bilmese de düşünce yapısını anlıyordu.

"Sanırım biz çok farklı insanlarız," dedi Darius nihayet.

"Belki bu yüzden birbirimizden hoşlanıyoruz," diye cevap verdi Loti.

Duydukları karşısında kalbi daha hızlı atarken ona gülümsedi, îlk kez kendini rahatlamış ve kendine daha güveniyor hissediyordu.

Kayıkları bir dönemeçten döner dönmez gözlerini kocaman açtı Loti, Dairus dönüp baktığı yöne baktı. Akıntı onları Ateş Ağacı'nın altına sürüklemişti. Darius dönüp de bu manzarayı görünce her zamanki gibi hayranlık duydu. Bu ağaç yüzlerce metre uzunluğunda ve genişliğindeydi, bu kara kadar antikti.

Dalları nehrin üstüne sarkıyor ve yere kadar uzanıyordu. Yaprakları alev kırmızısıydı, parlak kırmızı çiçekleri yaprakların sonunda açmıştı ve gün batımında parıldıyorlardı. Sihirli bir görüntüydü bu. Güçlü kokusunu buradan duyabiliyordu Dairus, sanki tarçınla hanımeli birleşimi gibiydi.

Darius dalların altında kayığı durdurdu, çiçekleri kafalarına değiyor ve gece düşerken bile yumuşak bir ışık yayıyorlar, alaca karanlıkta parıldıyorlardı. Loti öne eğildi, o denli yaklaştı ki dizleri Darius'unkilere değiyordu. Uzanıp eliyle onunkileri tuttu. Darius titreyişini hissediyordu, gözlerine bakarken kalbi hızla atıyordu.

"Diğerleri gibi değilsin," dedi. "Bunu gözlerinde görebiliyorum ve seninle birlikte olmak istiyorum."

Darius ona bakınca gözlerindeki ciddiyeti görebiliyordu.

"Ben de seninle," dedi.

"Kalbimi hafife almam,"dedi. "Kırılmasını istemem."

"Söz veriyorum bu hiç olmayacak," dedi.

Darius sonra eğildi ve dudakları onunkiyle birleşirken uzanarak yüzüne dokundu. İkisi su üstünde, Ateş Ağacı'nın altında süzülürken ilk kez olarak Darius'un uğruna yaşayacak bir şeyi vardı.

Dalları nehrin üstüne sarkıyor ve yere kadar uzanıyordu. Yaprakları alev kırmızısıydı, parlak kırmızı çiçekleri yaprakların sonunda açmıştı ve gün batımında parıldıyorlardı. Sihirli bir görüntüydü bu. Güçlü kokusunu buradan duyabiliyordu Dairus, sanki tarçınla hanımeli birleşimi gibiydi.

Darius dalların altında kayığı durdurdu, çiçekleri kafalarına değiyor ve gece düşerken bile yumuşak bir ışık yayıyorlar, alaca karanlıkta parıldıyorlardı. Loti öne eğildi, o denli yaklaştı ki dizleri Darius'unkilere değiyordu. Uzanıp eliyle onunkileri tuttu. Darius titreyişini hissediyordu, gözlerine bakarken kalbi hızla atıyordu.

"Diğerleri gibi değilsin," dedi. "Bunu gözlerinde görebiliyorum ve seninle birlikte olmak istiyorum."

Darius ona bakınca gözlerindeki ciddiyeti görebiliyordu.

"Ben de seninle," dedi.

"Kalbimi hafife almam,"dedi. "Kırılmasını istemem."

"Söz veriyorum bu hiç olmayacak," dedi.

Darius sonra eğildi ve dudakları onunkiyle birleşirken uzanarak yüzüne dokundu. İkisi su üstünde, Ateş Ağacı'nın altında süzülürken ilk kez olarak Darius'un uğruna yaşayacak bir şeyi vardı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Gwen tırabzanların yanında durarak sulara baktı ve göğü aniden dolduran ışıktan gözlerini korumak için ellerini kaldırıp gözlerine götürdü. Denizin üstünde asılı duran sis altın rengiyle karışmıştı ve gözlerini ışığa karşı kısarken ona doğru yüzerek gelen bir şey fark etti. Gözlerini kıstı ve bunu uydurup uydurmadığını merak etti: işte, tam önünde, su üstünde yüzerek ilerleyen güneş ışığını yansıtan altın renkli bir kayık vardı. Gwen, kayık yakınlaşınca daha yakından baktı ve içinde kim olduğunu görünce kalbi hızla atmaya başladı. Buna inanamıyordu.

İşte, içinde Thor zafer edasıyla gülümseyerek duruyordu. Kollarında bebeklerini tutuyordu.

Gwen'in kalbi bu manzara karşısında gözyaşlarına boğulurken coşuyordu. İşte orada sadece bir kaç adım ötede her ikisi de hayatta, güvende ve sağlıkla ona geri dönmüşlerdi.

Gwen gemisindeki diğer insanları çağırmak ve onlarla iyi haberi paylaşmak için bir anlığına dönünce gemisinin bomboş olduğunu gördü ve aklı karıştı. Herkesin nereye gittiğini anlayamıyordu.

Gwen güvertedeki can kurtarma filikasına adımını attı ve sulara yetişene kadar hızlıca ipleri gevşetti. Denize dokunur dokunmaz filikası dalgaların arasından çılgınlar gibi sallanmaya başladı ve onu gemiye bağlayan kalın halat koptu.

Gwen boynunu geriye atıp yukarı bakınca gemisinin güçlü okyanus akıntısında sürüklenerek ilerlediğini görünce

Gwen, Thor ve Guwayne'e döndü ve kayığın aniden gittikçe artan bir kuvvetle ondan çok daha uzağa sürüklenerek dalgalar tarafından yutulduğunu görünce korktu.

"HAYIR!" diye bağırdı.

Gwen hala orada gülümseyerek duran ve Guwayne'i tutan Thorgrin'e elini uzattı fakat okyanus akıntısını onu Thor'dan gittikçe uzağa, gemisinden, bildiği her şeyden uzağa engin okyanusun derinliklerine atıyordu.

Gwen şaşkınlıkla uyandı. Etrafına bakarken nefes nefese ve ter içinde kalmıştı, neler olduğunu merak etti. Hala gemisinde olduğunu gördü, halkının doldurduğu güvertede uzanmıştı. Hepsi bir kabustu. Korkunç, zalim bir kabus.

Gwen'in rahatlama duygusu halkının durumunu görünce yerini çabucak hayal kırıklığına bıraktı. Her şeyin üzerine kalın bir sis tabakası yerleşmişti, rüzgarla taşınırken halkının paramparça olduğunu görebiliyordu. Fakat küreklerin üzerine gömüldüklerini, güvertede kıvrıldıklarını, korkuluğa dayandıklarını ve hepsinin halsiz olduğunu, kimsenin hareket etmediğini görüyordu. Hepsinin açlıktan mahvolduklarını anlayabiliyordu. İşte orada hepsi birden hiç olmadıkları kadar cansız görünüyorlardı.

Gwen kaç gündür burada sürüklendiklerini bilmiyordu artık bunu hatırlayamıyordu. Ancak yeterince uzun zaman geçtiğini, çok uzun zaman geçtiğini biliyordu. Kara asla görünmezken işte halkı burada ölüme adım adım gidiyorlardı.

Gwendolyn'in vücudunda açlıktan kaynaklı ağrılar vardı ve oturur pozisyona geçmesi için tüm gücünü kullanması gerekti.

Orada otururak, boş bir süt biberon verdiği bebek ağlarken onu tutuyordu. Gwen ağlamak istiyorsa da bunu yapmak için bitkindi. Tüm yaşadıklarından, bu noktaya kadar gelebilmelerinden sonra halkının burada, ıssızlığın tam ortasında açlıktan ölmek üzere olduğunu bilmek onu öldürüyordu. Bunu hazmetmek çok güçtü. Kendi için acı çekebilirdi ama halkının bu şekilde acı çektiğini görmekten nefret ediyordu.

Gwen havada asılı ölüm kokusunu alabiliyor, geminin hareketli bir mezar haline dönüşeceğini ve hepsinin öleceğini hissediyordu. Tüm bunların kendi hatası olduğunu hissedemeden yapamıyordu.

"Kendini suçlama, leydim," dedi bir ses.

Gwen dönüp biraz ötede oturan kardeşi Kendrick'i gördü, zayıfça gülümsüyordu. Büyürken sıkça yaptığı gibi aklından geçenleri okumuş olmalıydı. Orada böyle zor bir zamanda bile asaletiyle ve ruhunun tüm kuvvetiyle oturuyordu.

"Çok önemli bir Kraliçe oldun," dedi. "Babamız seninle gurur duyardı. Daha önce kimsenin ummaya bile cesaret edemediği kadar uzaklara götürdünüz hepimizi. Bu kadar yaşamamız bile bir mucize."

Gwen bu nazik sözleri takdir ediyordu ancak yine de sorumlu hissetmekten kendini alamıyordu.

"Eğer hepimiz ölürsek ne yapmış olurum?" diye sordu.

"Hepimiz bir gün öleceğiz," diye cevapladı. "Sen onura eriştin. Bu, kendimiz için bile isteyebileceğimizden fazlasıdır."

Kendrick onu teskin eder şekilde elini uzattı ve Gwen elini 263 / 301

tuttu, her zaman yanında olduğu için ona minnettardı.

f

"Bence benim Kraliçe olmamdan daha iyi bir Kral olurdun," dedi. "Babam seni seçmeliydi."

Kendrick kafasını salladı.

"Babam ne yaptığının farkındaydı," dedi. "Mükemmel bir seçim yaptı. Hayatının seçimiydi bu. Seni iyi zamanlar için değil tam da bunun gibi kötü zamanlar için seçti. Bize her zaman bir çıkış yolu sağlayacağını biliyordu."

Sözlerini tartamadan önce Gwen ayak sesleri duydu, dönünce güçsüz, gözlerinde mor halkalarla ona yukarıdan bakan Steffen'ı ve yanında elini tuttuğu Arliss'i gördü.

Steffen boğazını temizledi.

"Leydim, daha önce sizden hiç bir şey istemedim," dedi sesi zayıftı, "fakat şimdi isteyeceğim."

Şaşkınlıkla ona baktı ve ne isteyeceğini merak etti.

“Yapabileceğim her ne varsa şenindir," diye cevapladı.

"Bizim şahidimiz olur musunuz?" diye sordu. "Biz evlenmek istiyoruz."

Gwen gözlerini şaşkınlıkla açarak ikisine baktı.

"Evlenmek mi?" diye şaşkınlıkla tekrarladı. "Burada, şimdi mi?"

Steffen ve Arliss başlarını salladı ve Gwen gözlerindeki ciddiyeti gördü.

"Eğer şimdi değilse ne zaman?" diye sordu Arliss. "Hiç birimiz karayı bulmayı umut etmiyoruz ve ölmeden önce sonsuza kadar birlikte olmak arzusundayız."

Gwen ikisine baktı ve birbirlerine duydukları bağlılık altında ezildi. Bu, onun Thorgrin'i ve gerçekleştiremediği onunla birleşme arzusunu düşünmesine sebep oldu.

Gözleri yaşlarla doldu.

"Tabii ki şahit olurum," diye cevapladı.

Kendrick, Godfrey ve konuşmayı duyan yakınlarda duran diğerleri bir şekilde hareket edip gemini pruvasında Steffen ve Arliss'in yanındaki Gwen'e eşlik etmeye geldiler.

Steffen ve Arliss korkuluğun yanında durarak el ele tutuşurken dönüp birbirlerine gülümsediler. Gwen önlerinde sise bakarak duruyordu. Sis sessiz geminin içinde bir görünüp bir kaybolurken bu çiftin cesaretine ve ölümün kol gezdiği bu anların ortasında hayata karşı duruşlarına hayran oldu.

"Birbirinize etmek istediniz yemininiz var mı?" diye sordu Gwen.

Steffen kafasını salladı. Arliss'in gözlerine bakarken boğazını temizledi.

"Ben, Steffen seni her zaman seveceğime," dedi," kader önümüze ne getirirse getirsin senin sadık kocan olarak bu hayatta veya diğerinde yanı başında olacağıma yemin ederim."

Arliss ona gülümsedi.

"Ben, Arliss seni her zaman seveceğime, kader önümüze ne getirirse getirsin senin sadık karın olarak bu hayatta veya diğerinde yanı başında olacağıma yemin ederim."

Öne eğilip öpüştüler ve bu olurken Gwen, Arliss'in yanaklarından yaşların süzüldüğünü fark etti. Kutsal bir andı bu, ağırdı; hepsi ölümle burun buruna gelmişken bu acı dolu anları aşklarıyla alt etmeye çalışıyorlardı.

Gwen, nereye gittiklerini bilmeden, hep birlikte yaptıkları, sisin her geçen dalgayla bir görünüp bir kaybolduğu anlarda meydana gelen bu tören, Gwen'in katıldığı en ürkünç, en garip fakat aynı zamanda en güzel tören olmuştu. Gwen hiç olmadığı kadar ölümün yakında olduğunu ve kendini en azından sevdiği insanların düğününe hala hayattayken şahitlik edebildiği için şanslı hissetmişti.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Alistair, kraliyet hasta evindeki Erec'in odasında, Dauphine ve Erec'in annesiyle beraber otururken iki adım kalınlığında demir çubuklarla kilitlenen kapının önünde yarım düzine kadar muhafız vardı. Alistair, hala sırt üstü uyuyan Erec'in yanında oturup elini tutuyor, gözlerini kapıyordu. îki adım kalınlığındaki taştan duvarlar arkasında sessiz kalarak dışarıda tezahürat eden ve çılgına dönmüş kalabalığın sesini bastırmaya çalışıyordu. Seslerden anlaşıldığına göre halk bozguna uğramış, Bowyer darbesinde başarılı olmuş ve yolları kesilerek etrafları kuşatılmıştı. Bowyer'ın, Erec ölüp de kendi kral olana kadar onları bırakmayacağını biliyordu.

Neyse ki Alistair Erec'in odasına askerlerden önce ulaşıp kapıları kilitleyerek Erec'in yanında olmak için ısrar etmişti. Şimdi Erec'e bakıp da elinin üstünü öperken gözlerinden yaşların yeniden boşaldığını hissediyordu. Tatlı tatlı uyuyordu ve ona verdiği şifa yüzünden daha bir süre ayağa kalkmayacağını biliyordu. Kalktığında ise yine de güçsüz bir durumda olacak ve bu adamlarla savaşamayacaktı. Alistair kendi başınaydı.

Erec'i iyileştirmek için tüm değerli enerjisini kullandıktan sonra içinde bulunduğu güçsüz durum göz önüne alınırsa Alistair ne kadar denerse denesin ona yardım etmesi için sihirli kuvvetlerini çağıramıyordu. Şimdi Erec'in hayatını kurtarmak için hayatlarını riske atacaklarını bildiği Thor'un veya Halka'nın ya da Gümüş'ün savaşçılarından her hangi birinin yanında olmasını istiyordu. Erec'in burada, kendi vatanında en çok tehlikede olmasını çok ironik buluyordu.

Alistair gözlerini kapayıp odaklandı.

Anne lütfen yardım et.

Gözlerini sıkıca kapalı tutarak uçurumun tepesinde, o kalenin içinde annesiyle

ilgili gördüğü tüm rüyaları hatırlıyor onunla olduğunu hissediyordu. Durmadan dua ediyordu.

Fakat sessizlikten başka bir ses duyulmuyordu.

Dışarıdan, aniden kapıya vurulma sesi geldi, ısrarcıydı. Sanki kalbinin üstüne vuruyorlardı.

Alistair kalktı, odayı geçti ve kapının yanında durdu. Erec'in annesine ve Dauphine'e baktı o da Alistair'e panik bir halde bakıyordu.

"Bitti,"dedi Dauphine. "Şimdi sadece kardeşim değil ama onunla birlikte hepimiz öleceğiz. Fırsatımız varken bunu kullanmalıydık."

"O zaman Erec ölmüş olurdu," diye cevapladı Alistair.

"Erec her halükarda ölecek. Üç kadın bir orduyu durduramaz ama eğer kaçsaydık intikam için kendi adamlarımızı toplamak için hayatta kalmış olurduk."

Alistair kafasını salladı.

"Eğer Erec ölürse, intikamın bir anlamı olmaz. O ölürse ben de onunla ölürüm."

"İsteğini almak üzere olabilirsin," dedi annesi.

Kapıya vurma sesi tekrar tekrar duyuldu ve sonra bir ses diğer hepsini bastırınca sesi kesildi.

"Alistair, orada olduğunu biliyoruz," diye kükredi bir ses.

Alistair bunun Bowyer'ın sesini hemen tanıdı. Yakından geliyordu, çok uzak değildi fakat kapı o kadar kalındı ki onu ezip geçmesinin bir yolu yoktu.

"Onu bize ver," diye devam etti Bowyer, "hayatınızı bağışlayayım. Fakat onu orada tutarsan onunla beraber ölürsünüz. Bu kapıları kıramayız ama sizi burada hapis tutabiliriz. Burada günlerce oturabilir ve acı dolu açlık ölümüne katlanabilirsiniz. Buradan çıkış yok. Bize Erec'i ver ve seni bağışlayıp vatanına dönmene izin verelim. Bu cömert teklifi iki kere yapmayacağım."

Alistair kapıya baktı, burnundan soluyarak tüm bu aşağılamalara karşı için için yanıyordu. Onu çok hassas bir anda yakalamışlardı ve çaresiz olduğunu biliyorlardı.

Fakat şimdi Erec'ten vazgeçmeyecekti. Şimdi değil. Asla.

"İstediğiniz cinayetse," diye bağırdı, "eğer bir hayat alınması gerekiyorsa o zaman benimkini alın!"

Birden diğer taraftan bir uğultu geldi.

"Alistair ne diyorsun?" diye sordu annesi. Fakat Alistair onu görmezden geldi.

"Kendi kanunlarınızla," diye devam etti Alistair, "bir Kraliçe olmadan bir Kral'ın Kral olamayacağını biliyorsunuz. Benim hayatımı alırsanız Erec gücünden mahrum olacak. Beni öldürün ve Kral olun. Hayatım onundur. Size sunabileceğim son teklif budur.[1]

Uzun bir sessizlik oldu ve kapının diğer tarafında bir uğultu yaşandı ve nihayet Bowyer'ın sesi tekrar gümledi: "Anlaştık!" diye bağırdı. "Seninkine karşı Erec'in hayatı!"

Alistair kafasını salladı, tatmin olmuştu.

"Anlaştık!" diye bağırdı Alistair.

Alistair derin bir nefes alıp kendini hazırlayarak kapıya doğru bir adım attı ve demir kilide uzandı. Bunu yapar yapmaz bileğinde bir el hissetti.

Döndüğünde Erec'in annesinin yanı başında gözlerinde yaşlarla durduğunu gördü.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi yumuşakça.

Alistair da bitkin düşmüştü.

"Benim hayatım, Erec'in hayatının yarısı kadar önemli değil," dedi. "Onun için ölmekten daha iyi bir ölüm düşünemiyorum."

Erec'in annesi Alistair öne gelirken ağlamaya devam etti, muhafızlar annesini

nazikçe geriye çekti. Ağır demir kilitleri çekti, taştan odanın içinde ses yankılandı ve kalın kapı ardına dek açıldı.

Alistair bir kaç adım ötesinde durup ona dik dik bakan Bowyer'ı karşıladı. Arkasında silah tutan yüzlerce asker, düşman yüzlere sahip bir deniz gibiydi. Hepsi Alistair'in varlığıyla afallayıp sus pus oldular.

Alistair açık kapıdan cesaretle doğrudan onlara adımını atınca hepsi yol açıp bir adım geriye çekildiler, Alistair Bowyer'a yürüdü. Ondan sadece bir adım uzaklıkta durdu, gözlerini onunkine kilitlerken ikisi de birbirine meydan okuyordu.

Arkalarından kapanan ve kilidin yeniden yerine oturduğu ağır kapının sesi geldi. Şimdi burada bir başınaydı ancak Erec'in içeride güvende olmasının verdiği rahatlığı da içinde hissediyordu.

"Düşündüğümden daha cesurmuşsun," dedi Bowyer nihayet uzun ve yoğun sessizliği keserek. Cesaretin ölümüne yol açacak."

Alistair sakin ve ifadesiz bir halde ona baktı, sarsılmıyordu.

"Ölüm bir kaçıştır," diye cevapladı. "Cesaret ise sonsuz."

İkisi gözlerini birbirine kilitlerken Alistair, Bowyer'ın öfkesinin altında bir hayranlık bakışı olduğunu görüyordu.

Alistair ellerini öne getirince çok sayıda asker öne atılıp iplerle bileklerini bağladılar. İşte o sırada kalabalık coşkulu bir tezahüratta bulundu ve Alistair arkadan itilerek bu kalabalık güruhun arasında meşalelerle aydınlatılmış sokaktan soğuk kara geceye, idamına doğru yol aldı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Romulus gemisinin pruvasında elleri belinde duruyor, İmparatorluğun kasvetli kıyılarına bakarken karışık duygular hissediyordu. Bir yandan, bir bakıma ne Andronicus'un ne de başka hiç bir İmparatorluk kumandanının yapamadığını yaparak Halkayı işgal ve fethetmişti. Bu atalarının daha önce başaramadığı bir şeydi ve sırf bunun için tebriki ve bir kahraman olarak dönmeyi hak ediyordu. Neticesinde artık İmparatorluğa ait olmayan bir nokta

bile kalmamıştı yeryüzünde.

Fakat diğer taraftan bu savaş ona pahalıya, çok pahalıya mal olmuştu. İmparatorluksan yüz binlerce gemiyle yola çıkmış ancak eve sadece üç tanesini getirebilmişti. Bu düşünce karşısında öfke ve aşağılanma İlişleriyle kavruluyordu. Bunun artık gizemli her gücü varsa Thorgrin'in ve elbette o asi kız Gwendolyn'in suçu olduğunu biliyordu. Romulus bir gün her ikisini de canlı yakalayıp sonlarını getireceğine yemin etti. Vatanına aşağılanarak dönmek zorunda bırakılmasının karşılığını onlara ödetecekti.

Romulus nasıl açıklarsa açıklasın sadece üç gemiyle geri dönmenin bir zayıflık göstergesi olduğunu biliyordu. İsyanı onu zayıf kılmıştı ve ilk iş olarak ordusunu acilen toparlaması gerektiğini biliyordu. İşte bu nedenle buraya, bu kuzey şehri Volusia'ya Güney başkentine muhteşem dönüşünden önce gelmişti. Donanmasını toparlayacak ve mümkün mertebe debdebesiyle geri dönecekti. İmparatorluk gücünü pekiştirmek için bunu yapmalıydı. Etrafına bakınca limandan parlayan yüzlerce gemi gördü ve doğru fiyatı verince hepsinin satılık olduğunu biliyordu.

Volusia. Romulus baktı ve akıntılar eksik donanmasından kalan üç gemiyi limana çekerken deniz kenarındaki bu şehri inceledi ve yeniden içerledi. İmparatorluğun kuzey eyaletleri her zaman üstün hisseder, Güney başkenti kumandanlarının emirlerini gönülsüzce yerine getirirlerdi. Aralarında huzursuz bir birliktelik vardı, her on yılda bir ihtilaf çıkardı.

Romulus'un kafasında Voluisa diğer tüm İmparatorluk eyaletleri gibi boynunu büküp emirlere uymalıydı fakat bunun yerine kuzey yarı kürenin zengin ve şımarık liderlerine sahipti ve birden fazla kere takıştığı korkunç yaşlı Kraliçe tarafından yönetiliyordu. Romulus, gemi donanmasını almak için onunla pazarlık yaparken çirkin yüzünü görünce onu hakir görmekten başka bir şey yapamayacaktı. Onu açgözlülüğüyle tanıyordu ve hazırlıklı gelmişti, keseleri altın doluydu. Böylesine zayıf bir durumda olmaktan nefret ediyordu.

Daha da kötüsü Romulus göğe bakınca aydan her hangi bir iz göremiyordu ve milyonuncu kere büyücünün yaptığı büyü hakkında endişeleniyordu. Ay döngüsü, yenilmezlik süresi sona ermişti ve bu Romulus'u her şeyden daha fazla korkutarak onu zayıf ve hassas bir hale getiriyordu. Yumruklarını sıkıp açtı, kaslarını gevşetti, bunu yaparken kuvvetinin azalmadığını gücün hala kaslarını yırtarcasına orada olduğunu hissetti. Savaşında yanında olacak ejderhaları yoktu

fakat bunun artık bir önemi yoktu. Ejderhalar ölmüştü, onlara sahip değildi ancak kimse onlara sahip değildi. Hayatı boyunca büyük bir savaşçı olduğunu kendine hatırlattı ve büyü olmadan eski haline dönerken neden zayıf olması gerektiğiyle ilgili her hangi bir sebep bulamadı.

Romulus büyücünün sözlerini, o büyük pazarlığı kabul ettiği zamanı, ona bir ay vakti boyunca bahşedilen güç karşılığında ruhunu kara şeytana verdiğini hatırlamamaya çalıştı. Belki büyücünün mağarasına dönerse ona bir döngülük daha güç verirdi. Vermese bile belki Romulus adamı öldürünce bu pazarlığın sonunu getirirdi. Romulus bu düşünceyle umutlandı, evet belki adamı öldürmek her şeye rağmen en iyi çözüm olacaktı.

Romulus, yeniden iyimser hissederek korkularını def etti ve yaklaşan şehre bakarken ilk kez olarak gülümsedi. Kraliçe şu an avantaja sahip olabilirdi, tüm altınlarını alacak olabilirdi ama Romulus da gemilerine kavuşacaktı. Gemilerini bir kez alınca bu yerden, bu deniz kıyısındaki şehirden en beklemedikleri zamanda ayrılıp burayı ateşe verecekti. Önce hepsini öldürecekti. Altınlarının hepsini geri alıp kendine ait devasa altın bir heykeli kıyıya, denizin ucuna dikecekti.

Romulus bu düşünceden mutlu olarak gülümsedi. Bu her şeye rağmen harika bir sabah oluyordu.

Tüm liman boyunca trompetler çaldı ve Romulus, Volusia’nın birliklerinin her yönden sıraya girdiklerini, en güzel kıyafetleriyle onu karşılamak için beklerken selama durduklarını gördü. Hak ettiği karşılama buydu işte. Güney başkentinden korkup onlara saygı duyduklarını biliyordu ancak geçmişte Volusia’nın onu bu denli sıcak karşıladığını hiç hatırlamıyordu. Belki bu insanlar artık kararlarını değiştirmiş ve doğru safta yer alarak farkında olduğundan daha çok korku duymaya başlamışlardı ondan. Belki diye düşündü bu şehri yıkmayabilirdi bile. Belki sadece kadınlarına tecavüz eder ve altınlarını çalardı.

Romulus gemileri limana çekilirken bunu detaylarıyla düşündü ve sırıttı. Onlarca birlik gemisine uzanan altın kalasları diziyor bu sırada adamları da gemiyi demirliyorlardı.

Romulus gördüğü bu karşılamadan ziyadesiyle memnun, gururlu bir şekilde askerlerin arasında yürüyor ihtiyacı olan gemileri almanın düşündüğünden de kolay olacağını anlıyordu. Belki Halka’nın fethini duymuşlar ve sonunda onun

üstün bir lider olduğuna kanaat getirmişlerdi.

Romulus iskeleye çıktığında onlarca asker saygıyla başlarını eğerek yolu açtılar. Romulus kalabalığın tam ortasında altından yapılma bir araba içinde kaldırılmış halde Volusia liderinin durduğunu gördü. Arabası indirildi, Romulus yıllar önce gördüğü kırışmış yaşlı kadını görmeyi umuyordu.

Fakat henüz neredeyse on sekiz yaşında bile görünmeyen muhteşem bir görüntüye sahip genç bir kızın ona baktığını görünce şok geçirdi. Şaşırtıcı derecede eski Kraliçe'ye benziyordu.

Romulus tamamen hazırlıksız yakalanmıştı ki bu onun başına pek sık gelmezdi. Kız arabadan inip de ona doğru düzinelerce askeriyle beraber gururlu bir ifadeyle yaklaşırken ona gözlerini dikti. Sadece bir kaç adım ötesinde hiç konuşmadan duruyordu. Romulus, kızın hatlarını dikkatle incelerken onun eski Kraliçe'nin kızından başkası olmadığını fark etti.

Birden, Kraliçe'nin onu karşılamak için kızını gönderdiğini düşününce içine öfke doldu.

"Anneniz nerede?" diye ısrarla onu talep etti.

Kız duruşunu hiç bozmadan sakince ona bakmaya devam etti.

"Bahsettiğiniz annem uzun zaman önce öldü," diye cevap verdi. "Onu öldürdüm."

Romulus bu sözlerden ve hatta bunlardan fazla olarak sesinin ne kadar derin, karanlık ve kuvvetli olduğunu duyunca

afalladı. Keskin dilinden, kendine güvenli duruşundan, kararlı sesinden, meşum kara gözlerinden ve güzelliğinden dolayı hazırlıksız yakalanmış onu incelemeye devam ediyordu. Güzelliğini bir silah gibi taşıyordu. Böylesi bir gücü daha önce ne bir kadında, ne bir erkekte, her hangi bir kumandanda, sıradan vatandaşta ya da büyücüde kısacası kimsede görmemişti. Sanki genç bir kızın vücuduna hapsolmuş antik bir savaşçıydı.

Romulus yüzünde bir gülümseme onu yavaşça incelerken tanıdık bir ruhu fark etti. Annesini öldürmüş ve acımasızca gücü kendinde toplamıştı, işte buna hayranlık duyuyordu. Geceyi bu başkentte geçirmek üzere bir bahane

uydurması için zihnine not aldı. Onunla ziyafet edecekti ve en ummadığı anda ona saldırarak ondan faydalanacaktı.

“Adınız nedir sevgili prensesim?” diye sordu bir adım atıp daha dik durarak. Güneş altında parlayan göğüs kaslarını esneterek ona son derece rahatsız olabileceği bir yakınlıkla yaklaşıyor ve Romulus’un gücü ve kudretini anlamasını sağlamaya çalışıyordu.

Ona gülümsedi ve diğer tüm insanların yaptığının aksine Romulus’u şaşırtarak geri adım atmak yerine ona daha da yaklaştı.

“Asla unutmayacağınız bir tane,” dedi kulağına fısıldayarak.

O yaklaşınca, Romulus tenindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti, güzelliği karşısında bakakalmıştı, tüm vücudu bu görüntü karşısında kızarmıştı. Şimdiden kendini kollarına attığını fark ediyordu, bu geceyi daha kolay hale sokacaktı.

“O neden?” diye sordu.

Daha da yakına gelerek yumuşak ve seksi dudaklarını kulaklarına değdirdi.

“Çünkü bu hayatınızda duyacağınız son kelime olacak.”

Romulus gözlerini kırparak, kafası karışmış halde ona baktı, ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu fakat güneşte parlayan bir şeyi elinde tuttuğunu fark etmesi için biraz geç kalmıştı. Bu parlayan, altından yapılma, gördüğü en ince ve en keskin hançerdi. Volusia ışık hızıyla onu belinden çekti, diğer tarafını döndürdü ve nasıl olduğunu bile hissedemeden boğazını hızla ve çok keskin bir biçimde yardı.

Şok olan Romulus kendi kanının göğsünden aşağı doğru inişini izledi, sıcak bir ısı yayarak taş zemine dökülüyor ve ayaklarının yanı başında bir havuz haline geliyordu. Yukarı baktı ve Volusia’nın ona soğuk, duygusuz sanki hiç bir şey olmamış gibi bakmasını izledi. Karanlık ve şeytani gözleri, ellerini kaldırıp boğazına götürüp de kanı durdurmaya çalışırken ruhunu yakıyordu.

Fakat bu girişim hem geç hem faydasızdı. Ellerinden doğru vücuduna kanı akarken kendini güçsüz hissederek dizlerinin üstüne çöktü ve çaresizce ona baktı. Kara gözlerini ona bakarken gördü, hayatının sona erdiğini biliyordu

gördüğü tüm şeylerden sonra burada, bu yerde, adını unutamayacağı konusunda haklı çıkan ve asla unutmayacağı bu genç ve utanmaz kız tarafından öldürüldüğüne inanamıyordu.

Volusia.

Volusia.

Volusia.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Darius yüzünde bir gülümseme, hareketli adımlarla köyünün dolambaçlı yollarında yürüyerek gelen günü karşılıyor, yeni bir iş gününe hazırlanıyordu.

"Neden bu kadar mutlusun?" diye sordu, onlarca başka çocukla beraber yanında yürüyen Raj; zor bir iş gününe daha hazırlanırken.

"Evet, ne oldu sana?" diye sordu Desmond.

Darius yere bakıp bir şey söylemeden gülümsemesini saklamaya çalıştı. Bu çocuklar durumu anlamazlardı. Onlara Loti ile geçen randevusunu, hayatının aşkını ve başka kimse kadar onu etkilemeyen, evlenmeye niyet ettiği kızı bulduğunu söylemek istemiyordu. Onlara artık sabırsızlıkla beklediği bir şey olduğunu, İmparatorluk'un çöküşünün onu artık eskisi kadar ilgilendirmediği bilgisini paylaşmak istemiyordu.

Çünkü Darius biliyordu ki günün sonunda Loti onu bekliyor olacaktı, bu gece yeniden buluşmak için yine plan yapmışlardı ve bundan başka bir şey düşünemiyordu.

Dün gece sihirli bir geceydi, Loti tüm gururu ve vakur duruşuyla hepsinden önemlisi hayata karşı hissettiği aşkla Darius'un aklını başından almıştı. Onda, onu diğerlerinin üstünde kılan bir şey vardı: sanki bir köle değildi, sanki zorluklarla geçen bir hayatı yoktu. Bu Darius'a ilham veriyor ve sadece farklı algılar geliştirerek hayatını ve çevresini değiştirebileceğini fark etmesini sağlıyordu.

Fakat Darius dilini tuttu, arkadaşları bunu anlamazdı.

"Yok bir şey," dedi Darius. "Hiç bir şey yok."

Grup, tepelere çıkmak için yoldan dönmek üzereyken köy meydanından bir çığlık, bir kederli haykırış duyuldu, çocuklar dönüp baktılar. Bu seste Darius'un dikkatini çeken, dönüp de anlamaya çalışmasına sebep olan bir şey vardı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Raj. "Geç kalacağız."

Darius içgüdüsünü izleyerek onu görmezden geldi ve köy halkının meydana doğru yol aldıklarını görünce onlara katıldı.

Darius açıklık alana doğru ilerleyince tanıdığı için afalladığı bir kadının kuyunun önünde oturduğunu gördü.

Loti'nin annesiydi bu. Orada diz çökmüş, gözleri kapalı halde, öne arkaya sallanarak ağlıyor, bazen de avuçlarını göğe uzatıp ardından kalçalarına koyup başını acı içindeki bir kadın gibi öne eğiyordu. Kederli bir kadın gibi.

İnsanlar etrafına doluşurken nihayet köyün büyükleri etrafına toplandılar ve Darius hepsini iterek kalbi panik içinde atarak öne geçti; onu buraya getiren şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Neler olup bittiğini merak ediyordu.

Büyüklerin lideri Salmak öne gelerek kollarını kaldırdı ve sessizce kadının yüzüne baktı.

"İyi yürekli kadın," dedi "paylaş bizimle kederini."

"İmparatorluk," dedi hıçkırıkları arasında. "Benden kızımı aldılar!"

Darius bu kelamlar üzerine teninin buz kestiğini hissettiğini hissetti, aletlerini bıraktı. Avuçlarının titreştiğini hissederken doğru duyup duymadığından emin olamadı.

Darius daireyi yarıp öne atıldı ve şaşakalarak ona baktı.

"Tekrar söyleyin!" dedi Darius fısıltı gibi gelen bir sesle.

Yüzünü kaldırıp ona baktı, kara gözleri nefretle parladı.

"Onu aldılar," dedi. "Bu sabah. Köle efendisi. Ona vuran adam. Ona sahip

olmaya ve karısı olarak onu almaya karar vermiş. Evlenme hakkı olduğunu iddia etti. O gitti! Benden sonsuza kadar alındı!"

Darius içten sarsıldığını ve büyük bir hiddet, çaresizlik ve dünyaya karşı öfkenin yükseldiğini hissetti. İçinde öyle şiddetli bir şey oluyordu ki onu kontrol etmekte zorlanıyordu.

"İçinizden hanginiz?" diye çığlık attı kadın, köy halkına dönerek. "İçinizden hanginiz kızımı kurtaracak?"

Cesur savaşçıların hepsi, tüm adamlar, tüm büyükler sırasıyla başlarını öne eğip gözlerini kaçırdılar.

"Biriniz bile değil," dedi yumuşak sesiyle, zehir saçıyordu.

Darius bunun bir kader anı olduğunu hissedip titrerken, kendini bir adım öne, açık alanın ortasına gelip Loti'nin annesinin tam önünde durarak ona bakar halde buldu.

Yumruklarını sıkarak orada dururken, kaderin içinden yükseldiğini hissetti.

"Ben gitmeliyim," dedi gözlerine bakarak. "Yalnız gitmeliyim."

Ona soğuk ve sert gözlerle baktı ardından nihayet saygı dolu bir bakışla kafasını salladı. Bu bakışta mecburiyet vardı, onları sonsuza kadar birbirlerine bağlayacak bir bakıştı bu.

"Onu geri getireceğim," diye ekledi Darius, "ya da bu uğurda ölürüm."

Bu sözleri sarf ettikten sonra Darius döndü ve köyden ayrılmaya hazırlandı, tam olarak nereye gitmesini bilen kalabalık ona yolu açtı.

Darius sadece bir gün önce bulunduğu küçük kulübeyi bulana kadar dolambaçlı yollardan döndü dolaştı ve adamın talimatına uyarak üç kere kapıyı çaldı.

Kısa süre sonra kapı açıldı ve içerdeki kısa boylu adam kararlılık ve anlayışla açılmış gözleriyle ona baktı ve eliyle içeri girmesi için işaret yaptı.

Darius içeri girdi ve kulübeye baktı. Burası büyük bir atölyeye benziyordu, bir yanda şöminede harlı bir alev yanıyor ve onun hemen önünde bir bank

bulunuyordu, üstünde bir demircinin aletleri duruyordu.

Etrafında da silahlar. Demir silahlar. Çelik silahlar. Daha önce hiç görmediği türden silahlar. Bunlardan herhangi birini taşırken yakalanırsa Darius öldürüleceğini hatta tüm köyün katledileceğini biliyordu.

Darius gördüğü en güzel kılıcın kabzasına avuçlarını götürdü. Kabzası zümrüt yeşiliydi, hafifçe döndürürken bıçağından zümrüt yeşili bir renk çıktı. Parlayan ışığa doğru havaya tuttu.

"Al onu," dedi adam. "Senin için olduğu belli."

Darius onu inceledi, içinde yansımasını gördü. Ona bakan bir çocuk, antrenman silahlarıyla oynayan bir çocuk yoktu artık yerine katılaşmış bir adamın yüzü vardı. Hali hazırda acıyla uyuşmuş, intikamını arayan bir adamın. Gerçek bir savaşçı olmaya hazır olan bir adamın. Artık köle olmayan bir adamın.

Özgürlüğüne kavuşmak üzere olan bir adamın.

OTUZUNCU BÖLÜM

Gwen geminin güvertesinde neredeyse cansız yatıyordu, vücudu öyle ağır geliyordu ki, bileğine sürünen fareyi zar zor fark etti. Ağırlaşmış gözlerini açtı, fareyi silkelemek için enerjisi yoktu. Çok ateşi vardı ve vücudundaki tüm kaslar alev almış gibi yanıyordu. Tahta kalasların üstünde yüzükoyun yattığının ayrımına vardı, kulakları tahtaya değerken kafasında aşağıdan gelen okyanusun gemiye çarpma sesi yankılanıyordu.

Erken sabah güneşi üzerlerine bir battaniye gibi örtülürken orada yatıyor ve sadece etrafında uzanan vücutları görebileceği kadar gözlerini açık tutabiliyordu. Halkından yüzlerce insan öylece yatıyordu ya hareket edecek kadar zayıflardı ya da düşünmekten nefret etse de ölmüşlerdi. Bebeği düşündü, bir yerlerde Illepra ile beraber olmalıydı, hayatta olması için dua etti.

Gwen'in bilinci bir gelip bir giderken okyanusun onu nazik hareketlerle sallaması onu uyanık tutuyordu. Bilincini kaybederken çarpma sesi araya girdi, Gwen gözlerini kısarak yukarı bakınca direğin üstünde yalnız başına rüzgarla çarpan yelkeni gördü. Kimse geminin dümeninde olmadığı için gemi amaçsızca ilerliyor, rastgele çıkan esintisinin merhametine ve okyanus akıntıları nereye

götürürse oraya kalmışlardı.

Gwen hiç bu kadar bitkin hissetmemişti, Guwayne'e hamileyken bile. Sanki çok fazla ömür geçirmiş gibi hissediyordu sanki bir yanı daha fazla ilerlemeye gücünün olmadığını duyumsuyordu. Bir yanı sanki yaşaması gerekenden çok daha uzun süredir yaşamakta olduğunu ve İmparatorluk'u bulsalar bile devam etmeyi başarmak için gücünü nasıl toplamayacağını, her şeye nasıl yeniden

Gwen kafasının güverteye düşmesine izin verdi, gerçekten çok ağır geliyordu ve pes etmeye hazırdı. Gözlerini açık tutmaya çalışsa da bunu başaramıyordu.

Thor diye düşündü. Seni Seviyorum. Eğer oğlumuzu bulursan onu iyi yetiştir. Beni unutmasına izin vermeden büyüt. Benim hayalimi kursun. Onu ne çok sevdiğimi anlat ona.

Uzaktan gelen bir sesle uyanmadan önce Gwen ne kadar süre baygın kaldığını hiç bilmiyordu. Bu ses yukardan gelen, bulutların tepesinden gelen tiz bir çığlıktı; fakat o kadar uzaktan geliyordu ki Gwen bunu gerçekten duyup duymadığından emin değildi.

Çığlık yeniden duyuldu, ısrarcıydı ve hayatının bir yerinden tanıdığı bir hayvana ait olduğunu zar zor anlayabildi. Sanki onu kaldırmaya çalışıyor gibi geliyordu sesi.

Baygınlık durumunu işgal ederek uykuya dalmasına, kayıp gitmesine engel oluyordu ve nihayet Gwen tanıyarak gözlerini açtı.

Estopheles.

Thor'un şahini biteviye çığlık atıyor ardından aşağıya dalıyordu ve sonunda Gwen saçlarına değdiğini hissetti. Kafasını kaldırdı, elindeki fareyi silkeledi, tüm gücüyle kendini iterek dizlerinin üstüne gelmeyi başardı.

Gwen mücadele vererek titreyen bacaklarının üstüne kalktı ve geminin yanındaki korkuluğu tüm gücüyle tutarak kendini sadece korkuluğun bir parmak yukarısını görecek şekilde yukarı çekti.

Önünde, bundan sonra asla unutamayacağı bir manzarayla karşılaştı. İşte orada ufku dolduran kara görünmüştü. Daha önce gördüğü hiç bir karaya benzemiyordu, okyanusa tünemiş bir şehirdi burası ve tam ortasında sisle örtülü

iki devasa taştan sütün göğe doğru metrelerce yükseliyor, büyük bir şehrin, güneş altında sanki cennetin girişi gibi parıldayan altın renkli şehrin haberini veriyordu.

Buradaki okyanus, köpüklü, flüoresan renkliydi ve kıyıya vururken havaya saçılan köpükler parıldıyordu; sonsuz hatları ve farklı topraklarıyla sınırsız bir zenginlik sunuyor, Halka buranın yanında küçücük kalıyordu. Gökte iki güneş yükselirken, onlar altında duruyor, kırmızı parıltı her şeyin üstünde asılı durup burayı bir ateş ülkesi gibi gösteriyordu.

Gwen ona son bir bakış attı, büyülenmişti; sonra açlıktan başı dönüp ateşler içinde yanarken dizlerinin bağı çözüldü ve güverteye yığıldı. Orada yatarken akıntının onları sahile çektiğini hissediyordu.

Eğer yaşarlarsa yakında karaya varacaklardı.

İmparatorluk

Ölü ya da diri başarmışlardı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Thor depar atarak dağ zirvesine koştururken, gözlerini uzakta volkana doğru dolanarak ilerleyen ve oğlunu taşıyan kabile yerlilerine dikmişti. Thor koşarken nefes nefese kalmıştı, kardeşleri arkasından geliyordu ve oğlunu görebiliyordu, o kadar yakındı. Sadece bir kaç yüz metre uzağındaydı ve ona ulaşmakta kararlıydı ya da bu uğurda ölecekti.

Kabile yerlileri grubu kafalarının üstünde, sırıkların tepesindeki küçük bir kutuyu taşıyor, yolda ilerlerlerken bir inip bir çıkıyorlardı. Thor, harlı yanan volkanı görüyor ve Guwayne'i oraya kurban etmek için götürdüklerini biliyordu.

Thor'un kalbi kırılıyordu ama bacaklarını daha hızlı gitmeleri için zorluyordu. Her kasının, mevcudiyetinin her hücresinin patlamak üzere olduğunu hissederken Mycoples'in burada olması için nelerini vermezdi diye düşünüyordu.

Thor bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu.

MGUWAYNE!M diye çığlık attı.

Kabile yerlileri grubu döndü ve Thor'u görünce gözleri panikle kocaman açıldı. Thor beklemeden elindeki mızrağı tüm gücüyle fırlatarak dik dağ yamacına doğru elli metre kadar savurarak gönderdi ve oğlunu taşıyan kabile yerlilerinden birini sırtından vurmasını keyifle izledi. Adam çığlık atıp yere çöktü.

Fakat geriye kalanlar sırıkları alıp koşmaya ve Guwayne'i dağ zirvesine doğru daha hızlı bir şekilde çıkarmaya başladılar.

"GUWAYNE!n diye bağırdı yeniden Thor, sesi dağlarda yankılanıyordu.

Thor hiç durmadan koşmaya devam ederken onlara yetişmek üzere olduğunu ve onlardan daha hızlı hareket ettiğini fark etti. Yetmiş metre., altmış..elli... Thor daha hızlı koşuyor, onlara zamanında yetişeceğine dair cesaretlenip güven duyduğunu hissediyordu. Her birini tek tek öldürüp oğlunu kurtaracak ve Gwendolyn'e geri götürecekti.

Neredeyse otuz metre kalmıştı ve Thor panikleyen adamın yüzünü görebilecek kadar yakına gelmişti. Thor'un hızına denk değillerdi, Thor bütün hayatı boyunca sınırda yaşamış bir adamın hızındaydı. Sanki ruhu ele geçirilmişti, hayatında hiç olmadığı kadar kararlıydı.

Thor dar dağ geçidinde koşarken uçurumun tam kenarında iyice daralıyordu ve Thor tüm gücüyle koşuyordu. Neredeyse on metre uzaklıktaydı, kılıcını çekip havada savurarak hepsini katletmeye o kadar yakındı. Thor kılıcının kabzasına doğru uzandı—

İşte o an olanlar oldu.

Aniden Thor ayaklarının altında garip bir şey hissetti ve dengesini kaybetti. Thor aşağı bakıp yolun çökmeye başladığını korkuyla izledi.

Thor bir hamlede bulunamadan yol yarıldı, heyelan içinde kaybolup devasa bir çığa dönüştü. Thor kendini kayarken sonra uçurumdan aşağı diklemesine düşerken buldu. Dağ yağmurlarla yumuşamış çamura döndü. Kontrol edilemez bir biçimde çamurun içinde gittikçe artan bir hızda yüzlerce

metre aşağıya çığlık atarak kayarken arkadaşları da onunla birlikte geliyordu.

Thor düşerken döndü ve yukarı bakınca ondan artık çok uzakta olan oğlunu gördü, geçen her saniye ondan daha çok uzaklaşıyordu.

MGUWAYNE!" diye çığlık attı Thor.

Çığlığı dağlarda hiç durmadan yankılandı, oğlunu kaybeden bir babanın çığlıkları, sahip olduğu her şeyi kaybeden bir adamın çığlıklarıydı.

*

Kabile yerlileri volkanın tepesine doğru onu taşırken Guwayne zıpladığını hissediyordu. Kalın sisin içinde gözlerini kısıyor, nefes almakta zorlanıyordu. İçinde bulunduğu kutu sıcaktı, hiç durmadan ağlıyor aşağı inmek istiyordu.

Guwayne uzaktan dağlarda yankılanan bir çığlık duyuyor ve bu sesi tanıyordu. Bu babasının sesiydi.

Guwayne onunla birlikte olmak o her neyse orada olmak istiyordu. Fakat çığlıkları dindi, giderek uzaklaşıyordu ve Guwayne bir kez daha bu evrende ona nefretle bakan bu garip adamlarla yalnız başına kalmıştı.

Guwayne kısa süre sonra kutunun aşağı indiğini gördü ve kenardan bakınca dünyanın içine doğru giden sonsuz bir ateşin altında yer aldığını görüyordu. Buradaki ateş çok yoğundu, duman yukarı yükseliyordu; adamların onu aşağı indirdiğini gördü. Adamların bir tanesi belinden parlak bir şey çıkardı. Keskindi ve eline alıp yukarı kaldırırken parlıyordu.

Babasınınkine denk bir çığlık atınca bu ses dağ yamacında yankılanarak ona geri döndü; cevapla karşılık bulamayacağını bildiği bir çığlıktı.

*

Ruhbanlar Diyarı'ndaki yalnız sahilde, yerden yukarı hafif bir sarsıntı duyuldu. Titreşim giderek büyürken dalgalar geri gitti, kumlar seyreldi. Kuş cıvıltıları ve hayvanların sesleri sessizleşti. Hayret verici bir şey oluyordu, burada Ruhbanlar Diyarı'nda bile yüzyılda bir meydana gelebilecek bir şey oldu.

Bu sahilde tek bir nesne vardı, Thorgrin ve Mycoples'in ardında kalan tek şeydi, orada yalnız başına bekleyerek duran bir nesne.

Sabah güneşi nesnenin üstünde parıldarken, tek ejderha yumurtasında küçük bir çatlak oluştu. İçindeki küçük ejderha uzandı ve kabuğu itti ve kabuk bir kez daha çatladı.

Sonra tekrardan.

Kısa süre içinde, durgun ve sessiz hava tek bir sesle yarıldı: uzun, keskin bir çığlık. Gezegene gelen yeni bir hayatın sesiydi bu.

Bir ejderha, yumurtayı dağıtıp kafasını çıkarttı, kanatlarını gerdi ve yumurta etrafında tuzla buz olurken parçaları kuma düştü.

Ejderha geriye yaslanıp boynunu attı ve göğe baktı. Dünya 290 / 301

Fakat içten içe ona ait olduğunu biliyordu. Bu dünya onundu. Bu gezegende ondan daha güçlü hiç bir şey yoktu.

Ejderha kafasını geri atıp tiz bir çığlık attı; yüksek seste bir çığlık; önce yumuşaktı fakat her geçen saniye daha yükseliyordu. Kısa süre sonra dünyayı yok edecek kadar güçlü olacağını biliyordu.